

Giới thiệu [Xuyên Nhanh] Tìm Kiếm Nam Chính

Văn án:

Luôn có nhiều nam chính như vậy không lo làm phú nhị đại(*) cho tốt, lại muốn cùng nữ chính chơi trò bỏ trốn.

Giám đốc, công ty của ngài cần ngài.

Hoàng tử, quốc gia của ngài cần ngài.

Ma Vương, ác ma cần ngài.

Nhìn thấy nhóm nam nhân chất lượng tốt bị nữ chính tẩy não tìm đường bỏ trốn, bỏ lại cục diện rối rắm, Hạ Lư nhìn không được cảm thấy đau đầu.

Nam chính, ngài thật sự cần phải trở về.

(*) Phú nhị đại: là từ chỉ thế hệ con nhà giàu thứ hai, người thừa kế gia sản đồ sộ của các đại gia Trung Quốc.

Truyện này lại có tên là:

Làm cách nào đưa nam chính trên đường trốn chạy trở lại.

Một trăm loại nam nhân một trăm loại phương pháp tiến công chiếm đóng.

Mỗi ngày đều tẩy não nam chính.

Nữ phụ này quả thật rất vất vả.

Hôm nay lại tiếp tục tìm nam chính.

Nội dung chính yếu: Xuyên qua thời không, mau xuyên, hệ thống, nghiệp giới tính anh.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Tìm Kiếm Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Tổng tài đại nhân yêu tôi

Editor: Mèo lười

“Về sau, Lê Phong cùng Mạnh Lộ cùng đi lên núi dạy học, công ty Lê thị bị đối thủ cạnh tranh là công ty Phùng thị thu mua, toàn thể thành viên công ty bị giảm biên chế. Trong đó, tổng cộng có bảy trăm người mất đi công việc, ba người tự sát vì áp lực cuộc sống”

“Năm ngày sau, Lê Phong chết trong núi vì bị rắn độc cắn”

“Cha của Lê Phong vì mất đi đứa con duy nhất mà sinh bệnh, ba năm sau qua đời”

“Bad end”

Hạ Lư khép lại quyển sách trên tay, như có điều suy nghĩ.

Quyển sách mà cô xem không phải là tiểu thuyết bình thường, mà là kịch bản thế giới tiếp theo mà cô muốn tiến công chiếm đóng.

Vẫn luôn có nhiều nam chính như vậy không thích làm phú nhị đại cho tốt, lại muốn cùng nữ chính chơi trò bỏ trốn.

Loại hành vi không trách nhiệm này trực tiếp làm cho vô số người ở thế giới song song thất nghiệp, thậm chí tử vong. Nghiêm trọng nhất là có thể làm cho thế giới kia sụp đổ.

Thân là một nhân viên chuyên nghiệp chuyên đi tìm những nam chính và đưa họ trở về, cách đơn giản nhất chính là— chia rẽ nam chính cùng nữ chính.

“Chuẩn bị xong chưa?” Giọng nói của hệ thống quân trí năng đột nhiên xuất hiện bên tai Hạ Lư, cô gật gù đầu, lập tức trước mặt liền xuất hiện một đạo ánh sáng.

Đứng ở bên cạnh màn sáng hệ thống quần hét lên đầy nhiệt huyết: “Cô gái, đi cứu vớt thế giới đi!”

Không để ý đến lão, Hạ Lư không nhanh không chậm bước vào màn sáng. Trong nháy mắt, không gian phẳng phất như bị xé rách, biến thành những hình ảnh khác nhau.

“Hệ thống thông báo: Chúc mừng bạn! Bạn bây giờ là nữ thư ký xinh đẹp của nam chính Lê Phong, Hạ Lư. Mời vui vẻ bắt đầu mối tình công sở đi! Phòng làm việc không cần chơi trò gì quá kích tình đâu nha~ nhiệt tình nhắc nhở: Độ hảo cảm hiện tại là 12”

Hạ Lư trong nháy mắt tiếp thụ thông báo của hệ thống, khóe miệng không nhịn được khẽ cong.

“Làm sao vậy?” Nhìn thấy bộ dáng Lê Phong khẽ nhú mày, Lư Hạ rất nhanh điều chỉnh vẻ mặt, khẽ lắc đầu ra hiệu không có gì, thuận tiện lén lút liếc nhìn anh ta một lượt.

Không hổ là giám đốc nam chính trong tiểu thuyết, khuôn mặt lạnh lùng, eo thon chân dài, Hạ Lư nhìn thấy cũng muốn huyết sáo đùa giỡn.

“Hành trình?”

“Tám giờ sáng, hội nghị về sản phẩm mới công bố. Mười giờ, thảo luận kế hoạch tuyên truyền cùng công ty Lam Tinh. Mười hai giờ, cùng ăn cơm trưa với Trương tổng. Ba giờ chiều, đi sân bay sang nước Đức.” Nói ra thời điểm cuối cùng, trong đầu Hạ Lư nháy mắt hiện ra một đoạn gấp gờ ngắn trong tiểu thuyết.

Chính là xế chiều hôm nay trên đường ra sân bay, xe của Lê Phong đụng phải nữ chính Mạnh Lộ. Hơn nữa đó cũng chính là bắt đầu cho con đường tìm đường chết.

Loại giám đốc lãnh khốc như Lê Phong này giống như người máy vậy. Thủ đoạn mạnh mẽ vang dội cùng tính cách thay đổi thất thường như bệnh thần kinh khiến người khác nghi ngờ anh ta phải chăng từ nhỏ thiếu tình thương.

Không thể không nói ánh mắt của những người đó rất sáng suốt. Lê Phong chính là vì từ nhỏ đã mất mẹ, nên hiện tại mới tạo cho anh ta kết cục bi đát bởi nữ chính Mạnh Lộ là một giáo viên nông thôn tràn đầy tình yêu cùng tình mẫu tử.

Mà Hạ Lư- thư ký của Lê Phong lại chính là nữ phụ, vẫn luôn thầm mến Lê Phong. Cô vì anh làm vô số chuyện ngu xuẩn, đáng tiếc cho đến khi Lê Phong chết vẫn không thể nói ra, chính là điển hình cho loại nữ phụ khổ vì tình.

Nhiệm vụ của Hạ Lư chính là, xoát độ hảo cảm của giám đốc, cuối cùng trở thành phụ nhân giám đốc!

Lê thị là công ty lớn, thân là thư ký tổng giám đốc Hạ Lư bình thường đều bước đi như bay. Chỉ là hôm nay dường như có chút không thích hợp. Sau khi báo cáo xong, Hạ Lư vẫn đứng trước bàn làm việc của Lê Phong chậm chạp không chịu rời đi.

Ngón tay thon dài khẽ vuốt tóc, Lê Phong nhanh chóng giương mắt nhìn lướt qua Hạ Lư. Sau đó cúi đầu lật văn kiện, lạnh nhạt hỏi: “Còn có vấn đề?”

Hạ Lư rất dứt khoát: “Lê tổng, xế chiều hôm nay tôi muốn xin nghỉ”

“Ừ?” Lê Phong không có ngần ngại, tiếp tục xem văn kiện, lạnh nhạt phát ra một âm tiết từ cổ họng xem như là thăm hỏi.

“Hôm nay... là ngày giỗ của mẹ tôi, tôi muốn đi thăm bà” Giọng nói của Hạ Lư dần dần nhỏ lại.

Sau khi nghe câu này, Lê Phong rút cuộc ngẩng cao đầu, nhìn thẳng Hạ Lư.

Cô nhìn Lê Phong, ánh mắt có chút hồng, rất miễn cưỡng cười cười xin lỗi anh: “Thật xin lỗi, Lê tổng. Xế chiều hôm nay tôi không thể cùng anh bay sang nước Đức”

“Không có việc gì” Lê Phong lại cúi đầu, xem bộ dáng là không muốn tiếp tục nói chuyện với Hạ Lư. Chỉ là không hiểu sao, khi Hạ Lư nhắc tới mẹ của cô, nụ cười bi thương cùng ẩn chứa hạnh phúc khiến Lê Phong nhớ tới mẹ của mình.

Trong trí nhớ của anh mẹ là một người phụ nữ nhu nhược, cha anh từ sớm cũng đã có tình nhân bên ngoài. Trong nhà mỗi ngày đều chỉ có mỗi một mình mẹ anh, bà thế nhưng vẫn không có một câu oán hận, chỉ là toàn tâm toàn ý chăm sóc anh, có đôi khi sẽ thấy bà len lén khóc. Lê Phong còn nhớ tư thế bà nắm tay của anh, lòng bàn tay gầy gao kề nhau. Mà bà chết cũng vì bệnh, cánh tay trắng không có một chút máu buông thõng bên giường, như đang chờ anh đến đất đi.

Nghĩ đến những chuyện này trong lòng có chút phiền muộn. Thấy Hạ Lư vẫn còn đứng ở đó, Lê Phong không biết ma xui quỷ khiến thế nào giọng nói hòa hoãn xuống, nói: “Đi ra ngoài đi”

Cùng lúc đó, thanh âm nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên.

[Chúc mừng bạn đạt được 1 điểm hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 13]

Hạ Lư rất biết thức thời lui ra, dù sao chuyện xoát độ hảo cảm này cũng phải từ từ đến, cũng may vừa rồi đã xoát lên một chút cảm giác tồn tại.

Cho đến vào hai giờ chiều, Hạ Lư đúng giờ rời khỏi công ty. Nhưng cô không đến nghĩa trang công cộng, mà là trực tiếp thuê xe đến bên góc đường cạnh sân bay.

Theo nguyên văn thì nơi nữ chính xuất hiện lần đầu tiên chính là góc đường này, mà hệ thống cũng không nói trước đến biện pháp ngăn cản.

Hạ Lư nhìn di động, trên mặt hiển thị là hai giờ mười lăm, còn mười phút nữa là lúc nữ chính ra sân. Trong lòng yên lặng đếm ngược, chân cũng nhanh chóng chuyển động, cô đã có thể nhìn thấy một người đang tỏa ra hào quang của nữ chính. Hạ Lư nhìn không được đối với Mạnh Lộ bỗng nhiên xuất hiện như dịch chuyển tức thời kia muốn chiêm chọc, thật sự rất muốn phỉ nhổ.

Chính là thời điểm này!

Cô gái đột nhiên xuất hiện bỗng kinh hoàng ngoái đầu nhìn lại. Thời điểm nhìn thấy sẽ bị đụng vào chiếc xe kia, một bóng dáng khác nhanh chóng kéo cô ra, hai người nặng nề ngã xuống đất.

Tiếng thắng xe bén nhọn vang lên, tài xế vội vàng quay đầu lại nói lời xin lỗi, nhưng lại không có ý tứ chuẩn bị xuống xe xem xét.

“Tự mình xử lý cho tốt, cuối tuần đi kết toán tiền lương”

Lê Phong sắc mặt không vui mở cửa xe, cũng không có ý tứ tiến đến xem xét, xách theo hành lý chuẩn bị hướng phía sân bay rời đi. Lúc đi ngang qua hai người kia anh khẽ liếc mắt nhìn, xem ra cũng không có vấn đề lớn lao gì.

Chỉ là khi nhìn đến một cô gái trong hai người đó, Lê Phong vẫn có chút kinh ngạc.

“Sao lại ở đây?”

Hạ Lư vẫn luôn bảo hộ cô gái kia dường như bây giờ mới phát hiện Lê Phong, vẻ mặt rõ ràng hòa hoãn xuống.

“Lê tổng, tôi...” Hạ Lư vừa mở miệng, cô gái trong ngực liền chặt vật giấy giữa đứng dậy, động tác có chút mạnh, không thể tránh né đụng phải Hạ Lư.

Hạ Lư bị cô đụng phải chân khẽ hít vào một ngụm khí lạnh, sắc mặt thoáng cái liền trở nên trắng bệch.

“Thực xin lỗi! Tôi không phải cố ý, tôi chỉ là...” Mạnh Lộ thoáng cái hoảng hồn, vội vàng đỡ cô dậy.

“Không sao” Hạ Lư lắc đầu, nhìn về phía Lê Phong. Sau đó rời khỏi tay Mạnh Lộ, khập khiễng bước về phía anh ta.

“Tôi tới sân bay chờ anh, anh quên mang cái này” Hạ Lư từ trong túi xách lấy ra một bao nhỏ đưa cho Lê Phong, cũng không giải thích bên trong là thứ gì.

Lê Phong cũng không mở miệng hỏi thăm, nhận lấy túi nhỏ liền chuẩn bị rời đi.

Hạ Lư sắc mặt bên ngoài vẫn như trước trắng bệch, nhưng trong lòng rất khoái trá bắt đầu đếm ngược.

“Ba...”

“Hai...”

“Tiểu Hạ” chân dài dừng lại, Lê Phong khẽ nghiêng người quay lại nhìn, sắc mặt vẫn như trước lãnh đạm.

Chỉ là, hai tiếng tiểu Hạ kia nói ra như thế nào cũng khiến Lư Hạ cảm thấy sung sướng.

“Đề tài xế đưa cô đến bệnh viện”

Hạ Lư trên mặt lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, qua một lát mới kịp phản ứng, nở một nụ cười cực kỳ sáng lạn đối với Lê Phong nói lời cảm ơn: “Cảm tạ Lê tổng”

Lê Phong vẫn nghĩ đây là văn kiện Hạ Lư quên giao cho mình, lúc xuống máy bay thì nước Đức đã vào đêm.

Thức ăn trên máy bay tất nhiên không hợp khẩu vị, cho nên Lê Phong gần mười hai giờ chưa có ăn cơm, lúc này dạ dày đã bắt đầu mơ hồ đau.

Tài xế đã chờ sẵn, rất nhanh chóng đưa anh đến khách sạn đã dự định.

Con đau ập đến ngày càng tăng, Lê Phong vô ý thức dùng tay trái ép xuống che lấy dạ dày, tay phải lấy điện thoại di động mở máy ra.

Màn hình bật lên, thông báo có tin nhắn mới.

“Lê tổng, chú ý ăn cơm” là tin nhắn của thư ký anh gửi đến.

Loại tin nhắn có nội dung không liên quan đến công việc như thế này, vẫn là lần đầu tiên cô gửi cho anh.

Lê Phong không có trả lời tin nhắn, mặc dù dựa theo thời gian tin nhắn được gửi đến là lúc anh vừa xuống máy bay, rõ ràng là bây giờ cô vẫn còn chưa ngủ.

Mãi cho đến chiều hôm sau, Lê Phong mới nhớ tới chiếc túi nhỏ Hạ Lư đưa cho anh.

Tùy ý mở túi nhỏ ra, ngoài ý định là, bên trong không phải văn kiện như anh dự đoán, mà là mấy cái bọc trắng nho nhỏ.

Mở ra một bọc giấy nhìn thử, thì ra là mấy viên thuốc màu trắng bình thường.

Từ trong túi trượt ra một tờ giấy ghi chép, lúc nhìn thấy nội dung, khuôn mặt lạnh lùng từ trước đến nay của Lê Phong cũng có một chút thay đổi.

Trên giấy cũng không có nội dung gì đặc biệt, chỉ là đơn giản giải thích cách dùng của thuốc dạ dày.

Chữ viết thanh tú mà lại quen thuộc.

Là Hạ Lư.

[Chúc mừng bạn đạt được 10 điểm hảo cảm độ, trước mặt độ hảo cảm là 23]

Lúc nghe được thanh âm nhắc nhở của hệ thống, Hạ Lư bởi vì xương bánh chè bị thương mà nằm trên giường bệnh nụ cười càng thêm ôn nhu một chút.

Quả nhiên, kỳ thật đối với loại hình từ nhỏ đã thiếu tình thương này, chỉ cần nắm chắc thời cơ tốt thì rất dễ xoát độ hảo cảm.

Sau khi được Hạ Lư 'cứu', Mạnh Lộ vẫn luôn cố ý canh giữ ở bệnh viện chăm sóc cô.

Hạ Lư đối với việc này cũng không phản đối, dù sao cô cũng cần phải hiểu rõ nữ chính để tìm ra phương pháp tiện lợi nhất. Hơn nữa, giữa nam nữ chính luôn có sự ràng buộc nhất định, bọn họ chắc chắn sẽ chạm mặt.

Chẳng qua khi Mạnh Lộ bắt đầu nói đến nguyện vọng muốn lên núi dạy học, Hạ Lư sắc mặt cổ quái đánh giá cô, hỏi ra vấn đề mà cô vẫn luôn thắc mắc: “Nhà cô rõ ràng rất giàu có, sao không quyên tiền để xây dựng trường học, ngược lại phải lựa chọn cách ngược đãi bản thân như vậy làm gì?” hơn nữa ngành mà cô ta lựa chọn cùng ngành sự phạm lại không hề có quan hệ.

Nên biết, có rất nhiều vùng núi học sinh còn không có một ngôi trường từ tế, một đại tiểu thư như Mạnh Lộ đi dạy học, quả thật ở phương diện nào đó còn là một loại trời buộc. Còn không bằng kiếm nhiều tiền trước tiên đem ngôi trường sửa sang lại thật tốt.

Mạnh Lộ lập tức tiến hành phản bác đề nghị của Hạ Lư.

“Không được, chỉ có như vậy, cuộc sống của tôi mới có thể trôi qua thật ý nghĩa”

Nghe câu trả lời loại trung nhị bệnh(*) này, Hạ Lư nhìn không được vì Lê Phong cảm thấy bị ai.

() Trung nhị bệnh: (gọi là chứng mộng hai) là tục ngữ của người Nhật Bản— chỉ sơ trung năm hai (tương đương với lớp 8 bên mình), thanh thiếu niên ý thức về cái tôi quá lớn đặc biệt là trong lời nói và hành động, tư tưởng coi mình là trung tâm. Mặc dù gọi là “bệnh” nhưng nó không cần thiết phải chữa, y học cũng không cho vào “bệnh tật”.*

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh]* *Tìm Kiếm Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Tổng tài đại nhân yêu tôi (1)

Editor: Mèo lười

Mấy ngày nay Hạ Lư đều ngây ngốc ở trong bệnh viện tu dưỡng. Đương nhiên là một thư ký hoàn mỹ tận hết chức trách, dù ở trên giường bệnh cô vẫn muốn kiên trì làm việc.

Hạ Lư cảm thấy, ở bệnh viện vừa thanh tịnh lại có người chăm sóc, còn có thể nằm ở trên giường xem văn kiện, ngoại trừ đi đứng không tiện, còn lại tất cả đều thật thoải mái.

Ngoại trừ nữ chính vẫn luôn dính lấy cô- tiểu thư Mạnh Lộ.

Vốn là trong nguyên văn, Mạnh Lộ bị xe của Lê Phong đụng bị thương phải nhập viện, ánh mắt kỳ lạ của nữ chính trong nháy mắt giết Lê Phong. Vì vậy

hai người trong lúc ánh mắt chạm nhau, tựa như con rùa nhìn thấy đậu xanh thật vừa ý.

Mà lần này bởi vì Hạ Lư làm rồi, trực tiếp phá hư cảnh tượng gặp nhau của hai người. Ánh mắt 'trong suốt không có một tia tạp chất' của Mạnh Lộ cũng không được Lê Phong thành công đón nhận.

Bởi vì trong nguyên văn không có những thứ như khoa học, Hạ Lư cũng không xác định Lê Phong lần sau gặp lại Mạnh Lộ có hay không trực tiếp nhất kiến chung tình, cuối cùng bỏ lại nhân viên của mình mà lên núi sâu tìm chết.

Dù sao đây cũng không phải lần đầu tiên Hệ thống quân lừa cô.

Hạ Lư thăm dò thời tiết ở Frankfurt, thuận tiện soạn vài dòng tin nhắn gửi cho Lê Phong.

“Lê tổng, chú ý hạ nhiệt độ” dòng chữ ngắn gọn, đơn giản thế nhưng lại cất giấu hàm nghĩa trong đó.

Lê Phong rất ít khi nhận được tin này, không giống như báo cáo trong công việc, càng giống lời quan tâm nhắc nhở của một người bạn hơn.

Tin nhắn gửi đi sau đó liền biệt tích, Lê Phong vẫn không có trả lời, cũng may Hạ Lư không trông đợi anh ta có thể hồi âm một chữ.

Bất quá, lúc nghe đến bên tai thanh âm nhắc nhở độ hảo cảm đã lên 25, Hạ Lư nhìn những đám mây đang bay bên ngoài cửa sổ, liền mỉm cười.

Kiểu ngoài ngoài lạnh trong nóng, phúc hắc ngầm không phải nói Lê Phong sao?

Thời gian năm ngày thoáng một cái trôi qua. Mạnh Lộ hằng ngày vẫn đến tìm Hạ Lư, dần dần hai người cũng thân quen.

Lê Phong chính là loại giám đốc lãnh khốc điển hình. Tài xế của mình lái xe đụng người khác, mà người đó lại chính là thư ký của mình, vậy mà đến một cuộc gọi hỏi thăm cũng không có.

Mạnh Lộ không ngừng vừa oán vừa hận cái người tài xế gây ra tai nạn này, Hạ Lư mỉm cười vỗ vỗ vai của cô, đưa cho cô một ly nước.

“Nói một không? Có muốn uống chút nước không?”

Nhìn thấy Mạnh Lộ vẫn tiếp tục oán hận, Hạ Lư làm như vô tình nói ra một câu: “Lê tổng quả thật rất bận rộn, Phùng Viễn kia vẫn luôn tìm cách đối đầu với anh ta”

Nghe đến tên Phùng Viễn, Mạnh Lộ bỗng giật mình, hỏi lại Hạ Lư Phùng Viễn là ai.

“Chính là ông chủ của Phùng thị nha” Hạ Lư thuận miệng nói ra, sau đó cầm lấy ly trà từ từ uống, thản nhiên như không.

Nghe được câu trả lời của Hạ Lư, khuôn mặt của Mạnh Lộ bỗng hiện ra một nụ cười thật tươi: “Phùng Viễn nha? Anh ta là bạn thân từ bé của tôi đấy”

Quan hệ của hai người họ, Hạ Lư tất nhiên hiểu rõ tường tận. Bởi vì trong nội dung nguyên văn, Phùng Viễn chính là nam chính số hai luôn yên lặng chờ đợi nữ chính.

Phùng Viễn và Mạnh Lộ từ ba tuổi đã quen biết nhau, từ đó cùng nhau lớn lên. Phùng Viễn vẫn luôn một lòng muốn cưới Mạnh Lộ, nhưng làm người khác khó chịu là, hẳn lại không dám chủ động theo đuổi cô. Cuối cùng chỉ có thể nhìn Mạnh Lộ nằm trong ngực Lê Phong- đối thủ một mất một còn, hơn nữa trong lúc đau khổ đã hoàn toàn bị hắc hóa.

Hậu quả của hắc hóa chính là công ty của Lê Phong bị thu mua, vô số người thất nghiệp dẫn đến tự sát. Mà Hạ Lư cũng là dưới áp lực thất nghiệp cùng với đã kích khi nghe tin Lê Phong chết cũng trực tiếp nhảy từ lầu 32 xuống, chết vô cùng thê thảm.

Thân là nữ phụ, thì việc tác hợp cho nữ chính và nam phụ chính là thiên chức.

“Thanh mai trúc mã? Vậy tình cảm của hai người chắc hẳn là rất tốt?” Hạ Lư lộ ra vẻ mặt hâm mộ một cách rất tự nhiên. Hiển nhiên nhìn thấy tâm tình của Mạnh Lộ rất là khoái trá, cô gật nhẹ đầu trực tiếp nói: “Phùng Viễn quả thật so với anh trai ruột của tôi còn thân hơn”

Hạ Lư khẽ mỉm cười, nghe Mạnh Lộ bắt đầu kể chuyện hồi bé của cô và Phùng Viễn, thình thoảng mở miệng hỏi đôi câu, không khí giữa hai người rất hòa hợp.

Ai có thể đoán được hai người này vốn nên là tình địch đây?

Đúng ngày Lê Phong về nước, cũng là ngày Hạ Lư xuất viện.

Đem bó hoa kim cương bách hợp đã được cắm trong bình thủy tinh trong suốt đặt trên bàn làm việc của Lê Phong, dưới ánh nắng đầu hạ đóa hoa trở nên tràn trề sức sống. Ánh sáng thuần trắng của kim cương bách hợp chiếu lên gò má của cô gái đang cúi đầu, mỗi một tác của cánh hoa đều nhuộm màu vàng ấm áp.

Lê Phong không có lê tiếng, chỉ là yên lặng xem cô loay hoay xong.

Nhưng làm anh kinh ngạc chính là, khi Hạ Lư ngừng đầu nhìn thấy anh gương mặt chỉ thoáng qua một chút ngạc nhiên, sau đó liền ôn hòa mỉm cười cùng một câu nói: “Lê tổng, hoan nghênh anh trở về”

“Hoa này, ai bảo cô đem vào?” Lê Phong mặt không thay đổi quan sát Hạ Lư, hoàn toàn nhìn không ra anh đang suy nghĩ điều gì.

Hạ Lư có chút ngượng ngùng nhìn Lê Phong, giọng nói cũng dần nhỏ xuống: “Đây là những món tôi chọn, hai hôm nay đúng lúc vào mùa hoa, bởi vì trông rất đẹp, cho nên tôi...”

Lê Phong không nhanh không chậm lấy ghế ra và ngồi xuống, mười ngón tay đan vào nhau, thân hình hơi nghiêng về phía trước hỏi: “Thư ký Hạ, cô là mới lên làm thư ký cho tôi sao?”

Hạ Lư trầm mặc một chút, tia vui mừng trên mặt đã sớm biến mất, thay vào đó là sự luống cuống và mờ mịt.

Lê Phong vẫn từng bước ép sát, không hề có ý tứ sẽ bỏ qua cho Hạ Lư, giọng nói đầy bất mãn: “Đã hai tháng, cô chẳng lẽ không biết không được tùy tiện mang đồ vật linh tinh vào phòng làm việc sao?”

“Lê tổng, đây không phải là đồ vật linh tinh”

Cô gái trước mặt này, lại một lần nữa khiêu chiến quyền uy của anh.

Hạ Lư hít vào một hơi, nghiêm túc nhìn anh: “Đây là lễ vật”

Anh chú ý đến tay của cô vẫn luôn dầy vò vật áo, xem ra những biểu hiện bình tĩnh trước mặt này chỉ là ngụy trang, có lẽ cô cũng đang rất sợ anh đi?

Hạ Lư tiến lên một bước, khoảng cách gần với Lê Phong hơn chút ít, cô nhìn thẳng vào đôi mắt tối đen như mực kia, không chút sợ hãi tiếp tục nói: “Đây là món quà tôi tặng anh vì muốn cảm ơn anh mấy tháng qua đã chiếu cố tôi, cũng là.... Mùa chào mừng anh trở về”

“Đi ra ngoài” trầm mặc một hồi lâu, cuối cùng Lê Phong chỉ liếc nhanh Hạ Lư một cái, sau đó hạ lệnh đuổi khách.

“Vâng”

Trước khi đi Hạ Lư len lén liếc nhìn bó hoa kia, nhìn thấy Lê Phong không yêu cầu cô đem hoa cùng mang ra ngoài, nhin không được khoe miệng khẽ nhếch lên.

Đúng lúc nhìn thấy khuôn mặt tươi cười kia của cô, trong lòng Lê Phong đột nhiên dâng lên một loại cảm xúc không rõ ràng.

Nhìn về phía đóa hoa màu trắng trên bàn kia.

Kim cương bách hợp...

Anh duỗi ngón tay thon dài, cực kỳ cẩn thận sờ vào một cánh hoa. Theo động tác kia của anh, cánh hoa kia nhẹ nhàng lúc lắc một chút, cái bóng phản chiếu trên by Ads” href=”#75402988” bàn là việc cũng khẽ giật giật.

Lê Phong hiện lên sự hứng thú, càng không ngừng khuấy động cánh hoa, hoa ảnh dưới ngón tay của hắn như một đĩa tè đang chơi trò trốn tìm.

Tựa hồ như đang khơi gợi lên kỷ niệm vui vẻ nào, khuôn mặt ngày thường lạnh như băng của Lê Phong cũng dịu hẳn đi.

[Chúc mừng bạn đạt được 7 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 30]

Làm như không có nghe được tiếng của hệ thống quân khen kỹ năng biểu diễn của mình tốt, Hạ Lư nhấp một ngụm hồng trà, hít mát tận hưởng ánh mặt trời chiều tà, lười biếng hệt như một con mèo lười buồn ngủ.

“Tiến độ nhiệm vụ có chút chậm a”

Hạ Lư 'ừ' một tiếng, cũng không mở mắt, chỉ hỏi ngược lại một câu ở trong đầu: “Hệ thống quân đang chê tôi làm không tốt?”

Hệ thống quân cũng rất thành thực mà trả lời: “Đúng vậy, khinh thường cô”

“You can you up, no can no bb” *(Nếu làm được thì hãy làm đi, không làm được thì đừng có chê)*

Hạ Lư thuận miệng nói một câu thành ngữ nửa Anh nửa Trung Quốc, thành công ngăn chặn hệ thống quân tiếp tục laï nhải.

Lười biếng một hồi lâu, Hạ Lư mới thoãn mái nhàn nhã mở mắt ra nhìn đồng hồ, động tác thuần thục rớt ly cà phê tiến đến phòng làm việc của Lê Phong.

Gõ cửa, từ từ đi đến.

“Đã bỏ thêm đường gấp đôi”

Đặt ly cà phê lên bàn làm việc của Lê Phong, Hạ Luru chỉ để lại một câu liền quay người chuẩn bị ra ngoài, nhưng lần này Lê Phong lại gọi cô lại.

“Chờ một chút”

Hạ Luru quay đầu nhìn, chờ anh mở miệng.

Lê Phong mím chặt môi, qua một hồi lâu mới mở miệng, thế nhưng một chữ không thốt ra tiếng.

Hạ Luru vẻ mặt không hiểu nhìn hấn, nghi hoặc hỏi: “Lê tổng?”

Đối với sự nghi hoặc của cô gái trước mặt, trong lòng Lê Phong cũng không rõ là cảm giác gì. Chẳng lẽ anh phải nói “Cảm ơn về món quà của cô, tôi rất thích?”

Hay là nói, vào lúc nhìn thấy cô đi đứng khắp khiêng, bỗng nhiên cảm thấy... áy náy?

“Tài xế lái xe đụng phải cô, đã sa thải!” Lê Phong yên lặng chờ đợi cô gái đối diện nước mắt đầm đìa cảm tạ anh vì cô trả thù.

Thế nhưng đáp lại hấn lại là một câu: “Vì cái gì?”

Mặc dù trong lòng rất bất mãn đối với câu trả lời của Hạ Luru, nhưng biểu tình trên mặt Lê Phong vẫn như trước.

Anh nheo mắt, làm như không nghe thấy câu hỏi của cô, cầm lấy muỗng khuấy ly cà phê.

“Kỳ thật, tôi cả thấy không nhất thiết phải đuổi việc anh ta. Dù sao tôi cũng không bị thương gì nghiêm trọng, hơn nữa anh ta...”

Lê Phong ngắt lời cô, trong giọng nói không rõ là trào phúng hay bất mãn, bình tĩnh hỏi cô: “Thư ký Hạ, cô cho rằng mình là người của bộ phận nhân sự sao?”

“Thật xin lỗi, Lê tổng” Hạ Luru sợ hãi cúi đầu, lo lắng giữ chặt vạt áo.

Trên mặt Lê Phong không hề có biểu cảm dư thừa, anh ta vĩnh viễn đều là vẻ mặt lạnh lùng cùng lời nói cay nghiệt nói với cô: “Cô nên làm tốt công việc của mình đi, cô nghĩ tôi vì cô mới đuổi anh ta sao?”

Nói rồi anh phát tay, ý bảo Hạ Luru ra ngoài.

Hạ Luru không nói thêm gì, từ từ đi ra cửa.

“Ngày mai cô không cần đến làm” sau lưng, giọng nói lạnh lùng của Lê Phong lại vang lên.

Hạ Luru bóng lưng cứng đờ, lập tức cúi đầu đáp một tiếng.

Thế nhưng động tác cơ thể cùng biểu cảm lại không phối hợp với nhau. Hạ Luru đưa lưng về phía Lê Phong, trên môi là nụ cười xán lạn.

Bởi vì cô nghe thấy thanh âm thông báo của hệ thống quân, những khó chịu dường như đều tan biến.

[Chúc mừng bạn đạt được 4 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 34]

Ngoài cửa sổ mây đen che trời, cơn mưa còn có thể nghe thấy tiếng sấm vang rền. Không lâu sau, những giọt mưa lớn như hạt đậu tằm tã rơi xuống. Màn mưa hoàn toàn bao phủ toàn bộ thế giới, mang theo mùi bùn theo gió xông vào mũi.

Lê Phong xoa thái dương, đứng dậy chuẩn bị về nhà. Lúc đi ngang qua trước cổng công ty, anh đột nhiên dừng bước.

Hạ Luru mỉm cười đưa ô cho một người đồng nghiệp “Cô còn phải đi đón con, trước cửa công ty rất khó đón xe, chẳng lẽ cô muốn dầm mưa chờ xe? Được rồi, cô mau đi đi”

Người đồng nghiệp kia vui mừng cảm ơn, cầm lấy ô của cô rồi đi.

Hạ Luru nhìn cơn mưa to ngoài kia, do dự một chút, sau đó đột nhiên ngồi xổm xuống cởi giày. Ngay lúc cô chuẩn bị chạy trong màn mưa thì cánh tay đột nhiên bị bắt lấy.

Đột nhiên quay đầu lại, nhìn thấy khuôn mặt lạnh lùng như khối băng của Lê Phong đang nhìn cô.

Hạ Luru tay xách đôi giày, lúng túng nhìn anh “Lê tổng...”

“Đi theo tôi” Lê Phong buông lỏng tay của Hạ Luru, đưa ô cho cô cầm.

“Vâng!” Hạ Luru cuống quýt mang lại giày, rất chân chó mớ ô, nhón chân che ô cho Lê Phong.

“...” Lê Phong cúi đầu nhìn chiều cao của Hạ Luru, bất đắc dĩ mở miệng: “Chê ô cho tôi?”

“Vâng!”

Trong màn mưa, hai người che cùng một cái dù sóng vai tiến về phía trước.

[Chúc mừng bạn đạt được 3 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 37]

Xem ra, kế hoạch sắm vai thư ký ngày thơ tiến triển rất thuận lợi.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh]* *Tim Kiếm Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 3: Tổng tài đại nhân yêu tôi (2)

Editor: Mèo lười

Đúng vào giờ cao điểm, nên cho dù Lê Phong có đang đi chiếc xe thương hiệu nổi tiếng cũng không tránh khỏi tình trạng tắc đường.

Sắc trời ngày càng tối, sắc mặt Lê Phong cũng ngày càng đen. Môi mím thật chặt, đường cong đẹp mắt của cằm ngày càng rõ ràng.

Nhờ ánh đèn mờ nhạt trong xe, Hạ Luru hứng thú ngắm nhìn khuôn mặt của Lê Phong từ kính chiếu hậu.

Bình tĩnh mà xem xét, bỏ qua tính cách là loại mà cô không thích ra thì quả thật bề ngoài của Lê Phong không có gì để bắt bẻ.

Nhất là đôi môi của anh ta, mặc dù khuôn mặt lạnh như băng, thế nhưng đôi môi lại cực kỳ hấp dẫn, sắc môi mềm mại càng tăng thêm nét quyến rũ.

Dẫn dụ người nhìn muốn mạnh mẽ hôn lên.

Bên này Hạ Luru đang mượn thời cơ ngắm mỹ nam, tâm tình hiển nhiên rất tốt. Nhưng bên Lê Phong tâm trạng cực kỳ kém. Kẹt xe đã ba giờ đồng hồ, từ lúc tan tầm là 5 giờ đến bây giờ trời cũng đã tối đen. Hướng chi mưa càng ngày càng lớn, không có dấu hiệu dừng lại.

“Muốn ăn không?”

Bên cạnh bỗng xuất hiện một hộp bánh quy, Lê Phong quay đầu nhìn về phía sau, nhìn chủ nhân của gói bánh, Hạ Luru.

Cô nghiêng người về phía trước, nhìn thấy vẻ mặt của Lê Phong ngáy nháy mắt liền hiểu rõ, mỉm cười đem bánh quy lần lượt bỏ vào tay anh: “Là bánh quy thủ công, không có cho thêm những thứ linh tinh”

Lê Phong do dự một chút, sau đó cầm lấy bánh quy, cắn nhẹ một miếng.

Hương vị rất tốt, mùi vị bánh quy tinh khiết, quả nhiên không có các loại tinh dầu gì đó.

Sau khi ăn hai khối, Lê Phong đột nhiên nhớ đến Hạ Luru cũng giống mình vẫn chưa ăn gì.

Anh không nói gì, chỉ là đem những khối bánh trả lại.

“Tôi không đói, Lê tổng ăn luôn đi” vừa dứt lời, bụng Hạ Luru liền phát ra những tiếng kêu bất nhã.

Lúng túng nhìn về mặt như cười như không của Lê Phong, cô ngượng ngùng dờn ánh mắt.

Lê Phong cũng làm giống hàng động của cô lúc này, lần lượt mang những khối bánh đưa về phía cô.

Hạ Luru nhấp nháy môi, cầm lấy một miếng bánh bỏ vào miệng.

[Chúc mừng bạn đạt được 2 điểm độ hảo cả, hiện tại độ hảo cảm là 39]

Không khí trong xe thoải mái hơn, mà đoàn xe phía ngoài cũng bắt đầu chậm chậm tiến về phía trước.

Lúc đến phía dưới khu nhà của Hạ Luru, mưa vẫn liên tục xối xả không ngừng nghỉ.

Lê Phong mở ô, ga lăng mở cửa xe cho cô.

Cô đối với Lê Phong nở nụ cười cảm kích, dè dặt xuống xe. Nhưng dường như bởi vì mưa nên mặt đất có hơi trơn, Hạ Lư bỗng chốc không đứng vững, không cân thân mà bị trượt chân. Chân vốn bị thương giờ phút này dường như càng thêm nghiêm trọng.

Nhìn thấy Hạ Lư khẽ hút một ngụm khí lạnh, Lê Phong cúi đầu nhìn chân cô.

Anh đột nhiên nhét ô vào tay cô, bản thân thì ngồi xổm trước chân cô, giọng nổi thanh lãnh cũng vang lên: “Lên đây đi”

Đúng như ý cô muốn tất nhiên Hạ Lư sẽ không từ chối. Thoải mái nằm úp sấp trên lưng Lê Phong, chính thức cười bạch mã.

Thế nhưng khi nhìn bảng thông báo thang máy đang sửa chữa, vẻ mặt Lê Phong thoáng cái còn lạnh hơn.

“Cô vừa mới nói, cô ở lầu mấy?”

Hạ Lư vô tội nhìn Lê Phong, thế nhưng lời nói trong miệng lại không chút lưu tình xé nát hy vọng của anh.

“Lầu mười hai”

Đối mặt với nhân viên chân đang bị thương, hơn nữa vừa rồi chính anh cũng đã quyết định đưa cô về nhà, chuyện đem cô vứt bỏ giữa đường Lê Phong không làm được.

Không có cách nào khác, anh chỉ có thể cắn răng tiếp tục đi lên.

Thân là tổng giám đốc anh tuần lãnh khốc sao có thể thua những bậc cầu thang này chứ?

Hạ Lư ngược lại rất nhàn nhã, vừa nghe hệ thống quân ở bên tai nói cô âm hiểm, vừa như Bạch Liên Hoa chăm sóc khuyên can Lê Phong để mình tự đi.

Theo số cấp cầu thang gia tăng, Lê Phong vốn bước đi như bay mà bây giờ cũng cảm thấy cổ hết sức mới có thể đứng lên, hô hấp bắt đầu dồn dập. Hạ Lư nằm trên lưng anh cũng có thể cảm nhận áo sơ mi đã ướt đầm mồ hôi.

“Lê tổng, thả tôi xuống đi”

“Im miệng”

Khó được nhìn thấy cảnh chật vật như vậy của tổng giám đốc, Hạ Lư nhìn không được thờ dài, nằm sấp ghé vào tai hần nhẹ nhàng nói một câu: “Lê tổng, cảm ơn anh”

Bước chân của Lê Phong dừng lại một chút, sau đó lập tức tiếp tục xuất phát tiến đến lầu mười hai.

[Chúc mừng bạn đạt được 1 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 40]

Cuối cùng cũng tới, Lê Phong cẩn thận bỏ Hạ Lư xuống, không nói một lời liền quay người chuẩn bị xuống lầu rồi đi.

Nhưng Hạ Lư lại bắt được tay áo của anh, cô rất kiên quyết không cho anh rời đi, lần nữa mời anh vào nhà nghỉ ngơi một chút.

“Lê tổng, chỉ cần hai tiếng đồng hồ thôi, không, một tiếng cũng được”

Lê Phong không nói gì, cũng không có ý tứ muốn rời đi.

Hạ Lư vui vẻ lấy chìa khóa mở cửa, mở đèn lên sau đó xoay người, đối với Lê Phong cười híp mắt cúi người chào.

“Hoan nghênh lãnh đạo đến kiểm tra!”

Lê Phong chân dài bước một bước liền bước vào nhà Hạ Lư.

Đây là một nhà trọ đơn bình thường, cũng không lớn, bất quá cũng rất sạch sẽ, cùng với...

Nồng đậm hơi thở của gia đình.

Ánh mắt của anh quét qua hoa văn trên rèm cửa sổ, lại nhanh chóng liếc nhìn những vật dụng trang trí đáng yêu cùng bồn hoa, tất cả đều thật phù hợp.

Hạ Lư thuận tay mở tivi rồi đưa điều khiển từ xa cho Lê Phong, sau đó đỡ vách tường từ từ đi vào phòng bếp nấu nước. Đợi cho nước sôi thì lấy lá trà từ trong hộp ra, ngâm thật tốt một ly hồng trà nóng hổi.

“Mặc dù thói quen của anh là uống cà phê, nhưng dù sao cà phê đối với dạ dày cũng không tốt, cho tôi nên rót hồng trà cho anh” Hạ Lư có chút ngượng ngùng cười cười “Chỉ là trà bình thường, hy vọng anh sẽ không chán ghét”

Lê Phong nâng cốc trà lên, nhẹ nhấp một ngụm, cũng không phát biểu ý kiến gì.

“Lê tổng có thể xem tivi một chút được chứ? Tôi đi nấu mỳ sệt” thấy Lê Phong không có ý từ chối, Hạ Luru cười đứng dậy, khó khăn dùng những bước nhỏ đi đến phòng bếp, thuần thực mang vào tạp dề, bật bếp.

Nhạc trong một bộ phim nhảm chán trên ti vi vang lên, giai điệu cũng không đến nỗi tệ. Trên bàn cắm một bó kim cương bách hợp, hồng trà nóng hơi mang theo hơi nước lượn lờ bốc lên giữa ánh đèn màu, một phòng hương trà mờ mịt. Trong phòng bếp thỉnh thoảng truyền đến tiếng va chạm của nồi chén, lúc thì thanh thúy lúc thì âm trầm, có lúc là tiếng dầu sôi ục ục trong nồi. Không lâu sau thì có mùi thơm của trứng chiên cực kỳ hấp dẫn truyền ra.

“Rửa tay đi, có thể ăn tối rồi”

Cô gái đeo tạp dề hoa, tươi cười mang ra một chén lớn, mái tóc dài trải xuống mặt bàn.

Lê Phong nghe thấy tiếng thì ngẩng đầu, ngay trong nháy mắt này, thậm chí có...

Lần nữa tìm được cảm giác của gia đình.

Anh kinh ngạc nhìn Hạ Luru, một hồi lâu mới có phản ứng, giúp Hạ Luru đi đứng không thuận tiện bưng đến cái chén, lại vì cô mà kéo ghế ra.

Mặc dù trước kia chưa từng làm những việc này, thế nhưng giờ phút này lại làm rất thuần thực, giống như đã luyện tập qua vạn lần.

“Không rửa tay thì không được ăn” Hạ Luru chỉ chỉ vào nước, ra hiệu cho Lê Phong đi rửa tay.

Anh thuận tay liền đi rửa tay, nước rửa tay hương cam kích thích khứu giác, sâu trong nội tâm, thứ cảm xúc không tên nào đó vốn bị che lấp nay lại bởi vì những việc nhỏ này mà bùng lên cảm giác thỏa mãn đã lâu chưa có.

“Nếm thử xem?”

Hạ Luru đặt bát mỳ lớn tới trước mặt Lê Phong, bên trên có quả trứng chiên tỏa ra ánh vàng rực rỡ, còn có mấy cọng rau xanh biếc. Anh vốn không phải rất thích nhưng nhìn thấy cũng muốn ăn.

Anh nghiê túc ăn bát mỳ, hương vị mặc dù không thể so sánh với đồ ăn thường ngày, nhưng lại không cảm thấy có chỗ nào không tốt.

Mãi cho đến khi ăn hết sệt mỳ cuối cùng, anh mới phát hiện Hạ Luru ngồi đối diện đang nhìn mình, nở nụ cười.

“Ăn ngon không?”

Ánh mắt của cô gái ẩn chứa sự chờ mong, Lê Phong cũng hiếm có lúc không nói những lời nói cay nghiệt à thực nể tình gặt đầu, nét mặt vẫn luôn lạnh lùng nay có phần dịu xuống.

“Có muốn ăn thêm một bát nữa không? Tôi đi nấu cho anh”

“Không cần” Lê Phong lắc đầu, tỏ ý mình đã ăn no, không cần ăn thêm nữa.

Sức ăn của anh vốn không lớn, hơn nữa bởi vì có bệnh đau dạ dày, hằng ngày ăn nhiều hay ít cũng khiến dạ dày đau. Bởi vậy nên không có hứng thú lắm với việc ăn uống.

Hạ Luru thu dọn bát đĩa trên bàn xong, bước chân khập khiễng chuẩn bị đi rửa bát.

Nhưng khi vừa mới quẹo vào phòng bếp, cô “rất không cẩn thận” làm vỡ chén. Lúc ngồi xuống lượm mảnh vỡ cũng “rất không cẩn thận” mà bị cắt vào tay.

Sau khi nghe tiếng đồ vỡ thanh thúy vang lên, Lê Phong ngay lập tức chạy vào phòng bếp xem xét. Đúng ngay lúc nhìn thấy Hạ Luru bộ dáng cau mày chuẩn bị lấy mảnh vụn trong lòng bàn tay ra.

Trên mặt đất đã có một chút máu.

Anh kéo lấy bàn tay của Hạ Luru, quan sát miệng vết thương, sau đó nhanh chóng quyết định đưa cô đến bệnh viện.

“Đây chỉ là vết thương nhỏ, không cần phải đến bệnh viện” Hạ Luru vì muốn trấn an anh mà cười cười, nói: “Lê tổng, có thể giúp tôi băng bó một chút chứ?”

Dựa theo sự chỉ dẫn của Hạ Luru tìm hòm thuốc, từ bên trong lấy ra cái nhíp.

Hạ Luru yên lặng ngồi trên ghế sofa, Lê Phong nửa ngồi ở trên sàn nhà, cầ lấy nhíp quan sát vết thương của cô.

“Gấp ra thì tốt rồi!” cô duỗi thẳng tay đến trước mặt Lê Phong. Anh hít hơi, mím môi, cầm tay cô để sát lại gần hơn một chút.

Bởi vì ở tư thế đó, Hạ Lư lúc này có thể hoàn toàn không có churong ngại thương thức hai hàng lông mi cong dài rậm rạp của Lê Phong, đang khẽ rung động tựa như cánh bướm đen nhánh đang giurong nhẹ.

Lê Phong chưa bao giờ làm những việc này, trong quá trình băng bó không tránh được va chạm vào vết thương. Cô liên tục chịu đựng không rên ra tiếng, trái lại khiến Lê Phong rất áy náy.

“Cảm ơn anh” Hạ Lư mỉm cười nói cảm ơn, giờ lên cánh tay đã bị băng bó thành một đoàn.

Nhìn tay Hạ Lư bị băng bó xấu như vậy, Lê Phong mắt tự nhiên quay đầu sang một bên ho nhẹ một tiếng, trên mặt cũng nổi lên một mảnh hồng đáng nghi.

“Tôi đi quét dọn sạch sẽ” Anh chậ vật rời khỏi phòng khách, đi đến phòng bếp chuẩn bị thu dọn mảnh vụn. Nhưng đối mặt với đồng bừa bộn đầy đất này, anh quả thật không biết phải bắt đầu như thế nào.

Mà ngay cả quét dọn là như thế nào, phải cầm chổi làm sao, anh cũng không biết.

Lê Phong lúng túng cầm lấy chổi, vốn muốn quét thế nhưng cuối cùng lại khiến những thứ trên mặt đất càng bừa bộn hơn.

Hạ Lư từ từ đi đến bên cạnh anh, từ từ ngồi xổm người xuống, dùng tay không bị thương cẩn thận lượm mảnh vụn trên gạch men.

“Đem những mảnh vụn vào một túi rác, ghi rõ là đồ vật sắc bén, tránh làm bị thương cho những người thu rác”

“Xin lỗi” bất ngờ nhất chính là, Lê Phong rõ ràng mở miệng nói xin lỗi.

Hạ Lư quay đầu nhìn tia thất bại trong ánh mắt của anh, nhẹ nhàng lắc đầu.

“Không, Lê tổng không cần chú ý. Trách nhiệm cùng công việc của anh không phải là quét dọn. Anh còn việc khác, như dẫn dắt công ty phát triển, như sáng tạo ra những thứ có giá trị cho xã hội. Vị trí của mỗi người khác nhau, trách nhiệm cũng khác nhau, chỉ cần ở vị trí của mình hoàn thành công việc một cách tốt nhất là được rồi”

Cho nên thiếu gia, anh không cần thiết phải lên núi dạy học cùng nữ chính đâu a!

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Tìm Kiếm Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: Tổng tài đại nhân yêu tôi (3)

Editor: Mèo lười

Thời gian dần trôi qua, thanh âm mưa rơi vào khung cửa sổ thủy tinh càng lúc càng lớn, xem ra cũng không có ý sẽ dừng lại.

Lê Phong ngồi trên ghế sofa xem ti vi, chỉ là tâm trí không đặt trên màn hình ti vi, cũng không biết là đang suy nghĩ cái gì.

Hạ Lư ngồi bên cạnh anh, ôm gối tự nhiên xem ti vi, cũng không hỏi anh ta vì sao còn chưa rời đi.

Anh cũng không biết bản thân vì cái gì vẫn còn ở nơi này, dựa theo đạo lý thì anh nên đi từ sớm rồi mới đúng.

Chỉ là, trong lòng vẫn luôn có cảm giác rất khó hiểu, loại cảm giác này khiến anh an tâm, cùng loại với không khí gia đình.

Cho đến khi chú ý đến Hạ Lư đã mệt mỏi ngáp một cái, anh mới phản ứng được đây là nhà của người ta, liền đứng dậy chào tạm biệt.

Mặc dù chân đau, nhưng Hạ Lư vẫn cố chấp tiễn Lê Phong đến tận cửa. Trong khi nói lời hẹn gặp lại, bên tai liền vang lên giọng nói nhắc nhở điềm hạo cảm tăng.

[Chúc mừng bạn đạt được 20 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 60]

Khuya hôm nay thoáng cái xoát đến hơn hai mươi độ hảo cảm, quả nhiên yếu điểm của tổng giám đốc thiếu tình thương chính là những thứ “Nhà” này.

Đột nhiên, Lê Phong dừng chân tại trước cửa, mặt không thay đổi giải thích: “Trước tôi nói cô ngày mai không đến làm, cũng không phải là muốn sa thải cô”

“Hả” Hạ Lư giật mình, luống cuống nhìn anh.

“Tôi nói là, ngày mai cô có thể đến bệnh viện để kiểm tra lại vết thương một chút” Khó có lúc có thể nói ra những lời quan tâm như vậy, ánh mắt của Lê Phong rất mất tự nhiên dời đi, tiếp tục bổ sung: “Đến lúc đó cô tìm phòng tài vụ chi trả”

Hạ Lư cũng không trả lời, chỉ cười khanh khách nhìn anh. Thời điểm không khí ngày càng mập mờ, cuối cùng vẫn là Lê Phong đầu hàng trước, vội vàng chào tạm biệt rồi rời đi.

Cánh cửa vừa khép lại, nụ cười trên môi Hạ Lư liền biến mất. Cô tháo tạp dề, nằm sấp trên ghế sofa không chịu cử động.

“Mau cảm ơn bản quân lần này đã sắp xếp cho cô một đối tượng dễ dàng chiếm đóng như vậy đi”

“Im miệng”

“Chắc chắn, động tác giả bộ làm người què của cô vừa rồi không đạt tiêu chuẩn, có muốn tôi dạy cho cô không?”

“Ông có thể tự biến mình thành người què rồi làm mẫu cho tôi” Hoàn toàn không có ý tứ chừa lại mặt mũi cho hệ thống quân, Hạ Lư tiếp tục độc miệng ngăn chặn lời nói của lão.

Trở mình, cô rút ra điện thoại gửi tin nhắn cho Mạnh Lộ: “Để cảm ơn cô đã chiếu cố tôi trong thời gian tôi ở bệnh viện, hẹn cô tối mai bây giờ đến nhà tôi dùng bữa, có được không?”

Có thể nào cứ như vậy nguyên bản cốt truyện bị đảo ngược, nữ chính cùng nữ phụ trở thành chị em tốt, sau đó hai người bắt đầu mối tình bách hợp, cuối cùng là kết happy end?

Sự thật chứng minh, thực tế vẫn lặp lại như cũ.

Bởi vì trong hai tin nhắn sau, Hạ Lư không cần thận nhắc đến Phùng Viễn, Mạnh Lộ thậm chí nói muốn đem bạn mới là Hạ Lư giới thiệu với thanh mai trúc mã của mình.

Nhìn thấy tin nhắn của Mạnh Lộ mới hài lòng bỏ điện thoại xuống, Hạ Lư tâm trạng khoái trá chuẩn bị chào đón cuộc sống hạnh phúc ngày mai.

Thay một bó hoa bách hợp khác, Hạ Lư mua đủ nguyên liệu nấu ăn cùng bia. Cô cũng không lo lắng hai vị tổng tài đại nhân sẽ ghét bỏ những món thức ăn này, dù sao biểu hiện ngày hôm qua của Lê Phong đã giải thích rõ anh ta không thèm để ý những thứ này, còn Phùng Viễn có Mạnh Lộ ở đây, hẳn xem cũng no rồi.

Sau khi chuẩn bị xong tất cả, Hạ Lư gọi điện thoại cho Lê Phong.

“Lê tổng”

“Nói”

Thái độ này, thật sự có đủ lạnh lùng.

Hạ Lư ngược lại không để ý, khẽ khiêu mi, lười biếng cúi đầu nhìn lầu cao ngoài cửa sổ, giọng nói lại có chút mềm mại.

“Ngày hôm qua đã làm phiền anh đưa tôi về nhà, nếu không chê, vào lúc 8h tối nay tại nhà tôi, có thể mời anh một bữa cơm rau không?”

Lê Phong đang xem báo cáo tay bỗng dừng lại, dường như suy nghĩ một lát, sau đó không để cho Hạ Lư chờ lâu liền nói ra đáp án: “Tốt”

“Một người bạn của tôi cũng đến, đúng rồi... còn có bạn trai của cô ấy” Nếu vừa rồi Lê Phong đã đồng ý, như vậy bây giờ cũng không sợ anh ta sẽ đổi ý. Hạ Lư lúc này mới không nhanh không chậm nói ra trọng điểm, thuận tiện khách sao hỏi một câu: “Lê tổng, không ngại chứ?”

Có muốn nói có ngại cũng đã không kịp nữa rồi.

Lê Phong chỉ có thể giống như vừa rồi như mọi chuyện đều tốt, không quan hệ.

Bây giờ tối.

Chuông cửa vang lên, Hạ Lư liếc qua chân của mình, chậm chạp đứng dậy, trên đường từ phòng khách ra đến cửa còn cố ý đụng ngã một cái ghế.

Đứng ở cửa hồi lâu cô mới mở cửa ra.

Mạnh Lộ chờ ở trước cửa, bên cạnh là một người đàn ông khí chất ôn nhuận.

Tướng mạo cùng khí chất đều nghịch thiên, thỉnh thoảng còn dùng ánh mắt thâm tình khảm thiết nhìn nữ chính, loại phối hợp này vừa nhìn liền biết là nam phụ.

“Sao lại chậm như vậy? Hạ Lư cô là con rùa đen sao?” Mạnh Lộ quen thuộc bước vào nhà, đưa mắt đánh giá phòng khách “Ồ, cái ghế này làm sao vậy?”

Hạ Lư cười cười xin lỗi: “Mạnh Lộ, thực xin lỗi. Vì chân của tôi không tiện, cho nên đi chậm một chút... Cái ghế này cũng là vì vừa rồi đi ra thì đụng phải, để tôi đem nó đi cắt”

Không đợi cô đi đến, Phùng Viễn vốn luôn yên lặng đi theo sau lưng Mạnh Lộ chăm sóc cô bỗng tiến lên nâng cái ghế dậy, nở nụ cười với Hạ Lư: “Xin chào, tôi là Phùng Viễn, là bạn của tiểu Lộ”

“Xin chào, tôi tên là Hạ Lư” Hạ Lư cảm kích cười cười “Thường nghe Mạnh Lộ nhắc tới anh, cô ấy còn nói anh là một người rất quan trọng”

Cô ấy nói... người rất quan trọng.

Ánh mắt Phùng Viễn sáng lên, lập tức chuyển đến trên người Mạnh Lộ đang ở trên sân thượng ngắm bồn hoa.

“Mặc dù quen biết không lâu, nhưng tôi cũng có thể nhìn ra được Mạnh Lộ cô ấy... đúng là tương đối trì độn a” Hạ Lư cũng nhìn về phía Mạnh Lộ, cười khẽ, “Tôi nghĩ bình thường Phùng tiên sinh cũng rất đau đầu a?”

Trong nguyên văn thì Phùng Viễn cùng Hạ Lư giống nhau như đúc, đều là điển hình cho đại biểu “trong lòng có tình nhưng không dám nói”, lặng yên bảo hộ hơn mười năm, đến chết cũng không dám thổ lộ.

Đều chỉ vì quá yêu, cho nên sợ hãi, sợ sau khi bị từ chối đến cả làm bạn cũng không thể.

Gặp những chuyện liên quan đến Mạnh Lộ, dù là người bình thường ở công ty khôn khéo như hồ ly Phùng Viễn cũng thay đổi đến vô cùng ngay thơ. Nhớ đến Mạnh Lộ ngày thường ngày thẳng đáng yêu, nụ cười của hắn cũng càng rõ ràng.

Đáng tiếc...

Cô ấy dường như vẫn luôn luôn không hiểu.

Nghĩ đến sự trì độn của Mạnh Lộ, Phùng Viễn trong lòng nhịn không được chua xót.

“Mạnh Lộ thật sự là một cô gái tốt” Hạ Lư cảm khái nói, lại như lơ đãng đùa giỡn nói: “Phùng tiên sinh phải biết quý trọng, đừng để cô ấy bị người khác cướp mất”

Nghe những lời nói này, Phùng Viễn nhìn thoáng qua Hạ Lư. Nhìn thấy cô vẻ mặt thản nhiên, cũng không có bộ dáng tận lực.

“Đa tạ Hạ tiểu thư nhắc nhở” Phùng Viễn cũng trở về bộ dáng ôn hòa mỉm cười, so với sự lạnh nhạt lúc vừa bước vào, đã có nhiều hơn chút ít chân thành.

“Hạ Lư, cô chuẩn bị thức ăn nhiều thật a!” Mạnh Lộ có chút hưng phấn nhìn thức ăn trên bàn, còn đối với Hạ Lư giơ ngón tay cái: “Xem ra tay nghề của cô rất giỏi, chúng ta bắt đầu ăn đi!”

Hạ Lư cười híp mắt nhìn cô, lắc đầu: “Không được đâu, đêm nay tôi còn có mời một người khác nữa, muốn đem anh ta giới thiệu cho cô biết”

Mạnh Lộ hứng thú, vội truy hỏi: “Là bạn trai của Hạ Lư sao? Lui tới bao lâu rồi?”

Hạ Lư cười không đáp, chỉ nhìn Mạnh Lộ. Cô ấy nhìn phản ứng của cô, dù không lấy được đáp án, nhưng trong lòng suy đoán lại càng cảm thấy chắc chắn.

Chỉ là, khi kim đồng hồ từ bảy giờ đến bảy giờ rưỡi, Mạnh Lộ từ hứng thú đã chuyển sang bức mình. Phùng Viễn cùng Hạ Lư ôn tồn trấn an một hồi lâu mới làm nguôi cơn giận của cô.

Lại qua hơn mười phút, sắc mặt Mạnh Lộ đã trở nên rất khó coi. Hạ Lư vỗ vỗ phía sau lưng của cô, lại nhìn đồng hồ, đứng lên nói: “Tôi đi hâm nóng lại đồ ăn, có lẽ anh ta cũng sắp đến rồi”

Nhìn bộ dáng Hạ Lư khó khăn lui tới bưng chén đĩa, Mạnh Lộ cũng không nói gì, cắn cắn môi chuẩn bị đứng lên cùng Hạ Lư bưng thức ăn vào phòng bếp hâm nóng.

Đúng lúc này, chuông cửa bỗng vang lên.

Mạnh Lộ ngăn cản Hạ Lư lại, tự mình đi mở cửa.

Bốn mắt chạm vào nhau.

Giống như vận mệnh dẫn dắt, hai người đều nhìn đối phương, không nói gì, cũng không có động tác dư thừa nào.

Tác dụng của từ trường giữa nam chính và nữ chính... rốt cục cũng đã xuất hiện.

Hạ Lư lặng yên nhìn họ, không chút lưu tình phá vỡ trạng thái trao đổi ánh mắt của hai người này.

“Anh vất vả rồi” cô vẫy vẫy tay chào hỏi Lê Phong, nở nụ cười xán lạn “Chờ một chút, tôi đi hâm nóng thức ăn”

Vốn chỉ là hai câu nói bình thường, nhưng rơi vào tai của Phùng Viễn cùng Mạnh Lộ, lại như một biểu hiện tự nhiên đối với quan hệ thân mật của hai người kia.

Phùng Viễn cùng nhìn sang, sau khi thấy rõ bộ dáng của anh, đột nhiên lộ ra một nụ cười không rõ ý: “Lê tổng, không thể ngờ được lại được gặp anh ở chỗ này”

Thật đúng là âm hồn bất tán.

Sau khi nghe giọng nói kia, Lê Phong mới dời ánh mắt từ trên người Mạnh Lộ, cũng nhìn thấy đối thủ một mắt một còn của mình- Phùng Viễn. Sau một lát trầm tĩnh, Lê Phong đẩy cửa bước vào, dựa vào chiều cao chiếm ưu thế của bản thân dùng tư thế kẻ bề trên nhìn xuống Phùng Viễn.

“Phùng tổng nên tự trọng, chúng ta không quen nhau”

Khí chất cao ngạo lãnh khốc bày ra không bỏ sót.

Không hổ là đối thủ một mắt một còn trên thương trường và cả trên tình trường, vừa chạm mặt nhau phút chốc liền khai chiến.

Vừa nghe tên mà Phùng Viễn gọi, Mạnh Lộ lập tức hiểu người này là “Đối thủ một mắt một còn của A Viễn”, “Lão tổng đụng phải Hạ Lưu không chịu trách nhiệm”, “Người bạn trai của Hạ Lưu khiến mọi người chờ lâu”, “Người đàn ông thái độ ngạo mạn không có trách nhiệm”.

Trong nháy mắt, vô số tích lũy hình tượng xấu đều đổ lên đầu người đàn ông trước mắt này, sự rung động trong nháy mắt vừa rồi toàn bộ đều bị cuốn đi.

Mạnh Lộ không khách khí hừ lạnh, tính tình của cô vốn thẳng thắn, cất tiếng bất thiện châm chọc: “Ồ, tôi còn tưởng là ai có mặt mũi lớn như vậy, thì ra là Lê tổng. Cũng khó trách a, người ta là tổng giám đốc xí nghiệp Lê thị, đương nhiên không giống với những người bình thường như chúng ta”

Lê Phong nhú mày, một ít hảo cảm nháy mắt tan thành mây khói, tất cả đều hóa thành phiền chán.

Anh lạnh lùng nhìn thoáng qua Mạnh Lộ, cũng không nói gì.

“Hừ, bởi vì xe của anh khiến cho chân Hạ Lưu đến giờ vẫn còn đau, đi đường đều bất tiện. Anh thì tốt rồi, còn ra vẻ tự cao tự đại để cô ấy xem đúng không?”

Nhắc đến vết thương của Hạ Lưu, Lê Phong đột nhiên nhớ tới, hôm đó cô gái tự nhiên nhảy ra ngoài, dường như chính là cô gái này?

Nghĩ vậy, Lê Phong đối với Mạnh Lộ chán ghét càng sâu, đôi môi cực kỳ tinh xảo khẽ cong—

“Câm miệng”

Trong nháy mắt phát ra hai chữ này, không khí trong chốc lát liền đông lạnh.

Phùng Viễn kéo Mạnh Lộ che chở ở phía sau, ánh mắt bất thiện nhìn Lê Phong, hừ lạnh: “Lê tổng lợi hại, uy phong ở công ty cũng muốn tại đây đem ra đùa giỡn?”

Lê Phong không đáp lời, xem Phùng Viễn như không tồn tại đi vòng qua hắn, tự mình ngồi xuống sofa, thành thói bắt chéo chân, cầm lấy điều khiển từ xa xem tivi.

Mạnh Lộ từ nhỏ đã được nuông chiều tất nhiên không chịu nổi sự ủy khuất này, tư thái cao cao tại thượng của Lê Phong càng kích thích cô. Lúc Mạnh Lộ đang chuẩn bị xông tới cùng anh ta lý luận, giọng nói ôn hòa của Hạ Lưu từ phòng bếp truyền ra.

“Thức ăn đã được hâm nóng, ăn cơm thôi”

Hạ Lưu đặc biệt ôn nhu nhìn về phía Lê Phong, sau đó trừng mắt nhìn: “Hôm nay cũng quên rửa tay nữa sao?”

Nhớ đến ký ức vui vẻ của ngày hôm qua, vẻ mặt của Lê Phong cũng nhu hòa xuống, ngoan ngoãn đi vào rửa tay.

Lúc bốn người ăn cơm, không khí đặc biệt quái dị. Hạ Lưu tất nhiên hiểu rõ, thỉnh thoảng nói chuyện giúp không khí được nhẹ nhàng.

Cũng may tay nghề của Hạ Lưu rất tốt, ba người kia dù quen ăn mỹ vị cũng cảm thấy không ngon bằng thức ăn cô nấu. Cuối cùng cũng không vì quan hệ của hai người kia mà xuất hiện trò đập mâm chén khỏi hài.

Lúc tiễn Phùng Viễn và Mạnh Lộ ra cửa, Mạnh Lộ nhìn Lê Phong đang ngồi trên sofa đưa lưng về phía họ xem tivi, vẻ mặt muốn nói lại thôi.

“Làm sao vậy?”

“Anh ta là người không tốt, hay là cô suy nghĩ lại đi”

Nhìn vẻ mặt chán ghét của Mạnh Lộ, Hạ Lư đưa ánh mắt về phía Phùng Viễn, cười ám chỉ nói: “Cô a, cũng phải cân nhắc thật kỹ lưỡng đấy, gần ngay trước mắt cũng nhìn không thấy”

“Cô nói cái gì vậy, tôi cùng A Viễn là bạn thân! Bạn thân!”

Trong nháy mắt đó, vẻ mặt của Phùng Viễn rõ ràng có chút âm đạm.

Hạ Lư cũng không vạch trần, chỉ là cười cười chào tạm biệt hai người Mạnh Lộ.

“Lê tổng, có muốn ăn táo hay không?” trở về ngồi trên ghế sofa, Hạ Lư quơ quơ quả táo đỏ rực trên tay nhìn về phía Lê Phong. Nhìn thấy anh không có ý phản đối, cô liền bắt đầu gọt vỏ.

Âm lượng của ti vi cực kỳ nhỏ, hai người đều không nói lời nào, lúc này trong phòng bỗng yên lặng dị thường.

“Thực xin lỗi” cô đột nhiên mở miệng, phá vỡ bầu không khí yên tĩnh này.

“Tôi cũng không biết Phùng Viễn là bạn trai của Mạnh Lộ, tôi chỉ là... chỉ là muốn đem bạn bè của tôi giới thiệu cho anh biết thôi” giọng nói của cô ngày càng nhỏ, ngừng đầu, trong mắt ẩn chứa sự áy náy.

“Không sao” Lê Phong nhấp nháy môi, nhìn thoáng qua cô, sau đó tiếp tục xem tivi.

Một lúc sau.

Lê Phong đột nhiên mở miệng: “Trên chân cô bị thương?”

Ánh mắt anh vẫn như trước tập trung trên màn hình tivi, chỉ là khi hỏi câu này giọng nói dường như có chút không được tự nhiên.

“Vẫn còn đau một chút, nhưng sắp khỏi rồi” Hạ Lư đem trái táo cắt thành những miếng nhỏ, bỏ vào trong đĩa ở trước mặt, đẩy đến trước mặt Lê Phong.

Anh cúi đầu nhìn, nửa ngày cũng không cử động.

Dường như nhớ ra cái gì đó, Hạ Lư thở nhẹ ra một tiếng. Lấy ra cây tăm từ bên cạnh, cầm một khối táo đưa tới trước mặt Lê Phong.

Lê Phong ngẩng ra, nhìn cô.

Trong đôi mắt kia là ý cười ôn hòa như nước hồ tĩnh lặng trong suốt.

Trong chớp nhoáng này, giây phút này tựa như vĩnh hằng.

[Chúc mừng bạn đạt được 15 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 75]

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh]* *Tìm Kiếm Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Tổng tài đại nhân yêu tôi (4)

Editor: Mèo lười

Hạ Lư đi vào thế giới tổng giám đốc đã ba tháng, kể từ sau đêm xoát độ hảo cảm lên đến 75, tổng tài đại nhân lạnh lùng khó chịu liền sống chết cũng không chịu bố thí cho cô độ hảo cảm nào.

Hạ Lư cũng không cưỡng cưỡng, mỗi ngày cứ theo lẽ thường làm việc. Thình thoảng sẽ gửi tin nhắn cho Lê Phong nhắc nhở anh mặc thêm áo, hoặc sẽ mang các loại bữa khuya cho anh mỗi khi anh tăng ca. Đó cũng không phải là đang trốn việc, Hạ Lư chính là đang yên lặng chờ đợi thời cơ, có thể tìm được cơ hội tốt để chiếm giữ tổng tài đại nhân.

“Lê tổng, chủ tịch vừa rồi có gọi điện thoại đến...”

Lời còn chưa nói hết, nhìn thấy ánh mắt đột nhiên lạnh như băng của Lê Phong, Hạ Lư rất thức thời ngậm miệng, nhưng vẫn có chút lo lắng nhìn anh.

Quả không uống phí công sức của ba tháng nay, sau khi nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Hạ Lư, sắc mặt Lê Phong cũng dần hòa hoãn lại, nhưng trong giọng nói vẫn lộ vẻ không vui hỏi: “Ông ta lại muốn gì?”

Hạ Luru nhỏ giọng trả lời, cố ý quan sát sắc mặt của Lê Phong: “Hôm nay là sinh nhật ông ấy, nên ông ấy muốn anh trở về tham gia buổi tiệc”

Sinh nhật...

Trong nháy mắt một sợi dây thần kinh như đứt ròi, Lê Phong mím chặt môi, phòng làm việc đột nhiên rơi vào một mảnh yên lặng đến đáng sợ.

Thật lâu sau Lê Phong mới bình tĩnh mở miệng: “Không có gì, em trở về tiếp tục làm việc đi”

Mãi cho đến lúc tan tầm, mọi người trong công ty đều đã rời khỏi nhưng Hạ Luru vẫn ngồi yên tại vị trí của mình không dời bước.

Bởi vì, người kia vẫn còn ở trong phòng.

Lê Phong vẫn đang nhìn hồ sơ, thậm chí những báo cáo nhỏ không quan trọng cũng bị anh ta đem ra xem xét. Hạ Luru thông qua khe hở của cánh cửa nhìn anh. Cửa sổ trong suốt sát đất, từ trong phòng làm việc có thể nhìn thấy rõ ràng cảnh tấp nập cùng những ánh đèn đường le lói. Thành thị vào đêm cũng không thua kém ban ngày, đặc biệt náo nhiệt.

Trừ anh ra.

Dù đưa lưng về phía mặt tường thủy tinh cũng không thể làm cho anh hòa hợp với những cảnh tượng vui vẻ ngoài kia, ngược lại càng khiến anh trở nên cô độc.

Đêm đã khuya, anh vẫn như cũ trên tay là những bản báo cáo. Điện thoại di động đã sớm tắt nguồn, dây điện thoại trong phòng làm việc cũng rút, như vậy mới khiến anh cảm thấy yên tâm được một chút. Ít nhất, không có người nào có thể làm phiền anh lúc này.

Nhưng vào lúc nghĩ như vậy, một bàn tay trắng nõn liền cực nhanh rút đi tài liệu từ trong tay anh. Không đợi anh lấy lại tinh thần, chủ nhân của bàn tay kia không chút khách khí bắt được cổ tay anh, gần như cưỡng chế kéo anh ra khỏi phòng làm việc.

Hạ Luru dĩ nhiên luôn là một cô thư ký ngoan ngoãn. Mặc dù không quen nhìn thấy Hạ Luru đột nhiên trở nên cứng hăn như vậy, nhưng Lê Phong cũng không tỏ vẻ gì là muốn phản kháng.

Dọc theo đường đi, Lê Phong đều không nói gì, ngoan ngoãn hiếm thấy đi theo Hạ Luru ra khỏi công ty.

“Ăn cháo nha?” đến một quán ăn nhỏ gần công ty, Hạ Luru vẻ mặt bình thản hỏi, giống như cô và Lê Phong vốn có hẹn cùng đi ăn khuya vậy.

“Không vệ sinh” Lê Phong thái độ tự cao, dùng giọng điệu tư bản xem thường sinh hoạt bình dân. Hạ Luru cũng không tức giận, lại dẫn Lê Phong đến nhiều quán ăn khác. Nhưng đối phương lại luôn dùng thái độ lạnh như băng lộ ra vẻ mặt chán ghét, hoặc chính là phun châu nhả ngọc nói ra hai chữ “không tốt”

Rõ ràng là một tổng giám đốc tà mị lãnh khốc, vậy mà đêm nay lại giống như một đứa con nít.

“Tiếp tục như vậy cũng không phải là biện pháp, nếu không anh nói cho tôi biết anh muốn ăn cái gì để tôi đi mua?” Hạ Luru đầu đầu nhìn Lê Phong, nhưng cũng không nói lời gì oán hận, mà là tiếp tục kiên nhẫn hỏi anh.

Lê Phong nhìn Hạ Luru, một hồi lâu mới nói ra tên một loại thức ăn.

“Mì trứng gà”

Kết quả cuối cùng hai người trở về nhà của Hạ Luru, cũng bởi vì Lê Phong muốn ăn mì trứng gà cô nấu.

Sau khi vào cửa, Lê Phong quả thực đã xem đây là nhà của mình, quen cửa quen nẻo tìm vị trí tốt ở trên ghế sofa ngồi xuống, chờ Hạ Luru nấu bữa tối cho mình.

“Cứ cho là tâm tình không tốt, cũng không cần phải đem thân thể ra đùa giỡn như vậy nha” Hạ Luru vừa lấy trứng gà từ tủ lạnh ra, vừa lẩm bẩm: “Vốn đã có bệnh đau dạ dày, nay lại tiếp tục như vậy thì làm sao có thể tốt lên được?” thời gian dài chung sống với nhau khiến cho hai người ngoài thời gian làm việc có thể dùng hình thức như bạn bè mà chung sống.

Làm như không nghe được lời Hạ Luru nói, Lê Phong như cũ tiếp tục xem tivi, cũng không có ý sẽ đáp lời.

Hạ Luru thấy nhưng không thể trách, cầm trứng gà đi đến phòng bếp bắt đầu chiên trứng nấu mì. Cho đến khi bụng mì ra, cô mới phát hiện Lê Phong đã ngủ trên ghế sofa từ lúc nào.

Cô để chén xuống bàn, ngồi xuống bên cạnh anh. Nhưng khi nhìn thấy lông mi của anh khẽ rung động. Hạ Luru liền hiểu người này đã tỉnh.

Cô sâu kín thở dài, làm như đau lòng lại như oán hận nhẹ nhàng nói một câu: “Ngu ngốc”

Trên bàn, mùi hương của trứng cùng mì hòa thành một chỗ, còn kèm theo mùi thơm của hoa kim cương bách hợp, tạo thành một mùi hương làm cho lòng người ấm áp. Còn có một loại mùi...

Cô cúi đầu xuống, giống như chuồn chuồn lướt nước hôn nhẹ môi anh. Lúc tiếp xúc, mùi hương nơi tóc của cô lướt qua mũi anh, liên tục va chạm vào đáy lòng anh.

Chiếm được tiện nghi của tổng tài đại nhân, Hạ Lư rất thỏa mãn liếm môi, chỉ còn thiếu tiếng huyết sáo ăn mừng.

“Cô gái, tiết tháo(*). Mau lượm tiết tháo của cô trên đất lên”

()Tiết tháo: lòng dạ trong sạch ngay thẳng không dối.*

Đối xử với hệ thống quân tặc nhiên không cần phải giống với cách đối xử với đối tượng tiền đóng phải dẫu dằng. Hạ Lư cười lớn nói với hệ thống quân: “Đi theo một người không có tiết tháo như ông, từ lâu tôi đã không biết nó là cái gì rồi”

Thành công đánh bại hệ thống quân, Hạ Lư thỏa mãn ngồi xuống bên cạnh bàn ăn chờ nữ nam tính lại.

Lê Phong bị Hạ Lư hôn trộm kìm nén thật lâu mới giả vờ tự nhiên tỉnh lại. Sau khi tỉnh lại bộ dáng hay vẻ mặt không có gì thay đổi, chỉ là sống chết cũng không nhìn thẳng vào đôi mắt của cô.

“Ăn nhanh đi, nhìn anh ngủ ngon quá tôi không dám đánh thức, nếu không ăn nhanh sẽ không ngon đâu” Hạ Lư tự nhiên đưa thìa cho Lê Phong, sau đó vội vàng vào phòng lấy ra vài gói thuốc: “Ăn xong thì nhớ uống thuốc, tôi đi lấy nước trước cho anh”

Tất cả đều giống như thường ngày, nhưng lúc này đây, Lê Phong lại cảm thấy bất đồng. Nụ hôn lén lút kia như nhắc nhở anh, người trước mắt này vì cái gì lại đối xử tốt với mình như vậy. Không phải bởi vì anh là cấp trên của cô, mà là bởi vì...

Anh nhìn đồng hồ, đã qua mười hai giờ đêm. Cúi đầu xuống ăn tô mì đã không còn nóng, bên tai đột nhiên truyền đến giọng nói của cô, rất nhỏ, nhưng đủ để anh nghe rõ:

“Sinh nhật vui vẻ”

Anh ngừng đầu nhìn cô, ánh mắt vẫn bình tĩnh như trước, nhưng bên trong dường như ẩn chứa một loại tình cảm...

“Đây là quà tôi tặng anh, vốn là định mai mới đem lên công ty tặng...” Cô nhẹ nhàng đẩy gói quà đã được đóng gói kỹ đến trước mặt anh, có chút ngượng ngùng cúi đầu: “Chỉ là món đồ chơi rất bình thường... mong rằng anh sẽ thích”

Lê Phong cảm hộp quà lên, cũng không nói chuyện, chỉ dùng ánh mắt hỏi Hạ Lư mình có thể mở gói quà ra được không.

“Được”

Mở ra lớp giấy được gói cẩn thận, tinh xảo ra, một đóa hoa cầu bình thường xuất hiện.

“Đây là đóa hoa cầu kim cương bách hợp. Thật ra khi thu dọn bàn làm việc cho anh tôi nhìn thấy một xấp hình, tất cả đều là một người phụ nữ ôm bó hoa bách hợp. Vậy nên tôi nghĩ anh rất thích loại hoa này, vừa hay tôi cũng có hoa cầu loại này...”

Cho nên lúc ban đầu cô mới tặng cho anh loại hoa này, cho nên cô thường xuyên cắm hoa này trên bàn làm việc của anh...

“Đây là loại hoa mẹ tôi thích nhất, người phụ nữ mà em nhìn thấy, chính là mẹ của tôi” Anh buông thìa xuống, ánh mắt nhàn nhạt nhìn cô.

“Lúc tôi còn rất nhỏ, cha ra ngoài, mang theo người đàn bà kia trở về. Mẹ tôi sức khỏe vốn không tốt, bị chuyện đó làm kích động, rất nhanh liền qua đời”

“Ngày đó sinh nhật của cha, tối hôm đó ông và bà ta ở dưới lầu ăn mừng sinh nhật. Tôi cùng mẹ ở trên lầu, tôi vẫn luôn đi theo bà, chờ qua 0h để có thể cùng bà đón sinh nhật của tôi. Tôi còn cố ý mua bánh ngọt cất giấu thật kỹ chuẩn bị cùng bà ăn, bà cũng đáp ứng tôi, sáng hôm sau sẽ dậy sớm nấu cho tôi bát mì trường thọ”

Lê Phong cúi đầu nhìn tô mì trước mặt, khẽ nhượng mày, dường như đang nhớ đến vẻ mặt của mẹ mình lúc đáp ứng nấu mì cho anh.

“Nhưng không đợi được đến sinh nhật tôi, bà liền qua đời”

Ngày hôm qua, là sinh nhật của cha anh, cũng là ngày giỗ của mẹ anh.

Bánh ngọt bà không có ăn, cũng không cùng anh thổi nến, đã đồng ý sẽ nấu mì trường thọ cũng chưa nấu xong, thậm chí là một câu cuối cùng sinh nhật vui vẻ...

Bà cũng không cùng anh nói.

Cậu bé nhỏ, nắm thật chặt tay của mẹ, nhất quyết không chịu buông ra.

Rất khó tưởng tượng người luôn luôn ít nói như anh lại có thể nói ra nhiều lời đến vậy. Hạ Lư bước đến, đứng trước mặt của anh, đôi mắt đã có chút

hồng.

“Không sao, ngày mai chúng ta cùng đi mua bánh ngọt, tôi sẽ cùng anh cùng nhau thổi nển, sáng mai tôi cũng sẽ nấu mì trường thọ cho anh, còn có... hằng năm, tôi cũng sẽ nhớ rõ nói với anh sinh nhật vui vẻ”

Giọng nói của cô có chút run rẩy, chất lỏng ấm áp chảy xuống, nhỏ giọt trên tay anh.

Cô khóc, anh cũng không khóc, cô khóc vì cái gì?

Lê Phong về mặt không thay đổi nhìn cô, không có ý định vì cô lau nước mắt, chỉ nhàn nhạt nói: “Em vì sao lại khóc?”

“Biết rõ anh rất sĩ diện, vậy nên khóc thay anh”

Hiếm khi bị nàng trêu chọc, nhưng anh cũng không có cảm giác thẹn quá hóa giận. Thậm chí những thống khổ đè nén lâu nay dường như cũng đã theo nước mắt của cô trôi đi mất.

Lưu lại, quả thật là an ổn hạnh phúc.

“Nước mắt chỉ là biểu hiện của sự yếu đuối” Anh dừng lại một chút, rút cuộc vẫn rút khăn giấy bỏ vào tay cô.

“Thực xin lỗi, Lê tông...”

Lê Phong khe khẽ thở dài, sau đó khước môi khẽ cong, thế nhưng lại lộ ra một nụ cười tươi.

Cho dù có là đùng sĩ vĩ đại nhất, cũng sẽ có thời khắc cần sự ấm áp.

Huống chi anh cũng chỉ là người bình thường, sẽ có lúc yếu đuối.

Càng là người lạnh như băng, càng khao khát tấm lòng ấm áp.

[Chúc mừng bạn đạt được 20 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 95]

~~oOo~~

(Tiểu kịch trường)

“Thư ký Hạ, em thích anh đúng không?” Lê Phong ngẩng đầu lên, nhìn kỹ Hạ Lưu, đột nhiên hỏi.

“Tôi... tôi không có...”

“Hừm? Vậy, thư ký Hạ, em vì cái gì lại dám hôn trộm anh?”

Trong chớp mắt này, tại ngôi nhà đơn sơ của Hạ Lưu, chỗ Lê Phong ngồi phảng phất trở thành long ý của đế vương, uy quyền của tổng giám đốc toàn bộ đều triển khai.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Tìm Kiếm Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 6: Tổng tài đại nhân yêu tôi (5)

Editor: Mèo lười

Lê Phong từng mơ một giấc mơ.

Trong bóng tối vô tận, anh dùng tư thế cứng ngắc co rút ở dưới những chiếc lá khô, toàn thân tê dại. Bất luận làm như thế nào cũng không mở mắt ra được, ánh mắt lập lóa lúc sáng lúc tối chiếu vào mắt khiến người khác không thể nào chìm vào giấc ngủ.

Rất lạnh...

Tất cả cảm giác cũng chỉ là lạnh.

Không cách nào thoát ra khỏi nơi khiến người khác cảm thấy đè nén này, biết rõ đây là mộng, cũng không có cách nào tỉnh lại.

Cho đến khi giọng nói kia ở bên tai anh lại lần nữa vang lên, anh mới khôi phục được ý thức.

Mí mắt run rẩy, lông mi khẽ run. Vài phút sau thân thể bị nâng lên, một dòng nước ấm tuôn vào cổ họng đau rát.

Cố gắng mở mắt ra, tất cả đều trở nên mơ hồ, ngay cả người trước mặt cũng không trông thấy rõ ràng.

“Muốn uống nước nữa không?” giọng nói dịu dàng vang lên, anh lắc đầu, đến lúc này rốt cuộc cũng nhìn thấy rõ mặt người chăm sóc mình.

“Chuyện của công ty anh không cần lo lắng đâu, những người kia đã lấy danh nghĩa của anh giải quyết tốt mọi chuyện, cũng đã liên lạc với những nhà đầu tư bên Mỹ, nguy hiểm lần này đa phần đã được giải quyết tốt” cô nói chậm rãi, bàn tay lạnh áp lên trán anh, đặc biệt thoải mái.

“Không nên có lần sau, anh nếu còn như vậy... tôi rất sợ hãi” giọng nói của Hạ Lư đột nhiên có chút ghen ngào.

Ý thức hỗn độn của Lê Phong rốt cuộc cũng thanh tỉnh, anh nghĩ đến...

Bắt đầu từ tháng trước, Phùng Viễn cùng vài công ty khác bắt đầu liên thủ mạnh mẽ chiếm trước phân chia thị trường, ý đồ chèn ép công ty Lê thị. Mà bên trong Lê thị cũng xuất hiện tình trạng nội gián, trong ngoài đều khốn đốn, Lê thị xuất hiện nguy cơ nợ nần nghiêm trọng.

Lê Phong thân là tổng giám đốc phải nhận áp lực lớn hơn so với bất kỳ người nào. Liên tục hai ngày tự mình chạy khắp nơi tìm nguồn vốn cho công ty, rốt cuộc vào tối hôm qua vì kiệt sức mà ngất xỉu.

“Em vất vả rồi” Lê Phong có chút mệt mỏi nhũn mảy, Hạ Lư đứng lúc tiến lên xoa huyết thái dương cho anh, nhẹ giọng phủ nhận: “Không, toàn bộ đều là công lao của anh”

Đó cũng không phải tại Hạ Lư khiêm tốn, mà là sự thật.

Đối với chức vụ tổng giám đốc này mà nói, Lê Phong làm khá tốt. Trong thế bị động lại có thể hoàn mỹ thoát ra, còn hung hăng phản kích đối phương.

Bất quá Phùng Viễn dù thất bại thế nào cũng sẽ không bị hắc hóa. Bởi vì sau một thời gian bị Hạ Lư thỉnh thoảng dùng lời nói thôi thúc, hẳn cuối cùng cũng theo đuổi nữ chính Mạnh Lộ, thành công ôm mỹ nhân về.

“Anh trời sinh là người lãnh đạo, Lê thị hơn bảy trăm người, tất cả đều dựa vào anh”

Hạ Lư chậm rãi nói, thật giống như vô tâm, nhưng lại là cố ý.

Đây cũng không phải lần đầu tiên cô nhắc nhở Lê Phong như vậy, một lần lại một lần nhắc nhở trách nhiệm của anh. Cũng bởi vì Hạ Lư sợ não của anh ta không bình thường, sẽ làm ra những chuyện kỳ quái, tí như chạy tới vùng núi dạy học...

“Thư ký Hạ, tài ăn nói của em ngày càng tốt” Lê Phong nằm trên giường bệnh ngẩng đầu nhìn cô. Bởi vì sức khỏe suy yếu nên môi trắng bệch, lúc này thoát nhìn không giống như bình thường lạnh thấu xương, lời nói cũng ít đi khí thế của tổng giám đốc thường ngày.

“Tôi đã nấu cháo thịt nạc, anh nhanh ăn đi” Hạ Lư hoàn toàn không cho tổng giám đốc mặt mũi, tay rất phối hợp lấy hộp cháo từ trong túi giữ ấm, “Thật tốt quá, vẫn còn nóng”

“...”

Anh nhìn cô múc một muỗng cháo đưa tới trước miệng mình, chuẩn bị dứt anh ăn. Không nói tiếng nào cầm lấy muỗng, chậm rãi ăn.

“Áo quần của anh tôi đã chuẩn bị, ăn xong thì đi tắm rửa thay quần áo” bị từ chối dứt ăn Hạ Lư xem như đã thành thói quen bình thường, tiếp tục đứng dậy đưa viên thuốc quen thuộc cho Lê Phong.

“Ăn cháo xong, nhớ phải uống thuốc”

Lê Phong bỏ chén xuống sau đó lau miệng, cũng không thèm nhìn Hạ Lư, đứng dậy đi tới máy tính bên cạnh giường bệnh.

“Hôm nay và ngày mai, ít nhất hai ngày nay phải nghỉ ngơi thật tốt, cũng không cần phải vào xem công việc”

Hạ Lư trực tiếp tháo ra dây mạng lưới, rất có dũng khí cùng Lê Phong đối mặt.

Lê Phong nhàn nhạt liếc qua Hạ Lư, chậm rãi nói: “Thư ký Hạ, lúc em ký hợp đồng, chắc hẳn thấy rõ phạm vi công việc của mình”

“Anh... cảm thấy tôi quản lý quá nhiều chuyện sao?” Hạ Lư kinh ngạc nhìn hắn, vẻ mặt có chút bi thương.

Lê Phong hướng ánh mắt ra ngoài cửa sổ, hai tay tùy ý ôm trước ngực, dùng tư thế nhàn nhã ngồi.

“Vị trí của mỗi người bất đồng, trách nhiệm cũng bất đồng, chỉ cần làm tốt công việc tại vị trí của mình là tốt rồi. Những lời này, không phải em nói sao?”

Hạ Lư cúi đầu, đáp một tiếng: “Vâng”

“Thân là thư ký, em tại sao lại làm những chuyện ngoài phạm vi công việc của mình như vậy? Em nghĩ rằng tôi rất hào phóng, sẽ tăng lương cho em sao?”

Lê Phong tính cách không tốt, tâm tình tùy vào thời điểm mà bảo trì những lời nói lạnh lùng, nhưng một khi tâm trạng không tốt hoặc là... vào thời điểm ngạo kiều (*), những lời nói ra quả thực có thể bức chết người.

(*) *Ngạo kiều: mặt ngoài thì làm bộ lạnh lùng, cường ngạnh nhưng bên trong lại ngại ngùng, xấu hổ, rất ôn nhu.*

Giờ phút này anh chính là như vậy, khẽ quay đầu, lấy vè mặt cực kỳ lãnh ngạo nhìn Hạ Luru, lời nói cực kỳ độc miệng cũng lạnh lùng thốt ra.

“Tôi cũng không phải muốn tăng lương” Hạ Luru ngồi xổm dưới chân anh, nhìn thẳng vào anh.

“Tôi chỉ là... không khống chế được, muốn vì anh làm chút chuyện” cô dường như lẩm bẩm tự nói chuyện, lại như kiểu nói như thế nào cũng không rõ ràng “Tôi...”

Anh nhìn cô, đôi mắt đen hơi híp lại, lông mi thật dày theo động tác nháy mắt khẽ rung, phảng phất một màu đen của lông quạ, che đi cảm xúc sâu nhất trong nội tâm anh.

“Thư ký Hạ”

“Nếu bây giờ em đã làm những việc này, vậy nên ngồi vào vị trí thích hợp”

“Tôi cảm thấy được, em rất thích hợp trở thành Hạ bảo mẫu” anh nhàn nhạt mở miệng, nhưng lại thốt ra một câu khiến người nghe chỉ có thể vô lực nhăn trán.

Cũng không chờ Hạ Luru trả lời, anh lại mở miệng, vè mặt vẫn không chút thay đổi.

“Không đúng, em là sinh viên xuất sắc du học nhiều năm, làm bảo mẫu quả thật chính là nhân tài không được trọng dụng.

Khẽ nâng mi mắt, giọng nói của anh cũng không có phập phồng gì quá lớn.

“Như vậy, làm Lê phu nhân là tốt nhất”

Hạ Luru đột nhiên ngừng đầu nhìn Lê Phong, trầm mặc một hồi lâu, khóe môi nhin không được giờ lên, đường cong ngày càng lớn, rốt cục cuối cùng không chút che dấu sự vui sướng trong lòng mà bật cười.

“Anh đây là... tò tình sao?”

Đối với định nghĩa này, Lê Phong không chút lưu tình phủ nhận. Anh rất bình tĩnh trả lời câu hỏi của cô “Không phải”

Nhìn thấy sắc mặt Hạ Luru thoáng cái trở nên u ám, anh lúc này mới không hoang mang bổ sung một câu “Đây là cầu hôn!”

“Thư ký Hạ, em đồng ý không?”

[Chúc mừng bạn đạt 5 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 100]

[Chúc mừng bạn đã thành công tiến công chiếm đóng nam chính tổng giám đốc Lê Phong. Độ khó của nhiệm vụ là cấp C, cộng thêm việc hợp tác nữ chính cùng nam phụ, độ hoàn thành là 120%]

Bên tai vang lên tiếng nổ pháo hoa ăn mừng, hệ thống quân sung sướng tuyên bố tin tức tiến công chiếm đóng thành công.

Hạ Luru cũng không chọn lập tức rời đi, mặc dù đến lúc đó vị vốn là nữ phụ Hạ Luru kia sẽ tiếp thu đoạn ký ức này và tiếp tục cùng nam chính happy end, nhưng là vì muốn độ hoàn thành cao hơn, Hạ Luru còn tính làm một việc.

Ba năm sau.

“Theo điều tra của phóng viên, hiện tại giám đốc Lê thị dùng danh nghĩa cá nhân quyên tặng cho trẻ em thất học số tiền đã đạt bảy trăm ngàn, đầu tư xây dựng 122 trường tiểu học tại các vùng núi nghèo khó, thực sự chính là một cống hiến to lớn vì sự nghiệp giáo dục”

“...”

Hạ Luru ngồi trên ghế sofa cúi đầu, khẽ mỉm cười, dịu dàng sờ sờ bụng của mình.

“Đứa nhỏ này thực ngoan, không khiến em phải khổ sở” Lê Phong nhìn Hạ Luru, giọng nói lạnh nhạt nhưng vè mặt lại không tự chủ mềm dịu xuống.

“Hơi mệt, qua đây ngồi một chút được không?” Hạ Luru vẫy vẫy tay với Lê Phong, anh không nói gì thêm, buông báo cáo trong tay, trực tiếp ngồi xuống bên cạnh cô.

“Để em dựa vào một chút nha, em buồn ngủ”

“Sao không về giường ngủ?”

“Cứ như vậy đi” Hạ Luru điều chỉnh tư thế một chút, dè dặt nằm xuống, đem đầu nhẹ nhàng gối lên đùi Lê Phong.

Anh cũng không động đậy, chỉ đem tay dịu dàng đặt trên bụng cô, giữ nguyên tư thế cùng cô mười ngón tay đan xen vào nhau.

“Gặp lại sau, Lê tổng” Hạ Luru nhẹ nhàng nói một câu, nhẹ như một cơn gió thoảng qua.

[Muốn rời khỏi thế giới tổng giám đốc? Yes or No]

[Yes]

[Chúc mừng bạn đã rời khỏi thế giới tổng giám đốc, tổng số độ hoàn thành nhiệm vụ là 200%]

Ý thức của Hạ Luru thoáng cái rời khỏi cỗ thân thể này, một màn sáng quen thuộc lại lần nữa xuất hiện.

Cô không quay đầu lại nhìn, không nhanh không chậm, bước vào trong màn sáng kia.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh]* *Tim Kiếm Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Ngoại truyện 1.

Tác giả: Dương Minatovlia

Ban đêm, ánh trăng tròn tỏa sáng lấp lánh với muôn ngàn vì sao, gió mát thổi nhẹ nhàng trên từng nóc tạo nên một khung cảnh bình yên. Trái lại, trong một căn biệt thự sang trọng, tiếng trẻ con khóc không ngừng vang lên, bên cạnh là người phụ nữ có mái tóc đen dài đen bóng mượt, gương mặt hài hòa xinh đẹp đang dịu dàng dỗ đứa bé nín khóc. Đó chính là Hạ Luru.

Ngồi sát bên là một vị tổng giám đốc nào đó, vẻ mặt anh tuân bây giờ lại đen như đất nồi, tay chân luống cuống thay tã cho con.

Đã ba năm từ khi Lê Phong và Hạ Luru cưới nhau, lúc nghe tin cô mang thai, hắn đã vui mừng, đã sung sướng đến nỗi muốn nhấc bổng cô lên mà xoay vòng vòng, nhưng... Chuyện gì đang xảy ra thế này?!

Lê Phong hẳn dù sao cũng là tổng giám đốc của tập đoàn Lê thị, ấy vậy mà lại phải đi thay tã quần cho con đấy! Đã thế cũng thôi đi, tiểu bảo bối này còn giành vợ của hắn!

Thật đáng giận!

Đã mười tháng! Hắn chưa được chạm vào vợ mình. Mười tháng lận đó! Cũng bởi vì hắn sợ ảnh hưởng đến sức khỏe của cô và tiểu bảo bối trong bụng. Hắn cứ thế nhìn,.. phải nhìn... rồi tiếp tục nhìn... Nhưng tại sao? Tại sao khi vợ hắn sinh xong rồi, hắn cũng thể chạm vào vợ hắn mà còn phải kiêm thêm việc thay tã hằng ngày cho con chứ!

Tiểu bảo bối, con như vậy là đang làm hại ba ba đấy!

Sau một hồi vật lộn với đồng tã quần, cuối cùng Lê Phong cũng hài lòng nhìn tiểu bảo bối nằm ngủ trong nôi. Nội tâm kích động đến run rẩy.

Vợ à, anh đến đây!

Hắn bắt ngờ nhấc bổng Hạ Luru lên, bế người đi đến phòng khách. Tiểu bảo bối đang say giấc, người làm ba và mẹ không nên quấy rầy nha. Cả hai phải đi xa để làm công việc mới tốt.

Hạ Luru khó hiểu nhìn Lê Phong, đôi môi nhỏ xinh khẽ mở: “Anh à, có chuyện gì sao?”

Ôm được thân thể mềm mại của vợ, vẻ mặt đang rầu rĩ của Lê Phong liền dịu dàng xuống, hắn cười thần bí nói: “Tiểu bảo bối đã ngủ rồi. Hiện tại là giờ của chúng ta.”

“À?” Hạ Luru không hiểu thốt lên.

Không thể chờ đợi được nữa, Lê Phong gấp gấp cúi đầu hôn nồng nhiệt lên đôi môi mềm mại của Hạ Luru, chiếc lưỡi dài dò xét, cuốn hút trong khoang miệng của cô. Tạo nên một nụ hôn thật sâu.

Tiếng nút 'chặc chặt' không ngừng thoát ra khỏi miệng. Cả căn phòng khách to lớn cũng bị đốt nóng.

Hạ Luru bị Lê Phong hôn đến mềm hết cả người, cơ thể theo bản năng quán lấy thất lung của chồng mình. Hắn vừa hôn vừa nhẹ nhàng để người cô nằm xuống sô pha, sau đó hai tay hắn liền bắt đầu nắn bóp, vuốt ve khắp cơ thể trắng nõn dưới thân. Áo ngủ mỏng manh nhanh chóng được vén lên, hai khóa dây đan lập tức bật ra, đầu nhũ hồng hồng gập phải không khí lạnh lạnh mà se lại, cứng rắn chọc thẳng vào mắt hắn.

Máu huyết trong người càng sôi sục, phía dưới căng trướng như muốn chọc thủng quần mà lao vào thám hiểm hoa huyết ẩm ướt, hắn không bỏ phí một phút giây mà cúi đầu hôn từ căn cổ đến xương quai xanh. Một tay nắm hai tay vợ mình đặt lên đầu, bàn tay còn lại thì thỏa sức nhào nắn đôi bông đào, ngón tay thon dài tà ác vẽ vòng tròn quanh nhũ tiêm, sau đó lại kẹp nó lại mà vân vê, ma sát đến nỗi Hạ Luru không chịu nổi mà run rẩy, bật thốt từng tiếng rên rỉ yếu ớt.

“Ừm... a... Phong...a...a...” Thân thể cô bị bàn tay ma quỷ của hắn kích thích mà không ngừng tràn ra mật dịch, thấm ướt cả đáy quần lót mỏng manh.

Lê Phong há miệng tham lam ngậm lấy một bên tuyết trắng, đầu lưỡi ẩm ướt đảo vòng liếm liếm, đôi môi bạc gọi tình hết há ra rồi mút thật mạnh, tạo ra từng tiếng 'chặc chặt' dâm mị.

“Ừm...ừ...a...” Hạ Luru nhắm chặt mắt, sung sướng phát ra rên rỉ. Điềm tam giác giữa hai càng thêm co thắt, ào ạt chảy ra hoa dịch. Bỗng trên ngực chợt lạnh, Hạ Luru liền âm ức, mở mắt ra nhìn thì thấy Lê Phong đang cỡi chiếc quần vướng víu trên người xuống, thiết bông cương cứng lập tức bật ra, rung rung chào hỏi cô bé.

Nội tâm càng hưng phấn khi thấy cô vợ bé bông đỏ mặt, hắn gấp người, một tay chống đỡ bản thân, một tay kéo chiếc quần lót nóng bỏng xuống, khu rùng thần bí và khe suối róc rách từ từ phơi bày ngay trước mắt, cô hòng khô khốc phun ra từng hơi, hắn liếm liếm môi, ngồi xôm trên sô pha, hai tay nắm hai cẳng chân thon dài rồi tách ra xong liền chôn đầu găm liếm nơi tiền cảnh nhân gian ấy.

Hạ Luru cảm thấy cái lưỡi linh hoạt đang chậm rãi liếm nút lúc mạnh lúc nhẹ trên hai múi thịt múp míp của mình. Chiếc mũi hít vào thở ra từng hơi nóng khiến rùng cò lung lay, khe suối nguồn như muốn làm dịu đi cơn khô nóng ấy mà liên tiếp chảy ra từng dòng nước nhơn nhớt, làm bóng cả chiếc cảm gọn của hắn.

Thấy vợ mình đã động tình, hắn sung sướng cười nhẹ một tiếng, đầu lưỡi bất ngờ đâm mạnh vào khe hẹp, luồn lách vào trong để tìm kiếm càng thêm nhiều mật dịch.

Hạ Luru vận vẹo cơ thể, từ trong hoa huyết truyền ra từng cơn khoái cảm. Lê Phong thấy vợ mình hành động như vật liền dùng ngón trỏ chậm rãi đút vào, ngón tay cong lên khẽ động, luận đồng đều đặn đến khi cô muốn cao trào thì lập tức dừng tay lại.

“Dừng...” Hạ Luru bất mãn hô lên.

“Dừng cái gì, nhanh nói cho anh biết.”

“Dừng ngừng lại.”

Nghe được lời cầu xin như mong muốn, Lê Phong liền không chút lưu tình đưa thêm ngón giữa và ngón áp út vào, kịch liệt đâm vào, rút ra. Hạ Luru bị kích thích mạnh đột ngột như vậy, cơ thể quá sung sướng mà oàn người.

Cảm thấy trước mắt mờ mịt, sóng biếm đập dòn khiến cô chao đảo, Hạ Luru nức nở cầu xin.

“Ra, xin anh rút... A!”

Nghe theo vợ mình, Lê Phong lập tức rút ba ngón tay ra, cảm thiết bông cương cứng đến sung tím nhăm thẳng khe hẹp đâm thật mạnh, kịch liệt đâm chọc trong cô.

Chiếc ghế sô pha vững trãi cũng nhịn không được xê dịch từng chút từng chút về phía trước.

Càng về sau, thiết bông càng luận động nhanh hơn. “Phách phách” ma sát, như muốn tạo ra lửa bằng cách đó vậy. Hạ Luru không đỡ nổi thể công vồn vã ấy mà căng mình hét lên, dục vọng nhanh chóng đạt đến đỉnh cao trào, vách tường thịt mạnh mẽ hút lấy của thiết bông. Khiến Lê Phong sung sướng đến khó nhịn, hẩy mạnh thêm một lúc liềm găm to, bắn chất lỏng nóng cháy vào tận đáy cốc.

Hai người thờ dốc nằm trên sô pha, nơi riêng tư vẫn dính chặt vào nhau.

Lê Phong ôm vợ vào trong lòng. Không ngờ cô cứ vậy mà nhắm mắt ngủ một mạch đến sáng, để lại vị tổng giám đốc nào đó vẫn chưa thỏa mãn dục vọng tức đến hộc máu.

Hạ Luru, ngày mai em sẽ biết tay anh!

(Phần ngoại truyện này không phải do tác giả của bộ 'Tìm kiếm nam chính' viết mà là của một bạn editor viết thêm vào thôi, và đã nhận được sự đồng ý của bạn đó trước khi up. Thanks bạn Dương nhiều :-)*

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Tìm Kiếm Nam Chính được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: Kế trộm tâm vương gia phúc hắc

Editor: Mèo lười

“Bởi vì Liễu Mộc Lâm lấy cái chết ra uy hiếp, Phong Húc cũng không diệt Phong Hành, thế nên lưu lại mối họa”

“Liễu Mộc Lâm không thích cuộc sống trong cung, Phong Húc đem vương quyền giao cho thái tử Phong Yến, cùng nàng thoái ẩn dạo chơi, bắt hạnh bị người trong võ lâm ám sát”

“Phong Yến nhận vương quyền, lòng thần không yên, Thiên Hành nhân cơ hội cầu kết với ba nước còn lại liên hợp tấn công Đại Diệp, Đại Diệp chiến bại trở thành nước phụ thuộc của Thiên Hành, thi thể Phong Yến bị treo trên tường thành mười ngày để thị chúng”

“Thiên Hành trong ba ngày tàn sát hàng loạt dân trong thành, đô thành Đại Diệp tổng cộng mười sáu vạn dân chúng vô tội tử vong”

“Bad end”

Hạ Lưu lười biếng ngáp một cái, khẽ cười nói: “Ông thực rất quan tâm tôi a, nhiệm vụ lần này rõ là khó khăn”

Hệ thống quân đang đánh Thái Cực cũng không vội trả lời, nhanh chóng đánh vào cái Mosaic lóe sáng dẫn đến nhiệm vụ khó khăn cấp S kia.

Hạ Lưu cũng không nói gì nữa, trực tiếp đứng dậy bước vào màn sáng. Trong nháy mắt, cảnh tượng hoàn toàn biến đổi.

Tháng ba thời tiết đã có chút lạnh, trong cung Đại Diệp đã có vài cây hồng hạnh nở sớm, như những vết son vẽ bậy lên, nhìn thêm phần ám áp.

“Nương nương, hôm nay gió lớn, hay là sớm trở về đi” tỷ nữ sau lưng nàng tiến lên khuyên giải, nàng lại làm như không nghe thấy, tiếp tục đứng dưới cây hồng hạnh không dời bước.

“Xin người nghe lời khuyên của Họa Ảnh đi, nếu như bị bệnh...”

Hạ Lưu lúc này mới dời ánh mắt về phía Họa Ảnh sau lưng mình, môi đỏ điểm lệ khẽ cong, cùng thanh lãnh vừa rồi không giống nhau, nở một nụ cười đặc biệt diêm dúa lẳng lơ: “Ừ? Nếu đồ bệnh thì sao?”

Giọng nói vẫn như bình thường, chỉ là không hiểu sao lại mang theo lãnh ý.

Họa Ảnh cúi đầu, không dám nhìn thẳng vào nữ tử chỉ vào cung ba tháng đã được phong làm Lương Viện(*) này.

()Lương Viện: hàng lục phẩm trong cấp bậc hậu cung thời xưa.*

“Nếu ta đồ bệnh, trong cung bất quá cũng chỉ thiếu đi một người rảnh rồi không ai để ý mà thôi” Hạ Lưu vừa nói vừa cười khanh khách, giữa lông mày lộ vẻ quyền rũ tà mị, nhưng trong mắt lại lộ ra vẻ cô đơn.

Từ xa có một người nọ lẳng lặng nhìn nàng, sau đó xoay người rời đi.

Ba tháng trước đúng vào kỳ rét đậm, Hạ cô nương ở Di Hồng viện dùng một khúc múa Lục Yêu xinh đẹp lấn áp tất cả vũ cơ. Sau đó lập tức được một công tử thần bí dùng ba ngàn lượng vàng kim mua về.

Ai ngờ vị công tử vung tiền như rác kia lại là đương kim thái tử- Phong Yến.

Tiền đế mất sớm, lúc ấy vì lo thái tử chỉ mới mười lăm tuổi không đủ sức đứng vững tại triều đình, nên mới đặc biệt phong Tam vương gia Phong Húc làm nhiếp chính vương, xử lý những chuyện quan trọng trong triều. Còn Thái tử sau lễ cập quan sẽ làm đại diện đăng cơ.

Thế nhưng Nhiếp chính vương này lại làm đã bảy năm, Thái tử cũng đã sớm trưởng thành, nhưng Phong Húc lại chậm chạp không chịu đưa ra quyền hành. Mà Thái tử Phong Yến đối với ngôi vị hoàng đế cũng không có hứng thú, suốt ngày chỉ trầm vào các cuộc say, hoặc là... vợ vết mỹ nhân khắp nơi.

Đương kim thái tử trầm mê sắc đẹp đã không phải là tin mới mẻ gì, nhưng việc trực tiếp đưa một cô gái thanh lâu lên làm Lương Viện vẫn khiến quần thần kinh hãi, nổi lên một phen sóng gió trong triều.

Mà vai trò lần này của Hạ Lưu chính là Hạ Lương Viện xuất thân từ thanh lâu này.

Trong hoa viên, Hạ Lưu tùy ý thả chậm bước chân, sau lưng Họa Ảnh không xa không gần theo sát nàng.

Liếc về về phía cách đó không xa bỗng thấy một bóng dáng màu lam nhạt, ánh mắt nàng sáng ngời, giả vờ như vô tình đi đến đình trong hồ.

Mặt nước trên hồ khẽ lay động, vài chú cá chép vẫy đuôi tung tăng đùa giỡn, một nữ nhân mặc một bộ y phục màu trắng không hợp quy củ trong cung, về mặt lãnh đạm cúi đầu nhìn cá bơi lội trong nước.

Sau lưng nàng là một nam tử mặc y phục màu lam nhạt. Tóc đen cột cao, bóng lưng to lớn mà vững chãi, lặng yên đứng một bên thế nhưng lại khiến cho người khác không thể dời mắt.

Hắn cũng nhìn thấy Hạ Lư, trong nháy mắt đổi mặt đó, nàng bỗng nhẹ cắn cắn môi, trong mắt xuất hiện một tia bất an.

Họa Ảnh sau lưng vội vàng tiến lên, nhẹ giọng nhắc nhở: “Nương nương, đó chính là nhiếp chính vương”

Sau một lát, nàng liền trở về về mặt cười như không cười, trực tiếp đi đến trong đình, ủy khuất hành lễ: “Gặp qua nhiếp chính vương”

Sau đó lại hơi nghiêng người nhẹ quỳ một chân, hành lễ với bạch y nữ tử kia: “Gặp qua Thái Tử phi”

Hạ Lư rũ mắt, trong lòng liền hiện lên tin tức của thế giới này.

Bạch y nữ tử này chính là thái tử phi Liễu Mộc Lâm, trưởng công chúa của nước láng giềng Thiên Hành, cũng chính là nữ chính của thế giới này, vì hòa thân mà bước vào Đại Diệp.

Đáng tiếc nam chính lại không phải là Thái tử, mà là tam thúc của hắn, nhiếp chính vương Phong Húc.

Phong Húc ánh mắt nhu hòa, khoát tay ra hiệu cho Hạ Lư đứng dậy. Giọng nói trong trẻo như ngọc thạch va chạm, lời nói vừa ra khỏi miệng liền dẫn ra ba phần ôn nhuận.

“Đây là Hạ Lương Viện mới được Thái Tử sắc phong?”

Hạ Lư ngẩng đầu thừa phải, khiêu mi nhìn hắn.

Về mặt Phong Húc ôn hòa, môi mỏng như được phác họa khẽ nhếch, mi dày như cánh bướm tạo ra một bóng râm phía dưới mí mắt. Trường bào lam nhạt dùng chỉ bạc thêu vài đám mây, làm cho ngũ quan vốn nho nhã ôn hòa càng nổi bật lên sự trong sáng.

Hạ Lư đột nhiên cười duyên, hai má trắng nõn nhiễm một tầng sắc hồng: “Không ngờ nhiếp chính vương cũng quan tâm những chuyện nhỏ nhặt này, quả là thúc phụ tốt của Thái Tử”

Phong Húc dường như không nghe ra ý tứ trào phúng trong lời nói của Hạ Lư, cười nói: “Chuyện của Thái Tử, ta tất nhiên sẽ quan tâm”

Ánh mắt hạ Lư khẽ chuyển, nhìn về phía Liễu Mộc Lâm vẫn không để ý đến nàng, không nhanh không chậm nói: “Chẳng lẽ, đến cả Thái Tử phi người cũng muốn quan tâm?”

Phong Húc như trước nhẹ nhàng cười, hai tay chấp sau lưng không hề nhìn Lư Hạ, cũng không giải thích gì.

Họa Ảnh lo lắng nhìn Hạ Lư, nàng trên mặt lộ ra một nụ cười khinh thường. Biết Phong Húc sẽ không trả lời mình, rất thức thời chậm rãi hành lễ cáo từ.

Khi từ trong đình đi ra, về mặt Hạ Lư bỗng có chút hoảng hốt, chân lão đảo thiếu chút nữa ngã xuống. Cũng may Họa Ảnh nhanh tay lẹ mắt đỡ nàng, mới giúp nàng không bị xấu mặt với hai người kia.

“Trở về Lư Vân các” nàng cúi đầu nói nhỏ, sự cô đơn trong mắt ngày càng sâu. Họa Ảnh dù thường xuyên nhìn thấy sự đau sót của những nữ nhân trong cung, lại không kim được cảm giác đau lòng.

Hạ Lương Viện vốn xuất thân từ thanh lâu ti tiện, sau khi vào cung liền có vô số nghị luận nói bóng nói gió. Các trác phi khác của Thái tử cũng thường xuyên đến làm khó nàng. Cũng may Thái tử dường như rất sủng ái nàng, vậy mới giúp cho cuộc sống của nàng dễ chịu đi chút ít.

Nhưng kể từ một tháng trước, công chúa Thiên Hành đến Đại Diệp làm Thái tử phi, tất cả đều thay đổi.

Liễu Mộc Lâm không giống những nữ nhân trong cung, nàng rất cao ngạo và thanh lãnh. Có lẽ loại khí chất đặc biệt này đã hấp dẫn Phong Yến. Kể từ sau khi nàng đến đây, Thái tử liền không bước vào biệt viện của Hạ Lương Viện nữa bước.

Đáng thương cho một mỹ nhân phong hoa tuyệt đại (*) như Hạ Lương Viện lại còn bị Thái tử nghi ngờ là người của Phong Húc dùng để mê hoặc Thái tử.

(*) Phong hoa tuyệt đại: xinh đẹp, tài hoa.

Đêm khuya, Họa Ảnh nhẹ nhàng đi đến trước giường của Hạ Lư. Sau khi xác nhận nàng đã ngủ say mới nhanh chân mở cửa, lên đến cung của Thái tử-Trọng Hoa cung.

“Mấy ngày nay, Hạ Lương Viện không hề tiếp xúc đặc biệt với ai, cũng không có hành vi khả nghi nào”

Họa Ảnh quỳ trên đất báo cáo lại hành vi của Hạ Lư, sau đó lại bổ sung thêm: “Hôm nay trong đình hồ, Hạ Lương Viện chạm mặt Nhiếp chính vương cùng Thái tử phi”

Lúc này nam tử ngồi ở kia mới cảm thấy hứng thú, ánh mắt dời đến trên người Họa Ảnh, chờ nàng nói tiếp.

“Lúc ấy nô tỳ có chú ý đến vẻ mặt của Hạ Lương viện, đích xác (*) là không biết Nhiếp chính vương. Và... nàng dường như còn có chút bất mãn với Nhiếp chính vương, nhiều lời mở miệng mỉa mai”

(*) *Đích xác: đích thực, xác định.*

Phong Yến chỉ cười không nói, vuốt vuốt khối ngọc trong tay.

Như thế xem ra, hẳn trước đây đã suy nghĩ nhiều. Hạ Lư này, xem ra cũng là một nữ nhân có dung mạo nhưng không có đầu óc. Phong Húc là một người âm hiểm xảo trá, nhất định sẽ không để một người ngu ngốc như vậy đến nằm vùng bên cạnh hắn.

Bất quá... cẩn thận một chút cũng không sai.

Phong Yến nói: “Người lại trở về, tiếp tục xem Hạ Lương viện có động tĩnh đặc biệt gì không”

“Vâng” Họa Ảnh lui ra, lại lặng lẽ trở về Lư Vân các.

Cô gái trên giường vẫn ngủ say như trước, Họa Ảnh thờ phào nhẹ nhõm, thay nàng chỉnh sửa góc chăn liềm rón rén rời đi.

Chỉ là, Họa Ảnh không nhìn thấy được sau khi nàng rời khỏi, Hạ Lư liền mở mắt.

Chờ đến khi đôi mắt làm quen với màn đêm, Hạ Lư đem chăn chùng chất trên người ra, bước đi thật nhẹ rời khỏi Lư Vân các.

Vòng qua ao hoa sen và đình nghỉ mát, thuận thực tránh được thị vệ, cuối cùng bước vào một gian phòng quen thuộc trong một cung điện hoang tàn.

Bước đi cẩn thận, mở ra cánh cửa dính đầy tro bụi, Hạ Lư dừng ở cửa, đôi mắt nhìn chăm chăm nam tử mặc áo bào màu xanh đang ngồi trên mặt đất kia.

“A Lư, đến đây” Hắn ngẩng đầu vẫy tay với nàng, đôi mắt đen dưới ánh nến càng thêm sáng chói, rực rỡ.

Chính là Phong Húc.

“Vương gia...” Hạ Lư thuận theo đi tới, hai chân khẽ cong, thế nhưng quỳ gối trước mặt hắn.

Phong Húc cũng không ngăn cản, chỉ là mỉm cười nhìn nàng, làm như hiếu kỳ hỏi: “Vì sao lại quỳ?”

“A Lư vô năng, đến nay vẫn không thể tra rõ chuyện thái tử đang tính toán”

“Không vội, nếu hắn thật sự chỉ tài trí bình thường, cũng không thể đợi đến bây giờ cũng không có một chút động tĩnh gì” về mặt của Phong Húc vẫn phong đạm vẫn khinh, không có chút thay đổi nào.

Tối nay hắn không cột tóc, một đầu tóc đen như mực cứ như vậy tùy ý tán loạn trên vai, thanh lãnh dưới ánh trăng, tựa hồ một lát nữa sẽ thuận theo gió mà đi.

Hạ Lư trong lòng giãy giụa, cuối cùng nhắm mắt lại không nhìn hắn nữa, nhưng giọng nói lại không nén được run rẩy.

“Còn có... hôm nay A Lư không nên nhiều chuyện”

Phong Húc cười khẽ, ngón tay thon dài trượt từ trong tay áo ra, động tác ưu nhã rót ra một ly rượu, đưa đến trước mũi khẽ hít.

“A?” từ trong cổ họng hắn phát ra một âm tiết, cũng giống như ngày bình thường, hoàn toàn không đoán được hắn đang suy nghĩ điều gì.

“A Lư chỉ vì ghen ghét, ghen ghét Thái tử phi có thể cùng người...” Hạ Lư cố kìm nén nước mắt rơi xuống, có chút quật cường nhìn chăm chăm Phong Húc.

Phong Húc đứng bên cửa sổ đã cũ kỹ, vẻ mặt ôn hòa mang ý cười, cũng không rõ có đang nghe Hạ Lư nói chuyện hay không, bỏ xuống chén rượu trong tay, ôn hòa nói: “Nói một rồi? Uống một chén đi”

Hạ Lư nhận lấy chén rượu nhỏ kia, không có chút chần chừ liền ngửa đầu một hơi uống cạn.

Rượu cơ hồ vừa vào miệng, bụng liền bắt đầu mơ hồ đau. Đồng thời giọng nói của hệ thống quân nhắc nhở nàng trúng độc được miễn tính cũng vang lên.

Miệng vẫn nói cười, thế nhưng lại ban cho nàng một ly rượu độc.

“Rất ngoan”

Phong Húc đứng dậy đi đến trước người Hạ Lư, rất ôn nhu sờ sờ đầu nàng: “A Lư, đừng sợ”

Giống như bảy năm trước, hắn ở trong đám ăn mày phát hiện nàng, vô cùng ôn nhu xoa đầu, nói với nàng không cần phải sợ.

Nhưng, cho dù Hạ Lư là sát thủ do đích thân hắn dạy dỗ hắn cũng không tin tưởng được, chỉ khi nhìn thấy nàng uống rượu độc hắn mới an tâm.

[Chúc mừng bạn đạt được 1 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 25]

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh]* *Tìm Kiếm Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Kế trộm tâm vương gia phúc hắc (1)

Editor: Mèo lười

Đêm lạnh như nước, sao sáng như hạt đậu.

Cầm cây gạt đầu ngọn nến, ánh nến nhảy lên vài cái, toàn bộ căn phòng bỗng chốc sáng ngời lên.

Tuy đã vào đêm nhưng Hạ Lư vẫn ngồi trước gương tô vẽ, ngũ quan vốn thanh lãnh lại được nàng biến hóa tạo cảm giác kiều diễm, rực rỡ hẳn lên.

Họa Ảnh lặng lẽ đứng hầu ở sau lưng nàng, đột nhiên nghe thấy Hạ Lư mở miệng hỏi: “Tôi nay Thái tử vẫn ở lại chỗ của Thái tử phi?”

Không đợi Họa Ảnh trả lời, nàng liền cười khẽ tự giễu: “Mà thôi, hỏi cũng chỉ tự tìm thêm sầu”

Họa Ảnh lặng im nhìn bộ dáng miễn cưỡng tô mi của nàng, mở miệng hỏi: “Nuơng nuơng có muốn dùng chút bữa khuya không? Nô tỳ thấy người tôi nay không ăn được chút gì cả”

“Không có khẩu vị”

“Khẩu vị hôm nay của Lương Viện không tốt? Cầu nô tài, người hầu hạ chủ tử như vậy hả?”

Đột nhiên một câu quả trách phá vỡ đêm tối yên tĩnh, Họa Ảnh 'phịch' một tiếng quỳ xuống, vội vàng nói: “Là nô tỳ hầu hạ không chu toàn, kính xin Thái tử trách phạt”

Hạ Lư từ trong gương nhìn người vừa xuất hiện kia, một nam tử trẻ tuổi mặc trường bào, đây không phải nam phụ, đương kim Thái tử Phong Yến sao?

Về mặt mang theo sự vui mừng, Hạ Lư liền đứng dậy muốn hành lễ, lại bị Phong Yến một phen đỡ nàng đứng dậy, cười nói: “Chỉ có hai người chúng ta, không cần phải hành lễ”

Hạ Lư cúi đầu ngượng ngùng cười, ánh mắt khẽ chuyển, giọng nói mang theo mười phần tư thái tiểu nữ nhi: “Không ngờ Thái tử điện hạ vẫn nhớ đến thần thiếp, vậy mà thần thiếp cứ nghĩ người đã quên vị Lương Viện này rồi chứ”

Phong Yến nâng cầm Hạ Lư lên, chắc chắn thở dài: “Có một mỹ nhân như hoa như ngọc là nàng đây, ai mắt mù mới có thể quên mất?”

Hạ Lư sóng mắt lưu chuyển, cười duyên nói: “Hoa nhi kia vốn đã mất sớm, điện hạ không nên dùng nàng so sánh với thần thiếp”

Hai người ai cũng ôm tâm tư riêng, thế nhưng ngược lại đều biểu diễn bộ dáng thâm tình.

Phong Yến bây giờ đối với Liễu Mộc Lâm đã tình cảm thâm chủng (*), hận không thể vì nàng thủ thân như ngọc. Sờ dĩ hôm nay đến chỗ của Hạ Lư... chỉ sợ đều là vì muốn tiếp tục làm ra dáng vẻ tham luyện sắc đẹp, muốn nguy trang cho Phong Húc xem mà thôi.

()Tình cảm thâm chủng: tình cảm sâu nặng.*

Hạ Lư cho tất cả thị nữ lui ra, người ghé sát vào Phong Yến, thân hình mềm nhũn dựa trên người hắn. Đồng thời, mười ngón tay thon thon vừa động, đã linh hoạt tháo ra đai lưng của Phong Yến.

Thế nhưng phản ứng của Phong Yến lại không giống như dự đoán của Hạ Lư. Hắn nhanh chóng đẩy nàng ra, trên mặt hiện vẻ không vui.

Quả nhiên, chỉ cần nữ chính xuất hiện, nam phụ dù có phong lưu như thế nào cũng sẽ trở thành một nam nhân tốt.

Hạ Lư rất phối hợp bày biểu tình không biết làm sao, mờ mịt nắm lấy đai lưng của hắn.

Phong Yến ngồi xuống ghế, uống cả một ly trà, lúc này mới ngẩng đầu nhìn Hạ Lư, lạnh giọng nói: “Hạ Lương Viện là hoa khôi ở Di Hồng viện, chắc hẳn cũng biết mô phỏng lại thanh âm vui sướng khi hoan ái đi?”

Hạ Lư sắc mặt tái nhợt, đai lưng trong tay dường như không đủ lực để giữ, roi thẳng xuống đất: “Điện hạ, thần thiếp...”

Phong Yến hai mắt khê hí, từ cổ họng phát ra một tiếng hừ lạnh, “Nếu biết nghe lời, Hạ Lương viện vẫn là Lương Viện. Nếu không biết nghe lời, trong cung này tất nhiên có người khác biết nghe lời”

Hạ Lư cúi đầu, tròng mắt đã chứa đầy lệ, nhưng cuối cùng vẫn cố nhịn xuống. Xoay người, cúi đầu thổi tắt ngọn nến.

Trong phòng lập tức tối đen một mảnh.

Một lát sau, từ trong phòng truyền ra âm thanh vì vui sướng mà rên rỉ của nữ tử. Thanh âm kia khiến những cung nhân gác đêm ngoài phòng cũng có chút mặt đỏ tai hồng.

Hạ Lư về mặt không thay đổi ngồi trên giường, chuyên tâm làm việc. Phong Yến vẫn ngồi trên ghế kia, cũng không biết đang suy nghĩ điều gì.

“A rất tốt nha, không ngờ cô cũng biết loại kỹ năng này” giọng nói của hệ thống quân đột nhiên vang lên, Hạ Lư không để ý đến lão, chuyên tâm tập luyện kỹ xảo.

Bất quá trong lòng Hạ Lư không ngừng hung hăng mắng chửi Phong Yến hàng vạn lần. Nam phụ cùng nam chính đều bị bệnh thần kinh giống nhau, không hổ là người một nhà.

Ngày hôm sau khi nàng tỉnh dậy, Phong Yến đã sớm rời đi.

Khi nàng đang dùng bữa thì thấy những nô tỳ từ cửa bùng vào những cái đĩa. Mở lên màn che, xuất hiện trước mắt nàng là vô số trang sức ngọc quý lóa mắt.

Trên mặt Hạ Lư cũng không có biểu tình gì, chỉ phân phó Họa Ảnh đưa số trang sức đó nhập kho.

Buổi tối, Phong Yến lại tới, vẫn là tình huống giống ngày hôm qua.

Ngày thứ ba...

Ngày thứ tư...

Liên tục mười ngày trời, Phong Yến đều nghỉ ngơi tại Lư Vân các của Hạ Lư, mỗi ngày đều có vô số trang sức trân bảo được đưa đến. Có một số trân bảo mà nhiều nữ tử trong hậu cung truy cầu, thế nhưng ở nơi này lại có thể tùy ý nhìn thấy được.

Buổi sáng ngồi trước bàn trang điểm, Hạ Lư cầm lấy chuỗi San Hồ đỏ tươi mới được Phong Yến đưa tới, hơi hơi nhướn mày nói: “San Hồ hồng này thật đẹp”

“Không bằng hôm nay liền dùng San Hồ hồng này làm trang sức đi? Da của nương nương rất trắng, dùng San Hồ hồng này nhất định sẽ làm nổi bật lên màu da trắng của người”

Hạ Lư 'ân' một tiếng, nhìn bản thân trong gương ăn mặc vạn phần xinh đẹp, hoàn toàn trái ngược với hình tượng của Liễu Mộc Lâm

Mang theo Họa Ảnh cùng khí thế đi đến đình trong hồ, quả nhiên nhìn thấy một thân y phục trắng mang điềm xấu kia. Liễu Mộc Lâm hôm nay cũng ở đằng kia cúi đầu xem cá ngư ăn, nhìn vào thật có cảm giác xuất trần.

Đề Họa Ảnh đứng chờ đằng kia, Hạ Lư chậm rãi đi đến, hơi hơi quỳ gối hành lễ: “Gặp qua Thái Từ phi”

Liễu Mộc Lâm động cũng không động, ánh mắt vẫn dán chặt trên người những con cá. Tư thái thanh lãnh cùng với hào quang của nữ chính, cũng khó trách loại nam nhân như Phong Yến và Phong Húc đều coi trọng nàng.

Chung quy càng khó lấy được càng trân quý, Liễu Mộc Lâm như vậy mới khơi gợi lên dục vọng chinh phục của nam nhân.

Hạ Lư quan sát Liễu Mộc Lâm trong chốc lát, bỗng nhiên cười nói: “Thái từ phi thật nhân hạ, xem cá xem nước thì có gì hay chứ, không bằng xem Thái Từ điện hạ nhiều một chút?”

Nhắc tới Phong Yến, lúc này Liễu Mộc Lâm mới ngẩng đầu, trong mắt chứa đựng tia chán ghét không hề che dấu nhìn Hạ Lư: “Không rảnh”

Hạ Lư che miệng cười, trong mắt đều là sự lạnh lùng: “Trong mắt người hiện tại chỉ có Nhiếp chính vương, tất nhiên sẽ không nhìn thấy điện hạ”

Bị trực tiếp chọc thủng tâm tư, Liễu Mộc Lâm trên mặt lạnh lùng rút cuộc cũng có chút giãn ra, nói: “Ta cùng Nhiếp chính vương đều trong sạch, người

nghĩ xấu xa như thế nào cũng không liên quan gì đến ta”

Nghe câu nói đó, Hạ Lư càng khinh bỉ nhìn Liễu Mộc Lâm, cười lạnh nói: “Theo về bối phận, Nhiếp chính vương chính là tam thúc của người. Còn về tình cảm, Nhiếp chính vương kia nhiều lần khi dễ điện hạ. Điện hạ vốn dĩ nhiều năm trước đã đăng cơ nay lại chỉ có thể làm một Thái tử không có thực quyền. Lại nói về nghĩa, người là đại diện cho Thiên Hành đến thành thân cùng Thái Tử điện hạ, chẳng lẽ người không nghĩ đến cố quốc mà muốn cầu kết cùng Nhiếp chính vương?”

Những lời trực tiếp này của Hạ Lư, căn bản không sai ở chỗ nào, lại khiến cho Liễu Mộc Lâm một lúc sau cũng không phản bác được chữ nào.

“Người cũng biết điện hạ làm biết bao chuyện vì người...” ánh mắt Hạ Lư chứa đầy hận ý, giống như oán hận bình thường, lại giống như vì Phong Yến mà nói rõ mọi chuyện cho Liễu Mộc Lâm hiểu.

Liễu Mộc Lâm trong lòng chấn động, theo như lời Hạ Lư nói, nàng biết được những thống khổ mà Phong Yến đã trải qua, cũng được biết... một mặt của Phong Húc mà nàng không biết.

Nàng chỉ biết từ khi nàng nhập cung, Phong Yến vẫn luôn là một bộ dáng vô vi tầm thường. Mà Nhiếp chính vương lại hoàn toàn bất đồng, hân ôn nhu lễ độ, tác phong nhanh nhẹn.

Những lời này của Hạ Lư đã đảo lộn nhận thức của nàng.

Hạ Lư trong lòng thờ dài. Vị nữ chính này lập trường thật không kiên định, chỉ cần vài lời nói đã có thể ảnh hưởng đến cô ta.

Vốn Liễu Mộc Lâm rất có hảo cảm với Phong Húc, nhưng vì những lời nói này của Hạ Lư mà những hảo cảm kia liền giảm xuống.

Thành công chân ngời tình cảm của hai nhân vật chính, Hạ Lư tâm tình khá tốt xoa người rồi đi.

“Nương nương...” Họa Ảnh cẩn thận quay đầu nhìn thoáng qua Liễu Mộc Lâm đang đứng trong đình, do dự không biết có nên mở miệng hay không.

“Ta chỉ muốn nàng nếu nhân rồi thì nên quan tâm Thái tử nhiều hơn một chút mà thôi” Hạ Lư nhìn thoáng qua Họa Ảnh, buồn bã mà cười nói: “Thái tử đã phải lòng nàng... Tuy trong lòng ta rất ghen tỵ, nhưng càng không muốn nhìn thấy điện hạ đau khổ”

Trong lòng Họa Ảnh trầm than, đỡ Hạ Lư tiếp tục đi về phía trước.

Ban đêm, Hạ Lư âm thầm đốt mê hương do hệ thống quân cấp, thành công mê ngủ Họa Ảnh.

Nàng đi đến tẩm cung của Phong Húc.

Thị vệ canh phòng bên ngoài rất nhiều, muốn nhìn thấy Phong Húc căn bản không có khả năng. Nhưng nếu nàng không chủ động đi xoát hảo cảm, nếu không dù mười năm nữa cũng đừng mong hoàn thành nhiệm vụ.

Sau một hồi suy nghĩ, Hạ Lư nhớ đến trong nguyên văn Hạ Lư được Phong Húc mang về vương phủ khi nàng chỉ mới mười tuổi, hẳn đối đãi với nàng rất ôn nhu. Thậm chí khi nàng không ngủ được vì gặp ác mộng, hẳn cũng từng thôi tiêu an ủi nàng.

Cũng từ lúc đó, tiểu hài nữ kia liền nhất quyết muốn đi theo hắn.

Hạ Lư tùy tiện ngắt lấy một phiến lá trúc bên cạnh, thổi lên khúc nhạc quen thuộc trong trí nhớ.

Nghe được tiếng động, thị vệ liền cảnh giác, đang lúc muốn hướng nàng chạy đến thì trong phòng bỗng truyền ra giọng nói quen thuộc: “Không có gì, lui ra đi”

Nàng lặng lẽ đứng bên trong rừng trúc bên cạnh tẩm cung, cách đó không xa nhóm người bị đẩy ra, dưới ánh trăng, người kia chậm rãi bước đến chỗ nàng. Dù Hạ Lư đã thấy qua vô số nam tử nhưng nhân vật tựa trích tiên như Phong Húc cũng thật hiếm gặp. Hắn tựa hồ đã sớm nhận ra nàng, sau khi nhìn thấy Hạ Lư, trên mặt không hề có một tia kinh ngạc.

Tuy rằng đây là lần đầu tiên nàng không có mệnh lệnh lại tự mình đến tìm hắn. Từ sau khi Hạ Lư bị hắn đưa vào thanh lâu mai phục, nàng và hắn liền không có thân cận ở trong vương phủ nữa.

Hạ Lư không nói gì, chỉ như vậy nhìn Phong Húc.

Phong Húc ngược lại mỉm cười, ôn nhu thờ dài: “A Lư, người thế nhưng vẫn còn nhớ rõ khúc nhạc này”

Hạ Lư nhìn chằm chằm hắn, nghiêm túc nói: “Những thứ liên quan đến vương gia, A Lư đều ghi khắc trong trái tim, tuyệt đối không dám quên”

[Chúc mừng bạn đạt được 1 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 26]

Phong Húc cười khê, xoa đầu nàng, khích lệ nói: “Bên phía Thái Tử, người làm rất tốt”

Hạ Lư có chút quần bách nhìn hắn, ập a ập ứng nửa ngày cũng không mở miệng được, cuối cùng lại lần nữa quỳ xuống, “A Lư không dám lừa gạt

vuơng giả”

“Tại sao lại quý xuống?” Phong Húc thở dài, đứng ở trước mặt của nàng. Nhưng vẫn giống như lần trước, cũng không có ngăn cản nàng.

“Thái Tử... vẫn chưa chạm vào A Lư”

Nàng cúi đầu đem chuyện của Phong Yến nói ra cho Phong Húc nghe. Hắn sau khi nghe xong bỗng trầm mặc một hồi lâu.

Khóe môi Phong Húc bỗng hơi cong lên, dường như là cảm thán nói: “Không ngờ hắn đối với Thái Tử phi lại...”

Hạ Lư cúi đầu, kể lại căn kể những chuyện Phong Yến làm mấy ngày qua, nhận được lời khen của hắn: “A Lư làm rất tốt”

Hạ Lư ánh mắt đều lộ ra vẻ vui sướng, hoàn toàn không có bộ dáng phong lưu trước mặt người khác, chỉ mỉm cười nhìn Phong Húc.

Nhìn bộ dáng ngây ngốc của nàng, Phong Húc nhìn không được cười nói: “Nếu để cung nhân nhìn thấy bộ dạng này của ngươi, nhất định sẽ không nhận ra”

Hạ Lư nhìn hắn, trong mắt đen sâu thẳm kia chỉ phản chiếu bóng dáng của Phong Húc.

“Cái bọn họ nhìn thấy là Hạ Lư giả. Chỉ có trước mặt vuơng giả, mới là A Lư thật”

Thô lộ thẳng thừng như vậy khiến cho người thâm trầm như Phong Húc cũng không tránh được sùng sốt trong chốc lát.

“Nha đầu ngốc” Hắn vươn ngón tay thon dài sờ đầu nàng, cứ như vậy lẳng lặng đứng dưới rặng trúc nhìn nàng, khóe miệng hơi mang ý cười. Nàng cũng ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt chứa đựng đầy tín nhiệm cùng ý lại.

Sương mù phẳng phất dưới ánh trăng, không phân biệt rõ đây rốt cuộc là thật hay chỉ là một bức họa.

[Chúc mừng bạn đạt được 2 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 28]

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh]* *Tìm Kiếm Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Kế trộm tâm vuơng gia phúc hắc (2)

Editor: Mèo lười

Mùng ba tháng ba, trong cung khắp nơi đều trang trí rực rỡ, tất cả cung nhân đều bận rộn chuẩn bị vì đêm nay là sinh thần của Thái Tử.

Bởi vì Hạ Lư là phi tần của Thái Tử, thường ngày căn bản không được tiếp xúc nhiều với Phong Húc. Bữa tiệc lần này trái lại chính là cơ hội khó có được, hưởng chỉ...

Bắt đầu từ tối nay, liền có thể thoát độ hảo cảm

Không thể không nói lần này hệ thống quân quâ thật thất đức. Trong nguyên văn không hề có chi tiết đề cập đến vấn đề Phong Yến muốn cấu kết với người nào cùng nhau phản Phong Húc. Mà Hạ Lư nếu muốn thoát độ hảo cảm của Phong Húc, tất nhiên phải hoàn thành nhiệm vụ nằm vùng, nghĩa là phải lấy được sự tín nhiệm của Phong Yến...

Đây không phải là đồng thời công chiếm cả nam chính và nam phụ sao? Hệ thống quân như vậy đã đem nữ chính đặt ở đâu?

“Không cần chữ rửa bán quân, bán quân năm đó công lược...”

Giọng nói đắc ý dạt dào của hệ thống quân vừa vang lên liền im bật. Cũng không đợi Hạ Lư hỏi lão năm đó đã làm ra những chuyện gì, lão liền triệt đề im lặng.

Hạ Lư đặt tay lên bàn, giương mắt nhìn đôi bích ngọc kia.

Thân là một nhân viên thu phục chuyên nghiệp, nàng đã từng nhận một kịch bản diễn văn làm một nữ phụ, cũng thuận tiện ở đó học được kỹ năng chạm khắc ngọc thạch.

Bàn tay trắng nõn khẽ vỗ lên ngọc, tuy không rõ ràng, nhưng vẫn có thể nhìn thấy được một con hân long đang lặn xuống nước. Còn trên một khối ngọc khác được điêu khắc rõ ràng một giao long tinh xảo ẩn hiện giữa đám mây.

Trong khi chờ đợi Họa Ảnh đi lấy điểm tâ, Hạ Lư tùy ý dùng dao điêu khắc rạch vài đường trên ngón tay của mình.

Nhìn máu tươi chói mắt chảy ra nàng cũng không vội vàng, chỉ cầm lấy khối vải bông xoa xoa. Độ mạnh yếu vừa vặn, một lát sau máu liền ngừng rịn ra, chỉ có vài đường vết thương trông thật dọa người.

Họa Ảnh vừa vào cửa đã nhìn thấy một cặp ngọc thạch được đặt trên bàn.

Hạ Lư ngày thường tuy rằng cũng có ngạo khí, tuyệt đối không bạc đãi bản thân mình, Họa Ảnh tất nhiên không ngờ đến nàng tự khắc, không nhịn được mở miệng nhắc nhở: “Nurong nurong, phần lễ vật mừng thọ này của người tựa hồ...”

Họa Ảnh khổ não nhìn cặp ngọc thạch bình thường trước mặt của Hạ Lư kia, nếu đây là lễ vật do những thị thiếp thấp kém thì có thể lý giải được, bởi vì phân vị của các nàng thấp. Nhưng phần lễ vật này so với thân phận của Hạ Lư mà nói, quả thật là quá mức keo kiệt.

Hạ Lư không chút lo lắng, chỉ cười với Họa Ảnh, cũng không để ý nàng nói điều gì.

Cho đến khi Họa Ảnh giúp Hạ Lư thay y phục mới phát hiện vết thương trên ngón tay nàng, trong lúc nhất thời rất kinh ngạc hỏi: “Nurong nurong, người đây là làm sao?”

Hạ Lư mặt đỏ lên, lại làm bộ dáng như không để ý nói: “Chỉ là trong lúc rảnh rỗi, tùy ý điêu khắc ngọc thạch, không cẩn thận nên bị thương mà thôi”

“Chẳng lẽ đòi ngọc thạch mà người chuẩn bị dâng lên kia...”

Hạ Lư hí mắt, khoe miệng khe cong, cười có chút đắc ý nói: “Chỉ là tiện tay thử một chút”

Nhìn bộ dáng Họa Ảnh nước mắt lưng tròng nhìn mình, Hạ Lư chợt nhíu mày, gõ vào trán nàng một cái.

“Bây giờ mà không nhanh đi chỉ sợ sẽ không kịp đến buổi tiệc”

Quy định trong hoàng cung Đại Diệp không quá khắc khe với màu sắc y phục. Trừ bỏ màu vàng kim cùng màu trắng thì ngoài ra không kiêng kị màu gì.

Bởi vì trong nguyên văn Hạ Lư nguyên trang thành một nữ nhân phong lưu quyến rũ, bởi vậy Hạ Lư quyết định giữ theo nguyên văn. Nàng mặc một thân váy Cẩm Chức đỏ rực, dẫn theo bốn cung nhân, khí thế nhân vật phản diện toàn bộ đều triển khai đi đến Trọng Hoa cung

Khắp nơi trong cung đều đều thấp đèn lưu ly, nơi nơi đều đều là tiếng cười đùa vui vẻ.

Dưới ánh đèn chiếu rọi đáng vẻ lả lướt của các nữ tử, như trăm hoa đua nở, đều muốn tranh giành sự chú ý của Phong Yến.

Hạ Lư không chút khách khí trực tiếp ngồi xuống phía sau Liễu Mộc Lâm. Quả nhiên, chẳng e ngại hôm nay là sinh thần của Phong Yến, vị nữ chính thanh cao lãnh đạm này vẫn một thân thuần trắng, quả thật không muốn cho Phong Yến một chút mặt mũi.

Nếu nói theo vấn đề đạo hiếu thì Liễu Mộc Lâm một thân váy trắng này quả thật nhìn rất đẹp, ở đây chỉ sợ mỗi Hạ Lư một thân váy hồng mới có thể đoạt lấy sự nổi bật của nàng.

Thỉnh thoảng nhẹ hóp một ngụm rượu, lúc gợn ly rượu lên, ánh mắt nàng ẩn giấu dưới ống tay áo luôn lên nhìn về phía của Phong Húc.

Giữa vô số nam tử, hần ngồi ngay vị trí đầu tiên, khoe miệng mang theo tia cười như có như không.

Ánh sáng ấm áp từ lồng đèn chiếu xuống khiến gương mặt hần nhìn có vẻ đặc biệt nhu hòa. Sự ôn nhu trong ánh mắt kia nhanh chóng hấp dẫn ánh mắt từ những bàn xung quanh.

Dường như cảm nhận được ánh mắt chăm chú nhìn mình của Hạ Lư, trong con ngươi hần ẩn chứa ý cười. Nhưng đối với một người đã sớm luyện thành tính như Lư Hạ hiển nhiên biết, trong ý cười kia còn ẩn chứa ý tứ cảnh cáo.

Quả nhiên, vị Nhiếp chính vương này rất khó đối phó.

Hạ Lư thu hồi ánh mắt, sau đó nhìn đến Phong Yến. Lúc này ánh mắt của hần đều đặt trên người Liễu Mộc Lâm, quả thật câu nói mỹ nhân phía trước rượu thịt phía sau thật không sai.

Nhìn không khí một mảnh hòa hợp, đâu ai biết sẽ có chuyện vui gì xảy ra tiếp theo đây.

Hạ Lư cười dịu dàng nhẹ cắn một ngụm bánh hoa đào, nhìn như đang chăm chú thưởng thức màn biểu diễn ca múa trước mắt.

Thời điểm dâng quà chúc thọ, đáng lý Thái Tử phi phải là người dâng lên đầu tiên thế nhưng Liễu Mộc Lâm vẫn không có động tĩnh.

Những phi tần phía dưới bắt đầu xôn xao, đột nhiên nghe một giọng nói nũng nịu mang theo vài phần châm chọc: “Chẳng lẽ Thái Tử phi không muốn cho mọi người xem lễ vật người tặng cho điện hạ, hoặc là nói...”

Nàng dùng một chút, giọng điệu kỳ quái nói: “Người cơ bản là không có chuẩn bị lễ vật?”

Thật ra Liễu Mộc Lâm vốn có chuẩn bị, nhưng lễ vật kia đã bị một người trong đám phi tần kia làm hư mà thôi.

Hạ Lư biết được tất cả mọi chuyện, lẳng lặng nhìn về mặt như thường của Liễu Mộc Lâm, đối với sự bình tĩnh kia của nàng có chút tán thưởng.

Lúc này, toàn bộ ánh mắt đều nhìn về phía bên này.

Nha hoàn sau lưng Liễu Mộc Lâm muốn mở miệng giải thích thay chủ tử nhà mình, thế nhưng lại bị tiếng cười của Hạ Lư cắt đứt. Nàng nhìn về phía vị phi tử vừa nói lời kia, thần nhiên nói: “Có lẽ đêm nay Thái Tử phi có điều bất ngờ dành cho điện hạ, chúng ta chờ nên tò mò”

Những lời này của Hạ Lư vừa dứt, không khí nghiêm trọng vừa rồi cũng tiêu tan theo. Hạ Lư thuận thế đứng dậy, mỉm cười với Liễu Mộc Lâm, sau đó đem hộp gấm đựng đôi ngọc thạch trình lên.

Theo nguyên văn thì tại nơi này Phong Húc đã giải vây giúp Liễu Mộc Lâm, loại tình huống nam nữ chính thông đồng với nhau như vậy, Hạ Lư quyết định đoạt diễn.

Phong Yến nhìn qua loa hai khối ngọc kia, chỉ thuận miệng khen: “Quả nhiên là đồ tinh xảo, thượng!”

Hạ Lư mỉm cười tạ ơn sau đó ngồi xuống chỗ của mình, về mặt nhàn nhạt nhìn đám người đang cười hùa theo kia.

Lễ vật của Phong Húc, lại phải chờ đến cuối cùng mới được dâng lên.

Hắn nhẹ vỗ tay, những nội thị ngay lập tức khiêng vào một bức bình phong Lư Ly to lớn, tinh xảo bước vào, mọi người đều kinh hãi, liên tục khiến Nhiếp chính vương có tâm.

Nhưng nếu là người thông minh đều nhìn thấy được, trên tấm bình phong Phong Húc mang tặng có điều khác Tù Ngu, Nhại Tử, Trào Phong, Bò Lao, Toan Nghê, Bá Hạ, Bệ Ngạn, Phụ Hỷ, Ly Vẫn. (*)

Chín con của rồng, nhưng không phải rồng.

Phong Yến làm như không nhìn ra ý tứ của Phong Húc, như bình thường mỉm cười tạ Thúc phụ phí tâm, khắp đại sảnh một mảnh hòa hợp.

Hạ Lư im lặng vừa ăn điểm tâm vừa xem cuộc vui, cho đến khi có phi tần bước ra biểu diễn trợ hứng thì tinh thần nàng mới tỉnh táo lại, cơ hội xoát hạo cảm đã tới!

Một lát sau, theo nguyên tắc trúng đạn của nữ chính, lại có người mở miệng nhắm vào Liễu Mộc Lâm.

“Thần thiếp thường nghe nói Thái Tử phi tại Thiên Hành lấy cảm trở nên nổi tiếng. Trẫm nghe không bằng một thấy, không biết hôm nay liệu có thể nghe tỷ tỷ gảy một khúc?”

Không thiếu những nữ tử vì vị trí Thái Tử phi này mà phải ở trong cung chịu nhiều dày vò, đau khổ. Mà Liễu Mộc Lâm là công chúa của một quốc gia khác tự nhiên xuất hiện chặt đứt tưởng niệm của vô số phi tần, tất nhiên không được yêu thích.

Phong Húc cùng Phong Yến nghe thấy động tĩnh phía bên này, ánh mắt đồng thời nhìn qua.

Liễu Mộc Lâm lạnh lùng nhìn thoáng qua người vừa mở miệng kia, khi đang chuẩn bị gọi thị nữ mang cầm lên, bên cạnh bỗng vang lên tiếng cười mềm mại.

“Hôm nay thân thể của Thái Tử phi có vẻ không được tốt, không cần phải tham gia cuộc vui này. Đã nói về cầm, nếu mọi người không ghét bỏ, thần thiếp xin được vì mọi người trợ hứng”

Ánh mắt nàng mang theo ý cười nhìn Phong Yến. Sau khi nhìn thấy hắn gật đầu, liền gọi người mang đàn lên.

Không thêm đề ý đến Liễu Mộc Lâm bị đoạt diễn ở bên cạnh, nụ cười trên môi Hạ Lư bỗng vụt tắt. Từ trong ống tay áo rộng thùng thình lộ ra hai bàn tay thon dài trắng nõn. Buông mi không nói, nàng một tay đè lại dây đàn, một tay giống như điệp vũ, bắt đầu uốn lượn trên cung cầm.

Tiếng đàn phát ra du dương như nước chảy róc rách, xen lẫn một chút thanh u, một chút nhàn nhã.

Liễu Mộc Lâm cả người chấn động, trong đôi mắt thanh lãnh hiện lên tia nghi hoặc. Khúc đàn này... chính là khúc nhạc vừa rồi nàng chuẩn bị đàn.

Khúc nhạc này chính là khúc nhạc mà Phong Húc thích nhất, tên là Quan Sơn Nguyệt.

Nụ cười trên môi Phong Húc ngày càng tươi, ánh mắt nhìn Hạ Lư cũng trở nên ôn hòa hơn. Mặc dù hắn từng tự mình dạy hạ Lư đánh đàn, nhưng chưa từng dạy nàng khúc nhạc này.

Nàng đàn rất tốt, thậm chí ngón tay lúc đánh đàn cũng có vài phần tương tự với hắn, vậy cũng có nghĩa trước kia nàng thường xuyên nhìn lên hắn đánh đàn.

Khúc nhạc kết thúc, Hạ Lưu im lặng lui ra.

Vào thời điểm Phong Yên nói thương cho nàng vật gì đó nàng cũng không thể nào mỉm cười, cùng bình thường có chút bất đồng.

Cho đến khi về lại vị trí của mình, nàng dường như có chút nóng vội nhìn về phía Phong Húc, trong mắt ẩn chứa chờ mong.

Hắn cũng mỉm cười nhìn nàng, sau đó lại nhẹ nhàng lắc đầu.

Nàng vội vã thu hồi ánh mắt của bản thân, bộ dáng chuyên chú những món điểm tâm trước mắt.

[Chúc mừng bạn đạt được 4 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 32]

Thật đúng là không công bằng! Nếu khúc nhạc vừa rồi là nữ chính đàn kháng định sẽ đoạt được 40 điểm độ hảo cảm.

Ánh đèn lồng khẽ lay động, không đợi mọi người kịp phản ứng, một tên thị vệ bất ngờ xông lên. Ánh sáng phản chiếu từ thanh chủy thủ trên tay hắn lóe lên, lấy tốc độ ánh sáng đánh úp về phía Phong Yên.

“Thích khách! Có thích khách!”

“Bảo vệ Điện hạ!”

“Người đâu, nhanh đến đây!”

Trong nháy mắt, tiếng thét cùng tiếng quát tháo vang lên không dứt. Thích khách đột nhiên xuất hiện khiến cho cả đại sảnh hỗn loạn, thậm chí có một số nữ tử vì sợ quá mà phát khóc.

Đã sớm có sự chuẩn bị, Hạ Lưu đẩy vật cản đường là Liễu Mộc Lâm ra, chạy thật nhanh về phía Phong Yên.

Mắt thấy thanh chủy thủ kia sắp đâm vào người Phong Yên, một đạo bóng dáng màu đỏ bỗng nhiên xuất hiện chắn trước người hắn.

Lúc bị thanh chủy thủ đâm vào người, sắc mặt Hạ Lưu thoáng chút trắng nhợt, mềm nhũn ngã xuống.

Thật ra vết thương cũng không có nghiêm trọng, Hạ Lưu từng có kinh nghiệm làm bác sĩ nên trong nháy mắt có thể điều chỉnh tư thế, lấy bộ phận an toàn nghênh đón chủy thủ.

Máu đỏ nhuộm ướt hồng y, hai màu đều giống nhau khiến khó lòng phân biệt.

Thị vệ lúc này mới ủa đến ra tay bắt thích khách. Nhìn thấy thích khách đã bị bắt, vô số người xông đến hỏi thăm Phong Yên.

Phong Húc đứng cách đó không xa cúi đầu nhìn người đang nằm trong ngực Phong Yên, cũng không có tiến đến.

Nàng bộ mặt tái nhợt, đôi mắt dường như đã muốn nhắm lại, nhưng đồng thời cũng tựa hồ như đang tìm kiếm thứ gì đó.

Cho đến khi nhìn thấy hắn, khoe môi nàng khó khăn khẽ cong, lộ ra một nụ cười khó coi.

Hắn nhìn thấy trong mắt nàng, tràn đầy sự lưu luyến.

()Trong truyền thuyết dân gian phương Đông, rồng có chín con với hình dáng và sở thích hoàn toàn khác nhau. Các con của rồng được dân gian sử dụng làm linh vật trang trí ở những vị trí, những vật dụng với những ngụ ý đặc biệt khác nhau.*

_ *Bị Hi: (tên khác là Bá Hạ, Bát Phúc, Thạch Long Quy) là con trưởng của rồng- linh vật có hình dáng thân rùa, đầu rồng, có răng.*

_ *Li Vĩn: (còn gọi là Sĩ Vĩn) - con thứ hai của rồng, là linh vật có đầu rồng, miệng rộng, thân ngắn.*

_ *Bồ Lao: Con thứ ba của rồng, là linh vật thích âm thanh lớn. Bồ Lao giống rồng nhưng nhỏ hơn, khi bị đánh nó kêu lên rất to.*

_ *Bệ Ngạn: (còn gọi là Bệ Lao, Hiến Chương) là con thứ tư của rồng, có hình dáng giống hổ, răng nanh dài và sắc, có sức thị uy lớn. Theo truyền thuyết, Bệ Ngạn rất thích lý lẽ và có tài cãi lý đòi sự công bằng khi có bất công.*

_ *Thao Thiết: con thứ năm của rồng, Thao Thiết hình dạng giống con sói, truyền thuyết cho rằng nó là một loài dã thú hung ác tham ăn.*

_ *Công Phúc: con thứ sáu của rồng, là linh vật thích nước.*

_ *Nhai Xế: Con thứ bảy của rồng, hình dạng của nó rất giống sói, có tính khí hung hăng, thường nổi con thịnh nộ và ham sát sinh.*

_ *Toan Nghê: (còn gọi là Kim Nghê) - con thứ tám của rồng - linh vật có mình sư tử, đầu rồng, thích sự tĩnh lặng và thường ngồi yên ngắm cảnh khói hương tỏa lên nghi ngút.*

Tiêu Đồ: (còn gọi là Phô Thủ) - con thứ chín của rồng - là linh vật có tính khí lười biếng, thường cuộn tròn nằm ngủ, không thích có kẻ lạ xâm nhập lãnh địa của mình. Hình trạng của Tiêu Đồ giống con trai, luôn ngậm miệng.

+Ngoài chín con nói trên, gia đình rồng còn có một số linh vật khác như: Tù Ngưu - linh vật giỏi về âm nhạc; Trào Phong - linh vật được gắn trên nóc nhà ngụ ý chống cháy và thị uy kẻ xấu (giống Li Vĩn); Phụ Hi - linh vật bảo vệ bìa mộ.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Tìm Kiếm Nam Chính được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Kế trộm tâm vương gia phúc hắc (3)

Editor: Mèo lười

Trọng Hoa cung, vô số thị vệ đứng gác ở cửa tam cung của Phong Yến.

Tên thích khách kia đã bị bắt giữ, chờ ngày thẩm vấn.

Trong nội điện, Họa Ảnh quỳ trước mặt Phong Yến, hai mắt rung rung cầu xin hân.

“Điện hạ, người nhất định phải làm chủ cho Hạ Lương Viện”

Phong Yến khẽ nhíu lông mày, liếc mắt nhìn Họa Ảnh, ý vị sâu xa mở miệng: “Người là người của ta, hay là người của nàng?”

Họa Ảnh luôn làm việc rất tốt, nhưng vẫn có một khuyết điểm, đó chính là rất yếu lòng. Nếu người nào đối xử với nàng tốt một chút, nàng nhất định sẽ hồi báo đối phương.

Đối với một mật thám mà nói, khuyết điểm này của Họa Ảnh chính là điểm yếu chí mạng.

Họa Ảnh lại không để ý đến sự bất mãn trong lời nói của Phong Yến, vẫn dập đầu đều đều, quỳ mãi không chịu đứng dậy: “Họa Ảnh không dám có hai tâm. Chỉ là Họa Ảnh nhìn thấy tâm chân tình Hạ Lương Viện dành cho Điện hạ, nàng ấy vì người mà từng nói sẽ chống đối với Nhiếp chính vương. Đôi ngọc thạch hôm nay nàng ấy dâng tặng cũng là tự tay Hạ Lương viện tự khắc mà ra, cũng vì hai khối ngọc ấy mà trên ngón tay của nàng đều chồng chất vết thương. Nay Hạ Lương Viện còn vì người chần kiếm, mối chân tình này quả thật làm rung động lòng người, nô tỳ chỉ là...”

“Ta khi nào thì nói sẽ tha cho tên thích khách kia?” Phong Yến khẽ nâng mi mắt, lại mang theo cảm giác tà mị như yêu nghiệt. Bàn tay khẽ vuốt ve chặn giấy, tư thái nhàn nhã.

“Chuyện này ta tất nhiên sẽ tra rõ ràng, nhất định đem kẻ đứng sau gây ra chuyện phải nhận hình phạt thích đáng”

Chữ cuối cùng nói ra, lại khiến người kác mạc danh kỳ diệu cảm thấy kinh hãi cùng hàn khí bức người.

Sau đó Phong Yến tự mình đến tam cung của Hạ Lưu nhìn nàng, cũng không biết có phải đã bị những lời nói của Họa Ảnh làm rung động hay chỉ là ra về muốn cảm tạ Hạ Lưu mà thôi.

Thấy Hạ Lưu vẫn chưa tỉnh, Phong Yến ra lệnh triệu tất cả thái y ở Thái Y viện đến hỏi tình trạng của nàng. Sau đó ban rất nhiều dược liệu dưỡng sinh trân phẩm cho nàng, thậm chí còn trấn an thị nữ ngừng khóc, sau đó mới trở về Trọng Hoa cung.

Phong Yến làm như vậy để mọi người đều nghĩ, dù nàng không được hân coi trọng như Liễu Mộc Lâm, nhưng vẫn khiến người khác phải hâm mộ không thôi.

Mỗi người đều nghĩ như vậy, đoán vị trí của Hạ Lương Viện trong lòng Điện hạ không thua kém gì vị Thái Tử phi kia. Trong nhất thời Lưu Vân các người đến người đi, ngay cả những vị phi tần thường ngày thường giễu cợt Hạ Lưu cũng không tiếc hạ mình tự mình đến Lưu Vân các thăm bệnh.

Đáng tiếc Hạ Lưu vẫn hôn mê, Họa Ảnh chỉ có thể nói khách sáo vài câu sau đó tìm cách đuổi các nàng đi.

“Sau sự việc lần này, chắc chắn sự nghi ngờ của các bà lão trong triều đều đổ lên đầu ngài”

“Không cần lo lắng, bản vương đều có cách đối phó” Môi đẹp nhẹ nhấp một ngụm trà.

Hắn tựa hồ không chút nào để ý. Những tin đồn bất lợi với hắn đã đồn đầy khắp trong cung, thậm chí còn có người tung tin đồn “Nhiếp chính vương muốn làm hoàn thượng” hắn cũng không quan tâm đến.

“Nhưng là vương gia...”

“Vẫn chưa tỉnh lại sao?”

Phong Húc cup mắt nhìn thái y đang quỳ trên đất, trong giọng nói không nghe ra cảm xúc gì.

“Lần này số 25 thật sự quá liều lĩnh. Trong tình huống này nếu có sơ xuất nào rất có thể sẽ mất mạng. Vương gia ngài có nên suy xét thay đổi cho người khác tiếp nhận nhiệm vụ của số 25 không?”

Số 25, đây là biệt hiệu Phong Húc dành cho nàng. Bởi vì trong đám người được hấn bồi dưỡng kia, nàng là người nhỏ tuổi nhất.

“Hoàn toàn ngược lại, lần này nàng ấy đã làm rất tốt” Phong Húc ý tứ không rõ cười cười, con ngươi trong suốt như Mặc Hải khê cong khiến người khác cảm thấy kinh hãi không thôi.

“Vương gia...” Thái y vẫn đang quỳ trên mặt đất há miệng thở dốc, lại không thể nói được gì, chỉ có thể cúi đầu như chưa có chuyện gì xảy ra.

Bởi vì Phong Húc đang cười như không cười nhìn ông, nhẹ giọng nói: “Ngươi ở trong Thái y viện, những ngày gần đây phải chăm sóc nàng thật cẩn thận”

“Vâng, vương gia”

Hắn và Phong Yến không hổ là người cùng huyết thống, đều đa nghi như nhau. Bọn họ nhiều lần cài người của mình vào đối phương làm mật thám nhưng đều thất bại. Mà Hạ Lư... rất có khả năng sẽ có điểm đột phá.

Vừa nghĩ đến Hạ Lư, đột nhiên nhớ đến bộ dáng buông xuôi kia của nàng, cùng với thời điểm hắn mới gặp nàng giống nhau như đúc.

Phong Húc một đầu tóc dài xóa trên vai, một thân y phục gấm vóc, gió xuân thoang thoảng từ phía cửa sổ bay vào cùng ánh trăng chiếu xuống, tia sáng ôn nhu tỏa ra khắp nơi.

Có một mùi hương thanh đậm quen thuộc truyền đến từ bên cạnh, giống như mùi hương của hoa thủy tiên buổi sớm, dần dần xâm nhập vào trong mũi, khiến cho nàng bất tri bất giác tỉnh lại.

Phong Húc rút cuộc đã tới! Hạ Lư trong lòng một trận cảnh giác, lại như cũ làm giả vờ hôn mê.

Mùi hương kia càng nồng đậm, dường như khoảng cách với Hạ Lư ngày càng gần.

Họa Ảnh canh giữ bên cạnh hạ Lư đã sớm bị hắn điểm huyết ngủ, bây giờ đã ngủ say như chết.

Phong Húc lẳng lặng nhìn Hạ Lư nằm trên giường, thật lâu sau mới nhẹ nhàng sờ đầu nàng, nhẹ giọng nói: “Còn không mở mắt ra?”

Mi mắt hơi rung động, Hạ Lư chậm rãi mở mắt ra.

“Không giả vờ nữa sao? Hừm” âm cuối vang lên, giọng nói của Phong Húc mang theo ý tứ mê hoặc, cùng lúc đó, ngón tay thon dài của hắn nhẹ nhàng nâng cằm Hạ Lư lên, bắt nàng phải đối diện với mình.

Hạ Lư nhìn hắn, cắn môi không nói lời nào. Qua một lúc sau, nước mắt yên lặng chảy xuống.

“Ta nhớ rõ, ngươi từ sau khi mười hai tuổi đã không còn tính trẻ con như vậy. Tại sao gần đây ngày lại giống như trẻ con thế này?”

Ngón tay Phong Húc mang theo nhiệt độ cơ thể xẹt qua mí mắt của hạ Lư, động tác cực kỳ ôn nhu lau nước mắt cho nàng.

Hạ Lư nhìn hắn, thật lâu sau mới mở miệng, giọng nói khàn khàn hô: “Đau”

“Nơi này?” Hắn chuẩn xác chạm vào vết thương của Hạ Lư, trên môi vẫn là nụ cười như có như không, tựa hồ như không biết miệng vết thương kia là ở trên ngực của nàng.

“Hít...” Hạ Lư nhìn không được hít một ngụm khí lạnh. Bàn tay Phong Húc không nặng không nhẹ áp vào ngực nàng, vết thương vừa mới băng bó kỹ liền truyền đến cảm giác đau rất.

Hắn dùng tư thế trên cao nhìn xuống nàng, ánh mắt vẫn ôn hòa như nắng xuân khiến lòng người cảm thấy thoải mái.

Thu tay rời khỏi ngực nàng, không hề có một chút ý tứ dâm loạn nào, đây chỉ là sự trừng phạt của hắn.

“Biết sai rồi sao?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Hạ Lư trắng bệch nhìn hắn, trầm mặc một hồi lâu sau, rốt cuộc quật cường đáp: “A Lư không biết”

“Không biết những thứ ngươi học trong bảy năm qua đã đi đâu rồi” Hai mắt khê híp, giọng nói Phong Húc không chút để ý vang lên, “Thân là một đinh tử (*nằm vùng*), lại chủ động đỡ kiếm giúp đối phương, chẳng lẽ ngươi đã thật sự thích Thái Tử?”

Rõ ràng những lời cuối cùng mang theo ngữ khí cười đùa, thế nhưng lại làm cho lòng Hạ Lư phát lạnh. Vị Nhiếp chính vương này quả không hổ danh là

cấp khó khăn độ S, tùy thời đều có thể nói ra những lời khảo nghiệm người khác.

“A Luru là vì vương gia Ngải” nàng đặc biệt kích động nhìn chăm chăm Phong Húc, ngữ điệu có chút nhanh, “Ta biết thích khách lần này tuyệt đối không có khả năng là người do Ngải sai đến, vương gia không hề có ý định giết Thái Tử”

Đồng tử của Phong Húc có chút thả lỏng, cũng không tán đồng với lời nói của Hạ Luru mà hỏi ngược lại nàng: “Hả? Người xác định?”

“A Luru tin tưởng vương gia” nàng không có một chút do dự mà thốt ra.

Nhìn Phong Húc khẽ cười, nàng có chút ngượng ngùng, lúc này mới nói ra nguyên nhân bản thân hành động như vậy: “Ta cảm thấy đây là cơ hội tốt để lấy được tín nhiệm của Thái Tử. Nếu lần này không ra tay, ta sợ đến lúc Thái Tử một lòng chỉ hướng đến Thái Tử phi, như vậy A Luru sẽ không còn cơ hội được làm việc cho vương gia nữa rồi”

“Thật đúng là đứa bé ngoan” ánh sáng trong mắt hắn chợt lóe, sau đó cười hiền hòa ôn nhuận mở miệng khen ngợi nàng.

Không, còn chưa đủ. Hạ Luru rõ ràng cảm nhận được chỉ như vậy chưa đủ để đánh động người nam nhân sâu không lường được trước mắt này. Nàng cố ý nín thở làm cho sắc mặt của mình nhuốm đỏ.

“Quan trọng nhất là... A Luru lo lắng cho người”

Nàng nhắm chặt hai mắt không nhìn Phong Húc, lông mi rung rẩy mãnh liệt, sắc mặt tái nhợt, thân thể nhỏ nhỏ trong áo ngủ bằng gấm, càng chọc người yêu thương.

“A Luru suy đoán đây có thể là cái bẫy mà Thái Tử bố trí để hãm hại vương gia. Nếu Thái Tử thật sự bị thương, A Luru sợ những lão già trong triều sẽ phản ứng kịch liệt gây phiền phức cho người”

Phong Húc thoáng chốc ngẩng người. Sờ đi A Luru đỡ kiểm thay Thái Tử là vì muốn lừa gạt sự tín nhiệm của Thái Tử, điểm ấy trong lòng hắn tất nhiên sáng tỏ. Nhưng điều quan trọng nhất khiến nàng làm như vậy là...

Thế nhưng lại là ngu ngốc muốn bảo hộ hắn.

[Chúc mừng bạn đạt được 10 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 42]

Quả thật là kỳ tích! Lần này thế nhưng có thể một lần xoát được 10 điểm hảo cảm độ trên người của vị boss cấp S này, cũng thật không uống phí nàng mất nhiều máu như vậy.

“Không cần lo lắng” trên môi Phong Húc nở một nụ cười cực kỳ rạng rỡ, Hạ Luru cảm thấy trong nháy mắt phẳng phất như có gió xuân thoảng qua mặt, làm người ta thư thái vô cùng.

“Hắn tuy rằng cũng có năng lực, nhưng hiện tại vẫn chưa phải là đối thủ của ta”

Ánh mắt Phong Húc thâm trầm, lẳng lặng nhìn về hướng của Trọng Hoa cung. Sau đó lập tức quay đầu nhìn Hạ Luru, ôn nhu hỏi: “Ngủ lâu như vậy, người có khát không?”

Hạ Luru ngượng ngùng gật đầu.

Một Phong Húc ôn nhu có thể khiến người khác không đề phòng mà luán hãm vào. Tay trái của hắn vòng qua lưng của Hạ Luru, hơi dùng lực nâng nàng ngồi dậy, tay phải cầm một chiếc cốc sứ màu trắng đưa đến bên môi nàng, ôn nhu nói: “Ngoan, há miệng”

Có thể được Nhiếp chính vương tự mình hầu hạ, vậy cũng có thể xem là một lần trải nghiệm hiếm có được.

Hạ Luru thuận theo nuốt xuống nước trà, ánh mắt to tròn vô tội nhìn Phong Húc.

“Àn? Làm sao vậy?”

“Thời điểm nuốt nước trà, miệng vết thương đều đau rát”

Phong Húc giúp Hạ Luru nằm xuống, đặt chén trà lên bàn, sau đó ôn thanh nói: “Nghe lời, chịu đựng qua vài ngày thì sẽ tốt hơn”

“Đã nhiều năm, vương gia...” Bởi vì do vết thương, nàng tựa hồ đã có chút mệt mỏi, nhưng vẫn chậm rãi như cũ nói cho xong lời.

“Lần trước cũng từng đau như vậy, ta đang trên đường làm ăn xin thì vô tình làm dơ y phục của vị Quan gia kia, kết quả bị đánh đến nổi học máu”

Ngón tay nàng giật giật, cẩn thận nắm lấy góc áo của Phong Húc, nhìn thấy hắn không cự tuyệt, liền len lén lộ ra một nụ cười vui vẻ.

“Sau này...”

“Vương gia đến, ngồi xổm trước mặt hỏi ta có muốn về nhà cùng người không. Người khi đó cũng mới hơn mười tuổi, lại là cho ta cảm thấy rất an tâm”

Nàng vừa nói xong, nước mắt không nhịn được rơi xuống.

“Nhưng vào năm ta mười hai tuổi, người lại mang ta đưa vào thanh lâu. Khi đó, A Luru thật sự rất đau khổ. Cho nên mấy năm nay mới vẫn luôn... vẫn luôn không muốn cùng người thân cận”

“Nhưng là, bất kể là ở trong thanh lâu hay đang ở trong cung, ta mới phát hiện ra, trừ người ra, ta không biết phải nên tin tưởng ai nữa”

Trong thế giới của nàng, chỉ còn lại một mình hân.

Bàn tay hân đặt lên đỉnh đầu của nàng, ôn nhu vuốt vuốt tóc nàng.

“Tôi qua, thời điểm bị thích khách kia đâm... A Luru thật sự cho rằng bản thân sẽ chết. Cho nên liều mạng tìm kiếm người, muốn được thấy người lần cuối” nàng khịt khịt mũi, nhìn người như bước ra từ trong tranh kia liền nín khóc, khẽ cười: “Đêm nay tỉnh lại, còn có thể nhìn thấy người, thật sự là quá tốt”

Phong Húc nhẹ nhàng thờ dài, ngón trở hơi cong, không nhẹ không nặng gõ một cái vào trán của Hạ Luru.

[Chúc mừng bạn đạt được 2 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 44]

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh]* *Tim Kiếm Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 12: Chương 11. Kế trộm tâm vương gia phúc hắc (4)

Chương 11. Kế trộm tâm vương gia phúc hắc

Editor: Mèo lười

Theo động tác gõ đầu nàng của Phong Húc, không khí ám muội dần dần dâng lên. Hạ Luru hai mắt khẽ chớp, có mắt tự nhiên tránh ánh mắt của Phong Húc.

Ngoài cửa đột nhiên vang lên tiếng động, hình như có người muốn đẩy cửa bước vào. Vừa rồi Phong Húc đi vào theo lối cửa sổ, nhưng bây giờ không hiểu sao tất cả thị nữ trong Luru Vân các đột nhiên tiến lại gần, lối cửa sổ bên kia khẳng định không thể thoát ra được.

Hạ Luru theo bản năng đưa ánh mắt nhìn về phía Phong húc. Hân trên mặt không có thần sắc hốt hoảng nào, động tác nhanh chóng bước tới giải huyết ngưu cho Họa Ảnh, sau đó lặc mình lui về phía sau bình phong.

Hạ Luru cắn móng tay, không hề chớp mắt nhìn bóng người đứng đưa ngoài cửa sổ, người đêm khuya đến cửa bái phòng chính là Liễu Mộc Lâm.

Trong nguyên văn thì người đỡ kiếm cho Phong Yến là Liễu Mộc Lâm, Người Phong Húc nửa đêm đến thăm cũng là Liễu Mộc Lâm, mà có ý đến khiêu khích nữ chính lại chính là Hạ Luru. Kết quả rất bi đát, Hạ Luru chính là ở lúc đó đã tạo nên ấn tượng không mấy tốt đẹp trong mắt Phong Húc.

Họa Ảnh đã được giải huyết ngưu liền nhanh chóng tỉnh lại, Hạ Luru nhẹ nhàng 'um' một tiếng hấp dẫn sự chú ý của nàng. Hạ Luru làm ra một bộ dáng vừa mới tỉnh, chống đầu muốn đứng dậy, Họa Ảnh liền vội vàng tiến lên đỡ nàng.

“Nương nương tỉnh rồi, nô tỳ sẽ nhanh chóng gọi Thái y đến xem cho người”

“Đêm đã khuya, hiện tại Thái y ở Thái y viện chỉ sợ chỉ còn vài người...” lời còn chưa nói hết, Hạ Luru đã che miệng ho khan. Sau khi bình tĩnh lại mới đối với Họa Ảnh nói tiếp: “Ta hiện tại đã tốt hơn nhiều, chỉ cần yên tĩnh nghỉ ngơi một lát. Người chớ nên mời thái y đến để ta lại phải chịu tội”

“Nhưng là... nô tỳ thật sự rất lo lắng”

“Họa Ảnh, đã làm ngươi lo lắng rồi” Hạ Luru suy yếu cười, hình như là vừa cảm nhận được động tĩnh ngoài cửa, đầu hướng về phía cửa hỏi: “Xem ra đã rất khuya rồi, sao bên ngoài lại vẫn ồn ào như vậy?”

“Đề nô tỳ ra xem”

Họa Ảnh cẩn thận nâng eo giúp nàng nằm xuống.

“Thái Tử phi nương nương, hiện tại Lương Viện nương nương còn chưa tỉnh, hiện tại cũng đã là đêm khuya, người xem...”

Những nội thị canh gác bên ngoài liên tục giải thích. Thế nhưng Liễu Mộc Lâm đứng ở trước mặt vẫn không có bộ dáng muốn rời đi, ánh mắt thán nhiên

nhìn lướt qua những nội thị, mở miệng nói: “Vậy thì đánh thức nàng dậy”

“Này...” nội thị càng cảm thấy bất đắc dĩ, người đã hôn mê, nếu có thể tỉnh thì đã sớm tỉnh.

Họa Ảnh vừa đẩy cửa ra liền nhìn thấy Liễu Mộc Lâm bộ dáng lạnh lùng băng lãnh, cẩn thận hành lễ nói: “Nô tỳ gặp qua Thái Từ phi nương nương”

“Hạ Lương viện đã tỉnh?” Liễu Mộc Lâm không quan co, trực tiếp mở miệng hỏi.

“Hồi bẩm Thái Từ phi, Hạ Lương viện vừa tỉnh lại, hiện tại...”

“Tỉnh là được rồi” Liễu Mộc Lâm không đợi cho Họa Ảnh nói hết, trực tiếp vào phòng, vẻ mặt lạnh lùng nhìn Hạ Lưu đang nằm trên giường. Trong nháy mắt, không khí bỗng chốc đông lạnh.

“Xin Thái Từ phi thứ lỗi, thần thiếp thân thể không thích hợp, không thể đứng dậy thỉnh an ngài” Hạ Lưu cụp mắt, ngữ khí lại có chút lãnh đạm.

Phong Húc sau tấm bình phong khẽ nhú mày, giọng điệu này hẳn rất quen thuộc. Chính là khi Hạ Lưu cực kỳ không thích một người nào đó mới có thể nói chuyện kiểu dễ gây bất hòa như vậy.

Nàng cùng Liễu Mộc Lâm... rốt cuộc có mâu thuẫn gì?

“Ngươi không cần thỉnh an ta” Liễu Mộc Lâm từ trên cao nhìn xuống Hạ Lưu, đột nhiên mở miệng để Họa Ảnh lui xuống.

“Thái Từ phi nương nương, hay để nô tỳ ở bên cạnh hầu hạ, đến lúc ngài cần gì cũng còn có nô tỳ...”

Lời còn chưa nói xong, Liễu Mộc Lâm cũng không quay đầu lại lạnh lùng nói: “Lui xuống!”

Ánh mắt cầu sự giúp đỡ của Họa Ảnh hướng về phía Hạ Lưu, thế nhưng nàng lại cười cười ra vẻ không có việc gì, phát phát tay để Họa Ảnh lui xuống. Trong nguyên văn không có đề cập, vậy nên Hạ Lưu cũng không biết vị nữ chủ này đến đây để làm gì.

“Chỉ vì muốn chiếm lấy sự sủng hạnh của Thái Từ, ngươi không tiếc thân mình cùng thích khách trình diễn một màn khổ nhục kế, ngươi quả thật một chút sợ hãi cũng không có”

Sự cao cao tại thượng trong mắt Liễu Mộc Lâm đã sớm biến mất, chỉ còn lại biểu tình chán ghét đến cực điểm.

Suy nghĩ trong lòng Hạ Lưu xoay chuyển, vị nữ chính này thì ra cũng giống tiểu bạch trong thế giới kia, ngoại trừ việc dễ dàng bị những lời nói của người khác ảnh hưởng ra còn có...

Dễ dàng bị ảnh hưởng bởi lời nói và suy nghĩ của người khác!

Giờ phút này hệ thống quân bỗng ở tên tai Hạ Lưu nói một tràng: “Lần này cho cô hết oán giận người khác có hệ thống quân có đủ dụng cụ bàn tay vàng gì đó, bản quân đã tự thân xuất mã giúp cô, đãi ngộ như vậy chỉ dành cho nhiệm vụ cấp S thôi đấy!”

Thì ra hệ thống quân đã tung ra lời đồn đãi trong cung của Liễu Mộc Lâm, rằng thích khách kia là do Hạ Lưu phái tới, mục đích là vì muốn tranh sủng. Nếu không khi đó làm sao nàng có thể phản ứng nhanh như vậy? Nếu không nàng vì sao trùng hợp bị thương mà không chết? Nếu không vì sao Thái Từ điện hạ lại đột nhiên đối tốt với nàng ta như vậy?

Hệ thống quân rốt cuộc cũng làm nên được một chuyện tốt.

Lập tức hiểu ra chân tướng, cánh tay Hạ Lưu dùng sức đỡ chính mình ngồi dậy. Bởi vì do miệng vết thương phát đau, sắc mặt nàng trở nên trắng bệch.

“Thái Từ phi trông có vẻ là người thông minh, sao lần này lại có thể làm ra suy đoán âm hiểm này?” Hạ Lưu cúi đầu cười, ánh mắt nhìn lướt qua Liễu Mộc Lâm, “Thần thiếp còn nghĩ ngài là một đóa hoa cao lãnh, không bị thế tục hồng trần làm vấy bẩn nữa chứ”

“Ngươi đắm mình trong trụ lạc, không biết liêm sỉ đến thanh lâu bán rẻ tiếng cười” Liễu Mộc Lâm cúi đầu nhìn Hạ Lưu, từng câu từng chữ nói ra đều khiến người khác cảm thấy khó chịu.

“Chỉ vì ham muốn vinh hoa phú quý lại đi câu dẫn Thái Từ để được nhập cung”

Liễu Mộc Lâm vốn không phải người khắc nghiệt như vậy. Nhưng không hiểu tại sao, khi nhìn thấy vẻ mặt khinh thường người khác kia Hạ Lưu, lòng kiêu ngạo của nàng bị kích thích. Hơn nữa lại biết được những tin tức từ lời nói của thị nữ trong cung...

Hạ Lưu đơn giản cố ý bày ra một bộ dáng yêu mị nhìn nàng, quả thật khiến cho người luôn cho là thanh cao như Liễu Mộc Lâm cảm thấy ghê tởm. Sau đó nàng lại tiếp tục tỉ mỉ kể ra 'tội trạng' của Hạ Lưu, hoàn toàn không biết ánh mắt sau tấm bình phong của Phong Húc đã hoàn toàn trở nên băng lãnh.

Khi Phong Húc quen biết với Liễu Mộc Lâm, chỉ cảm thấy cô gái này cùng những người bên cạnh không giống nhau. Trên người nàng hẳn không nhìn thấy sự tính kế cùng âm mưu mà từ nhỏ hẳn đã nhìn quen đến chán. Liễu Mộc Lâm tâm tính thuần lương thanh cao, hơn nữa nàng tựa hồ cũng không thích Phong Yên. Vì vậy nên Phong Húc đối với nàng không khỏi dâng lên vài phần hảo cảm.

Nói nhiều như vậy, kỳ thật nguyên nhân chủ yếu nhất vẫn là vì lực hấp dẫn sinh ra đã có của nam chính và nữ chính mà thôi.

Nay bộ dáng này của Liễu Mộc Lâm, thật đúng là tát một bạt tai vào suy nghĩ cho rằng nàng 'tâm tính thuần lương thanh cao' của hần.

“Nay người lại muốn thích khách đến để tranh sủng, đẩy Thái Tử vào hoàn cảnh nguy hiểm. Cũng làm cho những cựu thần trong triều hiểu lầm việc này do Nhiếp chính vương làm, vu hãm Nhiếp chính vương bất nghĩa. Hạ Lương viện, người có biết tội của người không?”

Liễu Mộc Lâm nói vô cùng hiên ngang凛凛, Hạ Lư lại ở trong lòng thở dài. Quả nhiên nữ chính trong tiểu bạch văn, thật không thể hy vọng nàng sẽ đi theo lộ tuyến như nữ chính trong cung đấu văn được.

Hạ Lư che miệng ho khan một tiếng, ngẩng đầu giương ánh mắt sáng ngời nhìn Liễu Mộc Lâm, chậm rãi hỏi lại:

“Thứ nhất, ngài nói thần thiếp là tiện nữ thanh lâu, thần thiếp không có gì để phản bác. Ngài là công chúa cao cao tại thượng, tự nhiên sẽ không thể hiểu cuộc sống của những dân thường ti tiện”

Cúi đầu thờ hờn hờn mấy cái, nàng lại tiếp tục nói: “Trước khi thần thiếp nhập cung cũng không hề biết thân phận của Thái Tử, nếu nói hai chữ câu dẫn...” nàng buồn bã cười, “Từ ngày vào thanh lâu, ta đã biết việc bản thân phải làm duy nhất chính là câu dẫn nam nhân”

Lời của Hạ Lư vừa dứt, Phong Húc dường như nghĩ đến điều gì, ánh mắt hơi híp lại.

“Thứ ba, người thân là Thái Tử phi, nếu là người lo lắng cho Thái Tử thì tất nhiên là hợp lý hợp tình. Nhưng ta nghĩ người cũng sớm biết Thái Tử cùng Nhiếp chính vương có ân oán, người lại cố ý tiếp cận Nhiếp chính vương...”

Hạ Lư mỉm cười, môi không có chút huyết sắc lúc này lại xinh đẹp đến độ kinh tâm động phách.

“Thái Tử phi nương nương, người là thật sự thích Nhiếp chính vương, hay là... có dụng tâm kín đáo gì đây?”

Quang minh chính đại dồn ép Liễu Mộc Lâm như vậy, Hạ Lư một chút cũng không lo lắng nàng ta sẽ chọn đáp án phía trước. Bởi vì Liễu Mộc Lâm luôn cao ngạo, tuyệt không có khả năng bản thân đã phạm phải sai lầm lớn là thích Nhiếp chính vương.

Hơn nữa nếu hiện tại Liễu Mộc Lâm thừa nhận nàng thích Phong Húc, chẳng khác nào phô bày ngược điểm ra cho Hạ Lư nắm lấy. Còn có khả năng khiến Phong Húc đang bị chỉ trích sẽ gặp phải những phiền toái lớn hơn nữa.

Hạ Lư đánh cược, cược Liễu Mộc Lâm không phải là một người ngu xuẩn.

Quả nhiên, trên mặt Liễu Mộc Lâm chỉ thoáng qua chút bối rối, sau đó lập tức trở lại thanh lãnh như thường, không chút do dự trả lời: “Nhiếp chính vương theo bối phận thì chính là tam thúc của ta, trừ nó ra, không còn quan hệ gì khác”

Nếu Liễu Mộc Lâm có thể nhìn thấy độ hảo cảm thì sẽ thấy độ hảo cảm của Phong Húc với nàng từ hôm qua đến nay đã giảm từ 60 xuống 10.

Tốt lắm! Sau khi dẫn dụ được Liễu Mộc Lâm nói ra những lời này, trong lòng Hạ Lư rất vừa ý.

Nhưng bên ngoài nàng vẫn tỏ ra bộ dáng như chịu phải kích động lớn, bỗng nhiên bắt đầu kịch liệt ho khan. Kéo theo là miệng vết thương bị nứt, khiến áo gấm bằng ngừ rất nhanh bị máu nhuộm đỏ.

“Khụ khụ...”

Hạ Lư che miệng, sắc mặt thống khổ ghé vào bên giường, từ giữa kẽ tay đã chảy ra máu tươi.

“Người...” Liễu Mộc Lâm cũng bị nàng làm cho hoảng sợ, cau mày lùi về sau một bước. Đang lúc muốn hỏi nàng có cần truyền thái y không thì lại bị câu nói của Hạ Lư chặn lại.

“Vẫn là mời người về cho, Thái Tử phi nương nương cao quý như thế, chớ... Khụ khụ... Chớ để tiện nhân như thần thiếp làm bẩn mắt của người” Hạ Lư thở hắt hắt, ngữ khí bất thiện hạ lệnh đuổi khách.

Không nói gì thêm, Liễu Mộc Lâm phất tay áo rời đi.

Họa Ảnh đứng ngoài cửa rất kích động, sau khi nhìn thấy Liễu Mộc Lâm sắc mặt không tốt đi ra, liền vội vàng muốn đẩy cửa vào vào xem Hạ Lư.

“Họa Ảnh, người lui xuống nghỉ ngơi đi” Hạ Lư lau vết máu bên miệng, nhét áo ngủ bằng gấm đã nhuộm máu xuống phía dưới, gắng gượng nói chuyện bằng giọng điệu bình thản nhất có thể.

“Nương nương, hay là để nô tỳ ở bên cạnh hầu hạ người đi?” Nhìn Hạ Lư không có chuyện gì, Họa Ảnh cũng an tâm, nhưng là nàng lại muốn mình đi ra ngoài...

“Không cần, ta muốn nghỉ ngơi một mình. Người cũng đi truyền lệnh cho các nội thị canh gác bên ngoài đi hết đi, hiện tại canh giờ cũng không còn sớm”

Thật vất vả mới đuổi Họa Ảnh ra ngoài, trong phòng hiện tại chỉ còn lại Hạ Lư cùng Phong Húc.

Bỗng nàng nghiêng người trực tiếp ngã xuống giường, trong miệng phun ra một ngụm máu, vẻ mặt uể oải.

Phong Húc không nói một lời gì, ngồi xuống mép giường lấy khăn gấm màu trắng, khom lưng động tác nhẹ nhàng lau vết máu bên miệng Hạ Lư.

“Vương gia...” nàng suy yếu mở miệng.

Phong Húc vẻ mặt không đổi nhìn Hạ Lư, một lát sau bỗng nhiên lại nở một nụ cười sáng lạn như đóa hoa Lê sau cơn mưa.

“Là ai cho người là gan? Hừm?” Ngự khí vẫn ôn hòa như cũ, chỉ là mạc danh kỳ diệu mang theo tia hàn ý.

Thế nhưng trước mặt hắn lại dám hỏi những câu như vậy, đứa nhỏ này càng ngày càng lớn mật.

“Người, là người cho là gan!” Ánh mắt Hạ Lư rũ xuống, nhìn hoa văn tinh xảo trên đai lưng màu xanh nhạt của Phong Húc, nhẹ nhàng nói: “Bởi vì A Lư nghĩ vì người hỏi một chút, xem những gì tốt đẹp mà vương gia dành cho nàng ta có đáng hay không?”

Nàng cười khẽ, cười như đứa trẻ chiếm được kẹo đường: “Người xem, người đối xử tốt với nàng như vậy, kết quả nàng vẫn không xứng với tâm ý của người”

“A Lư ghen tỵ, vương gia cùng nàng trong đình vui vẻ cười nói, ngài còn từng vì nàng ấy vẽ tranh, còn có ngày ấy trời đột nhiên mưa to, người vì nàng ta đưa ô dù, tất cả A Lư... đều biết”

“A Lư, người đến cuối cùng là muốn làm gì?” Phong Húc nắm lấy cổ tay của nàng, trên ngón tay dần dần dùng sức, “Nói cho bản vương biết, người muốn cái gì?”

Ánh mắt của Hạ Lư và của hắn chạm vào nhau, bàn tay thon dài của nàng từ trong áo ngủ bằng gấm cầm thật chặt cổ tay của Phong Húc

“A Lư mong muốn...”

“Là người”

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Tìm Kiếm Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Kế trộm tâm vương gia phúc hắc (5)

Editor: Mèo lười

Thế cục bây giờ của Đại Diệp ngày càng phức tạp. Lây Nhiếp chính vương cầm đầu, một đám người gặt gao cầm giữ binh quyền, chủ yếu là những trọng thần trong triều. Mả phe bên kia, cầm đầu là Thái Tử cùng những bộ lão ngoan cố, cùng với một số sĩ tử trẻ tuổi bị Thái Tử mua chuộc.

Triều đình đã phân thành hai phe phái, nếu muốn tồn tại ở trong triều, chỉ có thể đối đầu với phe còn lại.

“Những ngày gần đây Nhiếp chính vương từng triệu kiến những vị đại thần nào?” Phong Yến rút bảo kiếm vừa mới đúc ra, vừa nhắc ra, động tác trên tay thật nhanh cắt đứt một lọn tóc của thám tử đang quỳ trên đất.

“Hồi Điện hạ, Nhiếp chính vương vẫn như thường ngày, sau khi xử lý xong chính vụ liền hồi cung nghỉ ngơi, vẫn chưa triệu kiến bất kỳ kẻ nào” thân thể của Thám tử kia không chút sứt mẻ, bộ dáng không có nửa điểm bị kinh sợ.

“A, hần trái lại rất kiên nhẫn” Phong Yến nhìn gương mặt mình phản chiếu qua kiếm, khẽ chạm tay vào lưỡi kiếm, ngón tay rất nhanh liền chảy ra một dòng máu. Máu chảy ra ngày càng nhiều, cho đến khi tràn khắp khuôn mặt trên kiếm kia.

Hắn đã không chờ được nữa. Bảy năm... hắn ngồi ở vị trí Thái Tử không có thực quyền này đã suốt bảy năm.

Cùng với sự chiếm đoạt vương quyền vốn thuộc về hắn kia của Phong húc, hắn cũng đã không có cách nào nhẫn nại thêm nữa.

Tam thúc? A, thật đúng là tam thúc tốt của hắn.

Ánh sáng sắc lạnh trong mắt Phong yến gia tăng, thấp giọng nói: “Sau khi trở về, người biết phải nên làm gì rồi chứ?”

“Thuộc hạ hiểu rồi”

Phất tay cho người nọ lui ra, Phong Yến lặng lẽ ngồi trên tháp. Sự âm trầm trên gương mặt hắn ngày càng sâu, cuối cùng hóa thành một tiếng cười khê

không rõ hàm ý, xua tan sự yên tĩnh quái dị trong phòng.

Đêm qua Hạ Lư đột ngột thổ lộ với Phong Húc, khiến hắn trở tay không kịp. Không chỉ làm cho độ hảo cảm đối với Liễu Mộc Lâm của Phong Húc giảm, còn thành công giải trừ những hoài nghi của tên Phong Húc mắc chứng bệnh loạn đa nghi kia.

Còn có tin tức tốt hơn là, độ hảo cảm của Phong Húc đã từ 44 lên tới 52. Tuy rằng vẫn ở trạng thái thấp như cũ, nhưng tốt xấu gì cũng là quá nửa.

Họa Ảnh quỳ trên mặt đất, mức từng múng cháo thịt cá nóng hổi cho Hạ Lư.

“Thái Tử có từng đến Lư Vân các không?” Hạ Lư lại một lần nữa nuốt xuống một ngụm cháo, sau đó lắc đầu ý bảo Họa Ảnh cầm đi, một lát sau bỗng nhiên thuận miệng hỏi.

Họa Ảnh do dự một lát, Thái Tử không những không đến, ngoại trừ ngày đầu tiên giả vờ làm bộ dáng gọi thái y đến xem bệnh kê đơn, mấy ngày nay thậm chí một nô tài đến hỏi thăm cũng không phải đến.

“Mà thôi, Thái Tử công vụ bề bộn, ta tự nhiên không nên nghĩ nhiều làm gì” Hạ Lư đã sớm nhìn thấy bóng dáng màu ngân hạnh ngoài cửa sổ, muốn công lược nam phụ, tất nhiên cần diễn một chút.

“Hạ Lương Viện trái lại rất hiểu chuyện”

Không để thị vệ thông báo, Phong Yến chỉ dẫn theo một thái giám thiếp thân, tựa như đang tùy ý đi dạo. Một thân trường bào màu ngân hạnh càng toát lên vẻ mặt như quan ngọc của hắn. Tuy không thể so được với vẻ đẹp hơn họa của Phong Húc, nhưng cũng là có một phong vị khác.

“Vết thương của nàng có tốt hơn chút nào không?” Phong Yến tùy ý hỏi, chân nhanh nhẹn tiến đến thắp ngồi xuống.

“Điện hạ!” Hạ Lư nao nao, ngẩng nhìn Phong Yến, dường như cực vui, lập tức bật cười trong làn nước mắt.

Phong Yến cũng bị phản ứng này của Hạ Lư làm kinh ngạc. Hắn nhìn Hạ Lư, sau đó đứng dậy đi đến trước mặt nàng, cười hỏi: “Làm sao vậy? Chẳng lẽ nàng dường như không muốn nhìn thấy bản cung?”

“Thần thiếp là quá vui mừng mà thôi. Thái Tử điện hạ bận trăm công nghìn việc lại bớt chút thời gian đến thăm thần thiếp, đây là phúc phận của thần thiếp” thế nhưng không ngờ được lời của Hạ Lư vừa dứt, sắc mặt của Phong Yến liền lạnh xuống.

“Bận trăm công nghìn việc? A, người bận là Nhiếp chính vương mới đúng”

Quả nhiên, vị này nghe nói cái gì nào đều sẽ tự động tương quan đến Phong Húc, đây mới chính là chân ái.

Hạ Lư trong lòng sáng tỏ, bất động thanh sắc chuyển đề tài, lúc này mới thành công khiến cho tâm trạng vừa chuyển xấu của Thái Tử gia được tốt hơn.

Hạ Lư che miệng cười duyên, hoàn toàn mang theo mị thái của một cô nương, làm nũng nói: “Mấy ngày nay nhờ thuốc bổ mà Điện hạ ban cho, làm cho Họa Ảnh vẫn luôn độc thốc thần thiếp thiếp uống thuốc a”

Phong Yến hiếm khi có được kiên nhẫn với nàng, bởi nàng nói nhiều chuyện vô nghĩa.

Qua một hồi lâu, Phong Yến phát hiện hai mắt của Hạ Lư vẫn luôn nhìn xem thắt lưng của mình. Trong lòng sinh nghi, không khỏi hỏi: “Hạ Lương viện đang nhìn cái gì vậy?”

Trong mắt Hạ Lư chứa sự hoảng hốt, ấp a ấp úng nói: “Không có gì... Thần thiếp chỉ là... chỉ là cảm thấy thắt lưng của đẹp hạ nhìn rất đẹp, cho nên muốn ngắm một chút mà thôi”

Phong Yến tất nhiên sẽ không tin lời này của nàng, con người bỗng chốc đông lạnh, mở miệng nói: “Trước đây bản cung cũng buộc đai lưng này trước mặt nàng, cũng chưa nhìn thấy nàng nhìn nó một lần”

Trong mắt Hạ Lư đã là một mảnh mờ lung, qua một hồi lâu mới mở miệng nói: “Thần thiếp chỉ muốn nhìn một chút, xem Điện hạ có đeo ngọc kia hay không mà thôi. Thứ đó quả thật quá mức tầm thường, là thần thiếp đã thất lễ”

“Ngọc?” Phong Yến hỏi lại, lời vừa dứt tự nhiên nhớ lại, tựa hồ mấy ngày trước nàng đưa cho hắn... chính là một đôi ngọc bội?

Phong Yến nhìn Hạ Lư, khẽ vuốt cằm nói: “Bản cung tất nhiên sẽ đeo”

Ánh mắt Hạ Lư không chút che dấu lộ ra vẻ vui sướng, nở nụ cười sáng lạn nhìn Phong Yến, nhưng vẫn có chút tự ti hỏi: “Điện hạ thật sự không ghét bỏ?”

“Nàng không tin?”

“Thần thiếp tất nhiên tin tưởng Điện hạ”

Hôm nay quả thật là một ngày hiếm có. Từ ngày nàng nhập cung cho đến mấy tháng gần đây, Phong Yến chưa từng cho nàng về mặt tốt cùng những lời

nói để nghe dụ dỗ nàng như vậy.

Lần này chịu thương, quả thật đúng là không vô ích.

Trên phương diện nói dối Hạ Lư quả thật là một nhân tài hiếm có. Ngay cả hệ thống quân cũng từng khen nàng là hồ ly khoác da người, hưởng chỉ hành động đỡ kiếm lần này cũng xoát không ít hảo cảm của Phong Yến.

Cho nên mặc kệ Phong Yến mắc bệnh đa nghi trầm trọng, Hạ Lư vẫn kéo đồng kéo tây, khiến cho Phong Yến trong lúc nói chuyện vô tình nói ra những tin tức mà trong nguyên văn không hề đề cập đến.

Xem ra Phong Yến đã lung lạc được một bộ phận triều thần, chờ ngày mai lên triều sẽ tạo áp lực cho Phong Húc.

Phong Yến không ở lại dùng bữa tối, cho nên Hạ Lư đang suy nghĩ có nên ngay lập tức báo tin tức này cho Phong Húc biết hay không. Bỗng nhìn thấy bầu trời ngoài cửa sổ đang dần bị những đám mây đen bao phủ, phía xa xa còn nghe thấy tiếng gió từng trận thổi làm rung động cây cỏ, xem ra sắp có mưa to.

Hạ Lư nhìn một lát, liền hạ lệnh ngăn cản nội thị đang chuẩn bị đóng cửa sổ lại, sau đó để Họa Ảnh giúp nàng nằm lại xuống giường.

Muốn liên hệ với Phong Húc là rất khó. Bởi vì hần căn bản không cho phép Hạ Lư giữ lại mật đạo hay bỏ câu đưa thư các loại. Có vẻ là vì không có cảm giác an toàn, cho nên trước giờ đều không đưa quyền chủ động vào trong tay người khác. Vẫn luôn là vậy, chỉ và thời điểm hần muốn gặp người khác mới chủ động xuất hiện.

Người như vậy sẽ không bao giờ khiến người khác có cơ hội nắm lấy điểm yếu.

Hạ Lư nằm trong chăn ấm giường êm, miễn cưỡng nghe hệ thống quân lái nhai.

“Cô nhất định phải làm vậy sao? Chẳng lẽ cô không sợ chưa xoát đến 100 điểm độ hảo cảm đã chết rồi sao?” Hệ thống quân rất lo lắng, từ lần Hạ Lư bất chấp mạng sống đỡ kiếm, lão liền đề cao cảnh giác với Hạ Lư.

Nhận ra Hạ Lư không hề để ý đến sự lo lắng mình, hệ thống quân giận khiển trách: “Cô đúng là loại người đem thân thể ra là công cụ lợi dụng!”

Lúc này Hạ Lư mới trừng mắt nhìn, chậm rãi trả lời: “Đem thân thể xem như công cụ, đây chính là đạo đức nghề nghiệp của bản của nhân viên công lược chúng ta nha”

“...”

Lại dừng một chút, Hạ Lư không chút để ý hỏi lại hệ thống quân: “Sao vậy, ông lo lắng cho tôi?”

“Cô là loại phụ nữ ác độc gian trá như vậy sao có khả năng ta sẽ vì cô mà lo lắng chứ!? Cô nằm mơ đi”

Sau khi nói ra câu này, hệ thống quân triệt để im lặng, mặc cho Hạ Lư kêu gọi như thế nào cũng không đáp lời.

Không có cách nào khác, Hạ Lư cũng rất sợ đau. Bất đắc dĩ vị Nhiếp chính vương này quả thật khiến người khác đau đầu. Đối với Phong Húc, Hạ Lư lặng lẽ chọn cách hóa thân thành trung khuyến đến công lược.

Vô luận là làm cái gì, đều là trăm phần trăm vì hần mà hi sinh chính mình. Chỉ có làm được trình độ như vậy, mới có thể đã động một nhân vật cấp S như Phong Húc.

Vào đêm, sau khi dùng mê hương do hệ thống quân cung cấp khiến cho Họa Ảnh và những nô tài khác ngủ say, Hạ Lư thay đổi một bộ y phục của thái giám, động tác nhanh nhẹn nhảy ra cửa sổ.

Hạ Lư ngẩng cao đầu nhìn lên, trên trời vẫn như cũ trút mưa to xuống, một vài tia chớp rạch ngang bầu trời đập vào mắt.

Vị trí của Lư Vân các không dễ khiến người khác phải chú ý, nhưng được cái rất gần với tẩm cung của Phong Húc. Chỉ cần vòng qua hoa viên sau đó đi qua vài cung điện bỏ hoang là đến.

Đoạn đường này cũng không khiến Hạ Lư mệt mỏi, thậm chí nàng còn biết một con đường tắt trong trường đình, mặc dù sẽ phiền phức một chút, nhưng hoàn toàn sẽ không bị dính nước mưa.

Thế nhưng thứ nàng cần nhất bây giờ chính là... bộ dạng thê thảm nửa sống nửa chết.

Hạ Lư vẻ mặt không thay đổi ngồi xổm xuống bụi hoa một hồi lâu để dính nước mưa. Cho đến khi môi bắt đầu trắng nhợt, thân thể bắt đầu nóng lên, nàng mới vất chân chạy đến tẩm cung của Nhiếp chính vương.

Đoạn đường này quả thật rất quen thuộc, Hạ Lư thuận lợi tránh đi thủ vệ, lau đi nước mưa trên mặt. Lúc này tiếng mưa cùng tiếng sấm đều lớn, hoàn toàn không có khả năng dùng một khúc nhạc để dẫn Phong Húc ra như lần trước.

Hạ Lư hít một hơi đánh giá những thủ vệ kia, ánh mắt bỗng nhiên sáng ngời. Bước chân nhanh hơn, nàng trực tiếp vọt đến bên người của trưởng thị vệ.

“Người nào!?”

Thủ vệ lập tức vây quanh, sau khi thủ vệ trưởng phát hiện là nàng, lập tức hét mọi người trở về, thuận miệng nói: “Tất cả lui ra! Đây là thái giám bên cạnh vương gia”

Hạ Lư sắc mặt trắng bệch nhìn hần, không ngừng thở phì phò, “Lục ca... nhanh, mau dẫn ta đi gặp vương gia”

“Tiểu nhị ngu! Làm sao lại thành ra như vậy?!”

Đây chính là lão lục cùng chung một nhóm huấn luyện với Hạ Lư. Nhìn thấy Hạ Lư như đã muốn nói không ra hơi, trong lòng hần cũng quýnh lên, nhanh chóng đi vào thông báo với Phong Húc.

Nghe nói Hạ Lư đột nhiên đội mưa mà đến, Phong Húc cũng có chút kinh ngạc, “Người nhanh đưa nàng vào, để xem nàng có chuyện gì”

Đây là lần đầu tiên Hạ Lư vào tẩm cung của Phong Húc. Bố trí đặc biệt đơn giản, treo trên tường chính là những bức tranh chữ do hần viết, trên bàn bày một chậu hoa Lan. Trong đêm mưa kinh khủng này, hần một thân thanh y nhẹ nhàng ngồi ở đó, như hóa thành một làn gió tươi mát khiến người khác cảm thấy bình yên.

Môi Hạ Lư run rẩy, ánh mắt đã không có tiêu điểm, vết thương bị ngâm nước mưa cũng lộ ra màu đỏ. Dáng vẻ chật vật như vậy khiến Phong Húc hơi nhíu mày, đứng dậy đi tới.

“A Lư, người sao lại...”

Không đợi hần nói xong, Hạ Lư đã mở miệng cắt đứt lời nói của Phong Húc. Nàng thở hổn hển mà nặng nề, tựa hồ đã không có cách nào để hô hấp thuận lợi, “Vương gia, ngày mai Thái Tử và những triều thần dưới trướng có khả năng... khả năng sẽ ở buổi thượng triều gây bất lợi cho người, người phải cẩn thận”

[Chúc mừng bạn đạt được 2 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 54]

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh]* *Tìm Kiếm Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Chương 13. Kế trộm tâm vương gia phúc hắc (6)

Editor: Mèo lười

Tiếng sấm ầm ầm vang lên, ngoài phòng thỉnh thoảng chớp lóe những tia sáng rạch ngang bầu trời.

Phong Húc vươn tay đỡ lấy thân hình mềm mại đang ngã xuống kia của Hạ Lư, khẽ nhíu mày.

Trên tay chỉ dùng chút sức, hần ôm lấy Hạ Lư đưa vào đặt lên giường trong phòng ngủ.

Về mặt của nữ tử trong ngực hoàn toàn không có chút huyết sắc, như muốn hòa cùng màu da làm một. Cánh môi nàng khẽ đóng mở, thế nhưng lại không thể phân biệt đến cuối cùng nàng đang nói cái gì.

Phong Húc cúi đầu, nhìn thoáng qua Hạ Lư cả người ướt đầm dề, giống như một chú chó nhỏ bị vứt bỏ, không ngừng run rẩy trong lòng hần. Nàng lúc này nào còn phong thái mị hoặc quyền rũ như trước nữa.

Đặt Hạ Lư lên giường của mình, ngay lúc Phong Húc chuẩn bị rút tay ra để gọi cung nữ vào thay y phục cho nàng thì ống tay áo bỗng bị nàng gắt gao kéo lại.

“Vương gia...”

Cho dù đã lâm vào hôn mê, nàng vẫn vô thức dùng giọng nói khàn khàn run rẩy gọi tên của hần.

Không còn cách nào khác, Phong Húc đành phảu ngồi xuống, để mặc cho bản thân bị Hạ Lư giữ lấy.

“Vương gia... Cẩn thận...”

Nàng cứ lặp đi lặp lại câu nói kia, thanh âm ngày càng nhỏ, cuối cùng chỉ còn lại những tiếng rên rỉ mơ hồ.

Lông mi của Phong Húc rất dài, làm cho phần đuôi mắt càng tăng thêm phần mị thái. Hần lúc này không chớp mắt cúi đầu nhìn Hạ Lư, vươn tay ôn nhu

sờ trán nàng.

Lòng bàn tay của hắn có chút lạnh, lúc này chạm vào da thịt đang nóng lên của nàng càng cảm thấy nóng đến dọa người. Hạ Lư ngược lại cảm thấy rất thoải mái, cả người cũng dần dần im lặng đi.

Ấn đường khe nhỡ, Phong Húc có chút buồn rầu nhìn bộ phục thái giám Hạ Lư đang mặc. Sau một lúc, hắn đột nhiên đứng dậy lấy ra một bộ thường phục của mình.

Từ trước đến giờ Phong Húc không thích có người hầu hạ chung quanh, cho nên hiện tại trong căn phòng lớn này chỉ có hắn và Hạ Lư, cũng không sợ người khác sẽ phát hiện ra cái gì.

Hắn không tin được bất kỳ ai, tất cả đều muốn tự mình làm mới có thể cảm thấy an tâm. Chung quy... cho dù là người thân ruột thịt cũng có khả năng đâm chọt sau lưng của người, huống chi chỉ là thuộc hạ?

Huống hồ thân phận của Hạ Lư rất đặc thù, hiện tại nàng chính là phi tần của Thái Tử. Nếu chẳng may bị người phát hiện, phiền toái cũng không nhỏ.

Sắc mặt Phong Húc vẫn như bình thường nâng thất lưng của Hạ Lư, cởi hết áo ngoài của nàng ra, chỉ còn lại một tầng áo lót mỏng sớm bị máu làm và mưa làm loang lổ. Nước mưa làm tầng áo lót này dính sát trên người nàng, đem đường cong lưng lỉnh của nữ tử lộ rõ.

Trên mặt Phong Húc không hề lộ ra một chút không tự nhiên nào. Giống như đang thay áo quần cho bản thân, động tác chưa từng dừng lại chút nào, mềm nhẹ lại nhanh chóng cởi áo lót của Hạ Lư ra.

Miếng vải băng trên ngực Hạ Lư đã bị nhuộm đỏ, đối lập hoàn toàn với da thịt trắng như tuyết của nàng. Mi mắt Phong Húc rũ xuống, nghiêng đầu không nhìn đến, một tay nâng thân thể của Hạ Lư lên, tay còn lại động tác nhanh chóng thay quần áo sạch sẽ vào cho nàng.

Hạ Lư vẫn đang nói gì đó, môi khẽ khép khẽ mở.

Thân hình nàng gầy nhỏ trong bộ quần áo rộng lớn của hắn càng lộ ra đáng yêu nhỏ nhắn xinh đẹp vô cùng. Phong Húc nhặt quần áo bị ướt kia của nàng đứng dậ, đang muốn đem đi bỏ lại nghe tiếng vật gì đó rơi xuống đất.

Cúi người nhặt lên, khi nhìn thấy rõ hình dạng của vật đó thì người vốn trầm ổn như Phong Húc cũng không khỏi giật mình.

Là một khối ngọc trơn bóng, xem ra là vật an theo tùy thân, chít là dây đeo hình như đã cũ, nên khi hắn nhẹ nhàng giúp nàng cởi áo liền bị đứt.

Tuy ngọc nà chỉ mới điêu khắc có một nửa, nhưng lại tinh xảo vạn phần, đủ để thấy người điêu khắc đó rất dụng tâm. Nhưng là, điều làm cho hắn kinh ngạc, chính là trên mặt của khối ngọc kia mơ hồ có thể nhìn thấy chữ.

Chữ đó là tên của hắn, Húc.

Phong Húc lượm khối ngọc lên, giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra. Sau khi nuốt một viên thuốc cho nàng uống, hắn ra nội thất, tiếp tục phê duyệt tấu chương.

Hắn trái lại không hề có ý muốn mời thái y đến chẩn bệnh cho nàng. Tối nay để nàng ở lại trong tấm cung của mình, cũng xem như là một phần ngoại lệ.

Lại chẳng hiểu vì sao, khi đầu ngón ta chạm vào miếng ngọc trơn lạnh kia thì lại không thể nào tĩnh tâm được.

“Nếu A Lư nhớ không lầm, vương gia rất thích ngọc?”

“Tuy nói đưa cho Thái Tử cũng là một đôi ngọc, nhưng đó không phải là miếng ngọc A Lư thích nhất, chỉ là tùy ý lấy mà thôi.

“Thích nhất... tất nhiên sẽ muốn để lại cho vương gia”

Đêm trước sinh nhật của Thái Tử, hắn từng đến Lư Vân các để nhìn nàng. Khi đó dưới ánh đèn, nàng cầm đao điêu khắc và mài lại miếng ngọc để ngày mai làm thọ lễ dâng lên cho Phong Yến.

Ánh nến đêm đó lay động, đem bóng dáng của hai người chiếu lên tấm bình phong phía sau lưng, giống như cả hai đang dịu dàng ôm nhau.

Phong Húc buông bút lông, phát ta áo tiến vào giường trong phòng ngủ.

Nhẹ nhàng sờ trán Hạ Lư, vẫn đang phát sốt.

Từ trước đến nay chỉ có người khác chăm sóc Phong Húc, nhưng lúc này lại có thái độ khác thường. Hắn sai người mang nước lạnh để ở ngoài phòng, lại tự mình mang vào, sau đó vắt khăn để lên trán nàng, động tác cẩn thận chăm sóc nàng.

Ngoài cửa sổ mưa vẫn trút không ngừng, gió buốt lạnh thấu xương. Trong phòng lại là một mảnh ấm áp.

Lúc Hạ Lư tỉnh lại, mở môi muốn nói chuyện bỗng một chén trà nghiêng tới, thuận thế mang nước trà đổ vào miệng nàng.

“Ngươi... vương giả?”

Hắn ngồi bên cạnh nàng, sườn mặt tinh xảo như được điêu khắc mà thành, mũi cao thẳng, lông mi dày rậm dưới ánh đèn càng tăng thêm vẻ mị hoặc lên vạn phần.

Nàng nhìn hồi lâu, người sau vẫn vẻ mặt thản nhiên, nở nụ cười nhẹ đối diện với nàng. Qua một hồi lâu, hắn mới sâu xa mở miệng, ngữ khí vẫn như thường, nhưng nội dung lời nói lại không thể làm cho người nghe cảm thấy thoải mái.

“A Luru, lá gan của ngươi càng ngày càng lớn”

Hạ Luru lập tức rũ mắt, không có phản bác nửa câu.

“Ngươi có biết, nếu ngươi chết thì bản vương lại phải tốn rất nhiều công phu để lại sắp xếp một người vào bên cạnh Thái Tử?”

Hắn vừa nói ra những lời cay nghiệt, vừa ôn nhu cầm khăn giấy lau nước trà bên khóe miệng của nàng. Hạ Luru thận trọng ngẩng đầu nhìn hắn, cuối cùng chỉ có thể nhìn thấy đôi mắt tràn đầy ôn nhu.

Hắn chính là như vậy, luôn đem vẻ mặt ôn nhu này đối diện với mọi người để che giấu cây đao phía sau hắn. Nếu là người không hiểu hắn, chỉ sợ đã sớm luân hãm trong ánh mắt ôn nhu kia.

Hạ Luru vội vàng dời tầm mắt, giãy dụa đứng dậy quỳ trên mặt đất lạnh lẽo.

“Tôi nay A Luru từ chỗ thái tử biết được vài tin tức, cộng với tin tức thám thính từ trước đó ở chỗ các phi tần. Ngày mai Thượng thư lễ bộ Quý An Khang ,...vài vị này rất có khả năng sẽ nhận buổi thượng triều cùng với nhóm người Thái tử mới lời kéo...”

Hậu cung chính là một phần của triều đình, nếu tinh tế điều tra một chút về những phi tần của Thái Tử, nhất định sẽ tìm ra được thế lực của Thái Tử. Mà cũng bởi vì thân phận đặc thù của Hạ Luru, so với những thuộc hạ khác của Phong Húc, nàng ở trong cung làm nhiều việc tốt hơn hắn. Bởi vậy nàng cũng chính là một trong những thám tử quan trọng của Phong Húc.

Vừa tỉnh lại, sau khi lấy lại tinh thần nàng liền quỳ trên mặt đất, không có nói tội, không có làm nũng, chỉ là vội vã báo cáo tin tức mới nhất mà nàng thám thính được.

Không thể không nói, từ lúc nhập cung đến nay nàng vẫn làm rất tốt.

Nghe Hạ Luru báo cáo xong, Phong Húc khẽ mỉm cười, nhẹ nhàng xoa đầu nàng giống như đang xoa đầu chú mèo nhỏ.

“Làm rất tốt, đứng lên đi”

Thế nhưng Hạ Luru lại có chút chần chờ nhìn hắn, khiến Phong Húc cười khẽ ra tiếng hỏi: “Sao vậy? Chẳng lẽ A Luru thích quỳ gối nói chuyện?”

Đây là lần đầu tiên hắn bảo nàng đứng dậy. Trước đây nàng quỳ thì quỳ, chưa bao giờ nghe thấy hắn nói nàng đứng lên.

[Chúc mừng bạn đạt được 4 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 58]

Hạ Luru liền thuận theo đứng dậy, ngoan ngoan đứng đứng phía sau Phong Húc.

“Sau này nếu có chuyện gì cũng không cần phải mạo hiểm đến tìm ta. Ngươi xem, lần này vết thương trên người của ngươi lại nặng thêm” Phong Húc chậm rãi thông thả đến bàn làm việc, tay tùy tiện cầm một bản tấu chương lên xem.

Mặc dù hắn nói như vậy, nhưng Hạ Luru tự nhiên lại không dám coi là thật.

Nàng nhẹ nhàng lên tiếng nói: “A Luru không coi nguy hiểm là cái gì. Nhưng nếu chậm trễ khiến vương gia lâm vào tình cảnh nguy hiểm, A Luru nhất định sẽ không thể tha thứ cho chính mình”

Phong Húc tùy tay lật qua một trang, trong giọng nói nhẹ nhàng mang theo ba phần ý cười hỏi: “A? Nhưng nếu chuyện ngươi đến cung của ta bị người khác phát hiện thì phải làm sao?”

Hắn vốn là như vậy, mỗi câu nói đều mang theo ý tứ khảo nghiệm. Càng là người cường đại, càng là người đa nghi. Bởi vì không có cảm giác an toàn, cho nên mới không ngừng khảo nghiệm những người bên cạnh mình để lòng được an tâm.

“Nếu là như vậy, A Luru liền nói là bất bình thay Thái Tử nên chính mình đến ám sát vương gia” nàng thản nhiên đáp, trong lời nói không hề lộ ra nửa phần sợ hãi.

Phong Húc quay đầu nhìn nàng, trong mắt mang theo ý cười nói: “Nếu nói vậy, A Luru có biết kết cục của bản thân sẽ ra sao không?”

“Biết, sẽ bị ngũ mã phân thân”

Giọng nói của Hạ Luru trong sáng, mang theo một chút thanh thúy của thiếu nữ. Nàng lúc trước luôn cố ý ăn mặc diễm lệ, lời nói cử chỉ đều mang theo mị

thái của nữ tử thanh lâu. Hôm nay lại không son phấn sạch sẽ đứng trước mặt hắn, thế nhưng lại làm cho hắn nhìn ra vài phần ngây thơ.

Phong Húc chợt nhớ tới, cô gái trước mắt này cũng chỉ là một tiểu cô nương 17 tuổi.

Nếu ở gia đình thường dân bình thường, một tiểu cô nương như vậy chỉ sợ là đang ở trong khuê phòng chờ gả đi, chờ đợi một phu quân tốt đến đón mình đi?

Nhưng bởi vì hắn, đời này của nàng cũng thay đổi.

Mười hai tuổi liền vào thanh lâu, học cách câu dẫn nam nhân, học cách giết người, học cách lừa người, nào còn bộ dáng tiểu cô nương?

Phong Húc nhìn nàng, bỗng khe khẽ thở dài, vỗ vỗ đùi của mình.

Nàng vẻ mặt chần động, quỳ một chân xuống, đầu tựa vào đùi hắn, cũng giống như nhiều năm trước vừa được Phong Húc nuôi dưỡng.

“Ngoan” Ngón tay của Phong Húc trắng giống như bị bệnh bạch tạng khẽ luồn vào mái tóc đen dài của nàng.

“Thế lực của Thái Tử ngày càng lớn, hắn chắc vẫn luôn muốn giết ta để giải hận”

Hắn cười khẽ, tiếp tục chậm rãi nói chuyện.

“A Luru, nếu ngày mai ta chết, ngươi hãy tiếp tục ở trong cung làm một phi tần của Thái Tử thật tốt. Ngày sau hắn đăng cơ, ngươi cũng có thể có cái địa vị Quý phi cao quý”

Hắn nhìn về phía bên ngoài cửa sổ, khóe miệng khẽ cong tạo nên một nụ cười xinh đẹp đến nỗi có cảm giác không chân thật.

Lúc này mưa gió đã ngừng, phía chân trời mờ lung đã xuất hiện vài tia ánh sáng yếu ớt phá tan màn đêm.

Hạ Luru nắm thật chặt ống tay áo rộng lớn của hắn, không nói gì lặng lẽ rơi lệ.

“Sau này nếu lại muốn tìm ta, hãy thông báo với thủ vệ gần Luru Vân các, hắn là tâm phúc của ta, tự nhiên sẽ mang ngươi đến tìm ta”

Phong Húc rút cuộc cũng nói cho nàng biết, trong lòng Hạ Luru cũng an ổn không ít. Sau này ít nhất nàng cũng không cần phải vất vả như vậy đến tìm hắn.

“Được rồi, trước khi trời sáng ngươi phải trở về, chớ để bị phát hiện”

Phong Húc một tay xoa đầu nàng, tay còn lại đặt tấu chương trong tay xuống.

“Ta cũng muốn xem một chút lễ vật Thái Tử chuẩn bị cho ta là gì”

Hắn đứng dậy quay lưng lại với nàng, y phục màu xanh trên người như muốn hòa tan với bầu trời xa xăm hư vô rồi biến mất giữa nhân gian này.

[Chúc mừng bạn đạt được 12 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 70]

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh]* *Tim Kiếm Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Kế trộm tâm vương gia phúc hắc (7)

Editor: Mèo lười

Những tin tức trên triều tuy không lưu truyền nhanh ở hậu cung, nhưng chỉ cần phi tần nào có một chút năng lực thì cũng có thể biết được tình hình không ổn hiện tại của Nhiếp chính vương.

Nghe nói ba ngày trước, ở trên buổi thượng triều Lễ bộ thượng thư Quý An Khang lần đầu tiên nói tới vấn đề: “Thái Tử đã qua tuổi cập quan nhiều năm, đã nên đăng cơ”. Những lời này nói ra lại bị Thái Tử tìm trăm có bác bỏ, tự nhận năng lực của bản thân không đủ, vẫn nên để Nhiếp chính vương tiếp tục tham gia vào chính sự mới là thỏa đáng.

Nhưng những lời này của Thái Tử càng khiến nhóm bô lão trong triều càng thêm bất mãn. Có người liền mở lời châm chọc, ý chỉ Phong Húc làm Nhiếp chính vương nhiều năm nên không muốn trao ra binh quyền nữa, đó là có tâm phản nghịch.

Có người đầu tiên đứng ra dẫn đầu, cùng với năm gần đây thế lực của Nhiếp chính vương cơ hồ có thu nhỏ lại. Buổi thượng triều hôm sau liền xuất hiện

thêm mười người đứng ra yêu cầu Nhiếp chính vương giao ra binh quyền để Thái Tử đăng cơ.

Những ngày gần đây Phong Yến đã không còn bộ dáng vô năng mặc mọi chuyện cho Phong Húc giải quyết như trước kia, vân đạm phong khinh đàm luận chính sự. Sau đó còn chủ động cùng vài vị đại thần thân cận với mình bàn về cách xử lý một vài việc chính sự, cách nói rất trôi chảy, lưu loát cùng lời nói hợp tình khiến các đại thần đều có cái nhìn mới về hắn.

Phong Húc ngồi phía sau hắn vẫn luôn duy trì trầm mặc, cười như không cười nhìn chur vị đại thần phía dưới.

Xem ra, Thái tử vẫn còn một con bài tẩy chưa lật. Đáng tiếc, người trẻ tuổi vẫn là thiếu kiên nhẫn, trước kia muốn giả heo ăn thịt hổ, hiện tại lại nghĩ muốn một kích tất sát. Kiểu này... thì chỉ có nước heo bị hổ ăn thôi.

“Vào mấy ngày trước, trong buổi thọ yến của bản cung xuất hiện thích khách. Việc này hiện tại đã điều tra đến đâu rồi?” lúc nói những lời này vẻ mặt của Phong Yến rất nghiêm túc, còn Phong Húc lại khẽ cong khóe miệng, lộ ra một nụ cười nhạt.

Quả thật đúng như những gì hắn suy đoán, dần dần liền xuất hiện người bắt đầu nói nghi ngờ người ngấm ngầm muốn sát hại Thái Tử kia là Nhiếp chính vương. Tiếp theo còn có quan viên Hình bộ phụ trách điều tra đứng ra bẩm báo, nói đại lung trên người thích khách là thuộc về thủ hạ của Nhiếp chính vương, mà những đại thần thuộc phe Phong Húc cũng mở miệng phản bác. Trong lúc nhất thời, triều đình uy nghiêm quy củ liền trở thành trận địa để hai bên nhân mã nói lời công kích lẫn nhau, cảnh tượng thật sự vô cùng đặc sắc.

Kỳ thực điều Phong Yến muốn cũng không phải là để những người này tin hắn, đã đứng trong đại diện này thì có mấy ai không phải là lão hồ ly? Vậy nên hắn đã sớm chuẩn bị kỹ càng, hiện tại chỉ cần lấy một cái cớ để ra tay với Nhiếp chính vương mà thôi.

Phong Húc vẫn im lặng không nói gì, cho đến khi các vị bộ lão nói muốn hắn đưa ra binh quyền và cầm tù hắn trong cung, đợi cho đến lúc chứng minh được trong sạch mới thả ra thì vẻ mặt hắn mới hơi biến sắc, lạnh lùng nhìn Phong Yến nói: “Điện hạ là quân, mọi chuyện tất nhiên đều phải nghe theo người”

Phong Yến mỉm cười đáp: “Vậy thì trước hết Nhiếp chính vương hãy ở trong cung của người tu dưỡng thật tốt, bản cung nhất định sẽ nhanh chóng tìm ra thủ phạm phía sau màn này để chứng minh trong sạch cho tam thúc”

Trong lúc nhất thời, mọi người đều ‘ò’ lên. Thế lực mà Nhiếp chính vương gây dựng trong bảy năm cứ thế tiêu thất? Những việc này nghe có vẻ khó tin, thế nhưng lại là sự thật, Phong Húc quả thật là bị đoạt đi binh quyền và bị giam giữ tại chính tâm cung của mình. Ngày xưa là Thái Tử hữu danh vô thật, còn bây giờ là Nhiếp chính vương hữu danh vô thật.

Đợi cho tin tức Nhiếp chính vương bị giam giữ lan truyền khắp hậu cung thì cũng đã là chuyện của hai ngày sau.

Hạ Lưu đang vẽ tranh, nghe những tin tức Họa Ảnh nghe ngóng được bỗng buông bút nói: “Đi thôi, chúng ta ra ngoài giải sầu”

Lần giải sầu này, thế nhưng lại gặp phải người muốn gặp.

Trong đình hồ Liễu Mộc Lâm cùng Hạ Lưu không hẹn mà gặp. Nàng ta tựa hồ vẫn là nhìn Hạ Lưu không vừa mắt, xoay người muốn rời khỏi, lại không ngờ Hạ Lưu lại mở miệng gọi nàng ta lại: “Thái Tử phi xin dừng bước”

Thân hình Liễu Mộc Lâm khẽ dừng lại, cũng không có quay đầu, chỉ lạnh lùng hỏi: “Có chuyện gì?”

Hạ Lưu che miệng cười khẽ, chậm rãi đi đến bên cạnh Liễu Mộc Lâm, gương mặt mang theo ý cười nhìn nàng.

“Những ngày gần đây thần thiếp nghe nói, hiện tại Nhiếp chính vương chỉ sợ tâm tình buồn khổ, Thái Tử phi cùng hắn trước giờ vẫn giao hảo, sao lại không đi thăm hỏi một phen?”

Liễu Mộc Lâm không đáp lời, chỉ đơn giản dùng ánh mắt nghi hoặc đánh giá Hạ Lưu. Hạ Lưu cũng không nói thêm gì, sau khi nói xong cũng không xoay đầu rời đi.

Nàng biết, chỉ cần nàng nói như vậy Liễu Mộc Lâm chắc chắn sẽ đi vấn an Phong Húc. Trong lòng Liễu Mộc Lâm vẫn luôn xem Phong Húc là tri kỷ, chỉ là Phong Húc bây giờ đối với nàng dường như có chút ấn tượng không tốt. Hơn nữa dựa vào cục diện hiện nay, theo tính cách đa nghi kia của Phong Húc khi nhìn thấy nàng không biết sẽ suy nghĩ những thứ gì đâu.

Tuy biết rằng giữa hai người họ không có khả năng, nhưng nàng vẫn muốn diệt trừ hoàn toàn mối cảm thấy an tâm. Có lẽ là hơi ác một chút, nhưng nếu không làm như vậy, đến thời điểm xui xẻo... cũng không phải chỉ một mình Hạ Lưu.

Hạ Lưu ngẩng đầu nhìn về phía phương xa, chỗ đó mơ hồ có thể nhìn thấy hình dáng tâm cung của Phong Húc.

Quay đầu, nhìn lướt qua đôi mắt hoa đào sáng ngời của người phía sau, nàng bỗng nhiên cười nói: “Họa Ảnh, hoa đào gần đây nở rất đẹp. Người đi lấy rổ đến đây, chúng ta hái một chút về làm điểm tâm”

Họa Ảnh đáp lời, cầm rổ cùng Hạ Lưu hái hoa. Nhưng cánh hoa nhẹ nhàng rơi xung quanh nữ tử làm cho người khác như lạc vào ảo mộng.

“Nương nương, cái này để nô tỳ làm đi” nhìn Hạ Lưu chuẩn bị cùng mình đánh trứng gà, Họa Ảnh liền vội vàng tiến lên ngăn cản. Không ngờ Hạ Lưu chỉ mỉm cười lắc đầu, động tác trên tay cũng không dừng lại một phút nào.

“Người nhóm lửa giúp ta, đọi lát nữa còn có lửa hấp điểm tâm”

“Nhưng là nướng nướng...”

Hạ Lư cười khê ra tiếng, nhìn thoáng qua Họa Ảnh, sau đó lại tiếp tục nhào bột, một bên còn thân nhiên nói chuyện cùng nàng ta.

“Ta a... cũng không phải giống những vị phi tần khác xuất thân cao quý. Lúc trước việc nặng gì cũng đều làm qua, đừng nói đến việc nấu ăn, ngay cả việc nhặt thức ăn thừa của người khác ta cũng làm không ít đâu”

Nàng nói rất bình thản, nở nụ cười xinh đẹp xuất trần.

Họa Ảnh ở một bên cũng không biết phải nói sao cho đúng, chỉ có thể liên tiếp thê cùi vào, thẳng cho đến khi dùng hết cùi có trong phòng bếp mới chịu ngừng. Hạ Lư nhìn bộ dáng thần thờ của nàng, nhìn không được dâng lên cảm thán. Sự khác biệt giữa nam chính và nam phụ quả thật đều tùy ý có thể thấy được. Những nội gián Phong Húc phái ra đều rất thông minh, còn người Phong Yến phái ra... sao có thể khả ái như vậy a.

Đưa một ít điểm tâm để Họa Ảnh phân phát cho nhóm tỷ nữ nội thị ở Lư Vân các, Hạ Lư cầm một cái hộp tinh xảo bỏ phần điểm tâm còn lại vào.

Đợi đến lúc hoàng hôn, Hạ Lư đưa một phần điểm tâm cho Họa Ảnh đưa đến cho Thái Tử. Còn bản thân thì vội vã chạy về chỗ thị vệ mà lúc trước Phong Húc từng nói qua.

Sau khi nhìn thất hoa văn trên thất lưng của đối phương Hạ Lư mới buông lỏng phòng bị, người này chính là thuộc hạ của Phong Húc.

“Không cần đa lễ, gần đây vương gia có khỏe không?” không đợi đối phương mở miệng hành lễ, Hạ Lư liền vội vàng hỏi.

“Hồi bẩm nương nương, gần đây tâm tình của vương gia hình như không tốt...” người nọ vẫn cúi đầu, một mực cung kính nói.

“Kính xin đại ca phí tâm, giúp ta mang hộp điểm tâm này đem đến cho vương gia”

Hạ Lư nhỏ giọng nói, sau đó bỏ hộp điểm tâm vào trong tay thị vệ liền vội vàng rời đi.

“Đây là Hạ Lư viện tự mình làm sau đó tự tay đưa người mang đến?” Phong Húc nhìn phần bánh hoa đào tinh xảo trước mặt, khóe môi ý cười càng đậm.

“Vương gia, hay là để nô tài thử trước một chút đi...”

Phong Húc giơ tay ngăn cản nô tài chuẩn bị thử độc, ngón tay thon dài cầm một khối bánh nhỏ lên trước mặt nhìn, trong miếng bánh màu trắng mơ hồ nhìn thấy những cánh hoa màu hồng nhạt, càng lộ ra vẻ khả ái vạn phần.

Người hấn dạy dỗ, tất nhiên sẽ không ngu ngốc đến nỗi hạ độc với hấn.

Hơn nữa...

Ngay cả bản thân Phong Húc cũng không thể nói rõ, trong nháy mắt đó, vì sao một người luôn đa nghi như hấn lại lựa chọn không thử độc. Có lẽ vì hấn thường ngày vẫn luôn cẩn thận, hôm nay ngẫu nhiên cũng muốn buông lỏng một chút, cũng có thể là...

Trong lòng của hấn, thật ra đã lựa chọn tin tưởng nàng.

Đôi môi đỏ như quả hạnh của hấn khẽ mở, ngón tay đưa điểm tâm vào trong miệng. Miếng bánh này mùi vị không giống những bánh điểm tâm bình thường. Điểm tâm hoa đào này Hạ Lư làm... đặc biệt ngọt.

“Vương gia không thích uống trà đặc?” lúc trước có một thiếu nữ từng hỏi hấn như vậy.

“Bản vương, kỳ thật là rất sợ đắng” nam tử cười khê, không chút để ý hỏi đáp. “Thế nhưng nếu như lá trà có vị ngọt, như vậy dù là loại gì bản vương cũng thích”

Thì ra tất cả nàng đều lên ghi nhớ.

Khóe miệng Phong Húc cong lên, đến đôi mắt cũng cong thành đường cong hoàn hảo, sau đó lại lấy thêm một khối điểm tâm bỏ vào miệng. Không sai, trừ nàng ra, còn có ai có thể biết được Nhiếp chính vương thế nhưng lại giống như một đứa trẻ bình thường sợ đắng thích ngọt đâu? Hấn cứ như vậy ăn điểm tâm, cũng không hiểu vì sao tâm tình lại mặc danh kỳ diệu trở nên tốt hơn.

[Chúc mừng bạn đạt được 5 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 75]

Nhiếp chính vương bị quyền cảm cũng đã một tháng.

Mấy ngày trước đây các vị đại thần còn yên lặng quan sát tình hình. Thế nhưng vì hành động phé truất những trọng thần theo phái Phong Húc và đề bạt tâm phúc của mình của Thái Tử đã khiến cho các đại thần trong triều dần dần không kiềm chế được, cũng bắt đầu lên hoạt động.

“Ngày hôm trước Binh bộ thị lang Trương Viễn lên tiếp kiến thuộc hạ của Thái Tử...”

“Tần tướng quân cùng Thái Tử ở đại hội săn bắn...”

“Thôi đại nhân...”

Một cái tiếp một cái tin tức truyền ra, các vị đại thần lúc trước luôn trung thành với Phong Húc cũng bất động thanh sắc đứng về phía Phong Yến. Nhiếp chính vương một tháng trước còn nắm trong tay quyền cao chức trọng, thế nhưng lúc này lại không không chịu nổi một loạt đả kích của Thái Tử liền rớt xuống. Phong Húc nguyên bản chiếm đến hơn phân nửa đại thần trong triều lúc này thế nhưng chỉ còn lại một nửa.

Phong Húc lật thoại bản trong tay, trên mặt không hề có tia bối rối, vẻ mặt thoát nhìn thanh thoát như ẩn sĩ tu hành ở trong núi sâu.

“Chỉ sợ nàng cho rằng bản vương đang rất lo lắng đi” Hần nhìn thoại bản ghi chép truyện cười trên tay, nụ cười càng thêm thâm trầm.

Một tháng này Hạ Lư không ngừng cho người đưa những thứ linh tinh đến cho hắn. Điềm tâm, thoại bản còn bình thường, thậm chí trước đó vài ngày nàng còn đưa đến cho hắn một đôi đế. Thật sự hắn cũng không biết trong đầu nàng đang nghĩ gì.

“Vương gia, tướng quân Bình Quan bên kia gửi thư nói đã chuẩn bị xong” ảnh vệ quỳ phía dưới nhắc nhở.

Phong Húc cũng không ngắt đầu lên mà tiếp tục xem câu chuyện trong thoại bản, thản nhiên nói: “Tiếp tục đợi hai ngày, phía bên Thiên Hành vẫn còn chưa truyền tin tức đến”

“Bên kia Thái Tử...”

“Không vội...” Phong Húc nhẹ nhàng thờ dài, con ngươi đen như mực bỗng sâu thâm trầm như giếng cổ. “Cũng cứ đợi hai ngày, còn phải tùy thuộc vào hành động của hắn.”

“Còn có, Hạ Lư viện nhờ nô tài chuyển một câu cho vương gia” ảnh vệ kia do dự hồi lâu, cuối cùng lấy hết dũng khí mở miệng: “Nương nương hỏi ngài, có phải đang cầm ngọc bội của nàng hay không?” nguyên bản câu thoại kia hắn cũng không có gan thuật lại... Trộm ngọc bội? Chữ trộm này làm sao hắn dám mở miệng nói ra a.

Ngọc bội?

Phong Húc nao nao, sau khi hiểu rõ ảnh vệ đang nói đến vật gì, nụ cười trên mặt càng thêm rõ ràng, cuối cùng rốt cuộc nhịn không được mà bật cười.

[Chúc mừng bạn đạt được 7 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 82]

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh]* *Tìm Kiếm Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16: Kế trộm tâm vương gia phúc hắc (8)

Editor: Mèo lười

Đã vào đêm khuya, Hạ Lư đang ngủ yên đột nhiên có cảm giác không đúng lắm. Theo tính cảnh giác của nghề nghiệp khiến tư duy mơ hồ của nàng lập tức thanh tỉnh. Đợi đến khi nhận dạng được mùi hương thanh nhã quen thuộc kia thì nàng mới chậm rãi mở mắt ra.

“Vương gia?”

Phong Húc ngồi bên cạnh giường của nàng, nhìn thấy Hạ Lư chuẩn bị nói chuyện liền đưa ngón trỏ lên miệng nàng, thấp giọng nói: “Không được nói”

Hạ Lư cũng không biết Phong Húc làm cách nào tránh đi được nhiều thị vệ cũng nô tài để đến được phòng của nàng. Nhưng người có nụ cười dịu dàng xinh đẹp trước mặt này, ngoại trừ Phong Húc còn có thể là ai?

“A Lư, rượu hoa mai được ủ năm trước bây giờ đã có thể uống, ngươi có muốn uống thử một ly không?” Dưới ánh nến, Phong Húc cầm bình rượu sứ trắng khê lung lầy, khác hẳn với dáng vẻ ôn hòa hoặc là cường thế hằng ngày của hắn. Tối nay hắn có vẻ đặc biệt bất đồng.

“Vương gia ban đêm xông vào khuê phòng, chẳng lẽ chỉ là vì muốn mời ta uống rượu?” Hạ Lư khê cười đứng dậy, Phong Húc hiển nhiên không quay đầu lại nhìn. Sau khi đợi nàng mặc quần áo xong, hắn lại bày ra dáng vẻ như hắn chính là chủ nhân của Lư Vân các lấy ra hai cái chén, rót đầy tràn hai chén rượu.

“Mời ngươi uống rượu còn chưa đủ?” Phong Húc khê nhường lòng mày, trên mặt đều là ý cười ôn nhu như nước. Tay đẹp vừa động liền đem một ly

rượu đầy đến trước mặt hạ Lư, giọng nói ôn hòa: “Ném thử đi, đây là rượu do chính tay ta cất ủ đấy”

Hạ Lư cầm lấy chén, ngửa đầu một ngụm liền đem chén rượu hoa mai của Phong Húc uống cạn, căn bản còn không ngừng lại để thờ.

Phong Húc ngồi bên cạnh nàng về mặt không giấu được kinh ngạc. Sau một lát hân bỗng nhiên nở nụ cười, đôi mắt cong cong, lông mi thật dài theo động tác cười của hân cũng có chút rung động.

Hạ Lư kinh ngạc nhìn người nam tử trước mặt này, hân vốn trời sinh đã đẹp, nay cười lộ lên càng khiến người khác phải kinh diễm vài phần.

Phong Húc mỉm cười cầm lấy ly rượu trong tay nàng, ngón tay không nặng không nhẹ gõ đầu nàng một cái, nhẹ giọng nói: “A Lư ngốc, làm gì có ai phẩm rượu như vậy chứ”

Hạ Lư mặt không có chút nào gọi là xấu hổ còn kiểm soát: “Vương gia, uống rượu vốn nên hào sảng mới đúng”

“A, người nghĩ có thể lấy lý do này để ngại biện sao?” tâm tính của Phong Húc rất tốt nhẹ lắc đầu, nhìn Hạ Lư hai má phỉm hồng, nhẹ vẫy tay với nàng. Động tác tao nhã khẽ nhấp một ngụm rượu, hân nhẹ mỉm cười nói: “Lại đây, ta dạy người cách phẩm rượu”

Hạ Lư ngoan ngoãn đi qua, không ngờ Phong Húc lại vươn tay trực tiếp ôm nàng vào lòng, cúi đầu cười dịu dàng với nàng. Hân một tay vuốt nhẹ lên đôi mắt đang trừng lớn vì kinh sợ của nàng, tay còn lại nhẹ nhàng vuốt tóc đen của nàng, hơi hơi dùng sức.

“Đến đây... Ta dạy người”

Ngay sau đó, Hạ Lư liền cảm giác đôi môi mềm mại của Phong Húc đang nhẹ nhàng bao phủ môi nàng, quán quýt trên mi. Hân vô cùng dịu dàng đưa từng chút từng chút hương thơm lạnh buốt của hoa mai cùng với vị nồng cháy của rượu vào trong miệng nàng.

“A Lư, lại muốn phẩm rượu nữa không?”

Hân buông Hạ Lư ra, khẽ cười hỏi nàng.

Hạ Lư nghe tin tức độc của bản thân đã được giải từ hệ thống quân, không nói một lời gật đầu với hân. Sau đó nàng đứng dậy, vòng tay ôm lấy hân hôn đáp trả.

[Chúc mừng bạn đạt được 9 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 91]

Mùng bảy tháng tư, sau khi đại quan dâng lên kết quả của việc điều tra sự kiện thích khách kia cho Thái Tử xem, hân liền mang theo một trăm thị vệ đến trước tẩm cung của Phong Húc.

“Kính xin thúc phụ thứ lỗi, tên nghịch tặc kia vẫn luôn miệng nói là do Nhiếp chính vương sai khiến. Tuy rằng bản cung vẫn luôn tin tưởng việc này không có quan hệ gì với người, nhưng vì chur vị đại thần đều dâng sớ yêu cầu tra rõ việc này, vậy nên xin người tạm thời hãy ở trong cung này tu dưỡng một thời gian. Những thị vệ này chính là người bản cung mang đến để bảo hộ người, nhất định sẽ không để người nào đến gây náo loạn khiến người phiền lòng”

“Vậy đa tạ điện hạ đã phí tâm” về mặt Phong Húc lạnh nhạt, dường như chấp nhận hành vi giam cầm này của Thái Tử. Hân nhàn nhã một tay cầm sách dạy đánh cờ, tay còn lại cầm một quân cờ đánh xuống.

“Cách” quân đen hạ xuống, tăng khí.

“Nhiếp chính vương từ trước đến giờ vẫn luôn quý kẻ đa đoan, lần này lại dễ dàng bị đối phó như vậy, hơn nữa ta nhìn thấy dáng vẻ của hân... Điện hạ, lần này chúng ta cần phải thật cẩn thận mới được” một mưu sĩ là thuộc hạ của Phong Húc quý nói, thế nhưng Phong Yến sau khi nghe xong hân liền không kiên nhẫn ngắt lời, “Ý của người là muốn bản cung tiếp tục đợi thêm bảy năm nữa sao!”

“Cách” một quân cờ trắng cũng hạ xuống.

Nhiều năm chờ đợi như vậy đã sớm đem kiên nhẫn của Phong Yến tiêu tán hết. Đặc biệt là sau khi nhận được sự trợ giúp từ phía của Thiên Hành, hân càng muốn nhanh chóng tiêu diệt Phong Húc.

“Cách” trắng.

“Hiện tại người của hân đang cố chiến đấu với quân của Thiên Hành tại biên quan, thế lực trong triều cũng bị ta phân hóa. Và quan trọng nhất là hân hiện tại đang nằm trong tay ta, chỉ cần hân chết, thì cho dù tất cả âm mưu mà hân chuẩn bị có lợi hại như thế nào cũng đều là uổng phí”

“Cách” Phong (thông cảm ta không hiểu gì về cờ nên không giải nghĩa rõ được ^_^)

Chậm rãi nhắc một quân cờ, Phong Húc lẳng lặng nhìn ván cờ, hoàn toàn không chút để ý đến số lượng thị vệ đang dần tăng lên ở bên ngoài. Từng đám lại từng đám bao vây tẩm cung của hân lại, cũng giống như trên bàn cờ những quân đen đang bao vây những quân cờ trắng.

Thời buổi rối loạn, tối nay nhất định có người sẽ không ngủ được.

Mơ hồ có thể nghe thấy tiếng nước đang nhỏ giọt theo tiết tấu, trong màn đêm mang theo hơi thở chết chóc, nó phảng phất thành tiếng vang cuối cùng.

Phong Húc một thân trường bào màu xanh, lười nhác ngồi trên ghế xem thoại bản, ánh đèn chiếu xuống sườn mặt của hắn, tạo nên bức tranh ám áp.

“Bây còn vẫn còn chưa đến giờ Dần (3h-5h), tướng quân đến sớm như vậy để làm gì? Nơi này của bản vương cũng không có thức ăn gì để chiêu đãi người” cho đến khi Tàn tướng quân đứng trước mặt mình Phong Húc cũng không ngẩng đầu lên nói.

“Ngịch tặc lớn mặt, còn không nhanh quỳ xuống?” Tàn tướng quân đến truyền khẩu dụ trọn mắt nhìn, lớn tiếng quát.

“Mới vừa rồi Quý đại nhân dẫn người tới lục soát trong phủ đệ của người, kiểm ra được long bào ngọc tỷ, lại còn soát ra chứng cứ chứng minh người thông đồng qua lại với Tây Di! Phong Húc người thật to gan, trước mưu hại Thái Tử, sau bí mật mưu đồ phản nghịch. Người bất trung bất nghĩa như vậy sao xứng đáng làm người của hoàng thất, xứng đáng làm người của Đại Diệp! Thái Tử không đành lòng huyết nhục tương tàn, nay ta liền cầm theo tín vật của tiên đế...”

“Suyt—”

Phong Húc vẫn cúi đầu, tựa hồ như không nghe thấy những lời Tàn tướng quân nói. Sau đó hắn bỗng đưa ngón trỏ đặt lên môi, giống như đêm đó từng làm với Hạ Lưu, nhẹ nhàng ý bảo yên lặng.

Tàn tướng quân kinh nghi (kinh ngạc+nghi ngờ) yên lặng nhìn về mặt bình thường kia của Phong Húc. Hắn vẫn cúi đầu tiếp tục lật sang một trang thoại bản, cũng không biết đang xem thấy thứ thú vị gì, nụ cười trên môi càng sâu. Thẳng cho đến khi xem xong trang đó, hắn mới chậm rãi mở miệng: “Kính xin Tàn tướng quân giữ im lặng một chút, bản vương đang đọc sách”

“Người!”

Cảm giác như bản thân đang bị vũ nhục, sau đó nhớ đến những lời Thái Tử đã giao phó, Tàn tướng quân liền trực tiếp rút ra bội kiếm, chuẩn bị chém đầu Phong Húc ngay tại chỗ này.

Ánh mắt Phong Húc chớp mắt liền thay đổi, ngay lúc bàn tay đang đặt trên bàn định di chuyển bỗng nghe thấy tiếng hôn lớn của một nữ tử từ ngoài cửa vào: “Mở cửa!”

Cửa bị đẩy ra, một nữ tử chậm rãi xuyên qua vô số thị vệ, tiến về phía hắn.

Búi tóc của Hạ Lưu có chút tán loạn, mồ hôi lấm tấm chảy ra khiến một vài sợi tóc dính bết vào trán, váy cũng có chút hỗn loạn, nhìn nàng bây giờ cực kỳ chật vật. Ánh mắt nàng bối rối tìm xung quanh, cho đến khi nhìn thấy Phong Húc vẫn khỏe mạnh ngồi ở chỗ kia, nàng lúc này mới cảm thấy an tâm.

Vóc dáng của nàng không cao, nhưng bàn tay vừa nâng lên thì lập tức xuất hiện một thanh chủy thủ, hàn quang lóe sáng dán chặt vào cổ người phía trước, thật giống như một con rắn nhỏ đang thè lưỡi uy hiếp kẻ thù.

“Thái Tử điện hạ!”

Không sai, người Hạ Lưu đang bắt làm con tin chính là Thái Tử.

Trước tiên nàng bắt Liễu Mộc Lâm ép nàng ta phải phải cung nữ đi mời Thái Tử đến, sau đó dựa vào kinh nghiệm của nhiều năm huấn luyện trực tiếp kẻ sát chủy thủ lên cổ Phong Yên. Chuyện này nói có vẻ rất dễ dàng, nhưng kỳ thực chỉ cần sai một bước liền lâm vào cảnh vạn kiếp bất phục.

“Không cần phải uống phí tâm cơ để cứu hắn, trên chủy thủ của ta có độc, dính máu sẽ lập tức phát tán. Nếu không cẩn thận đâm hắn bị thương, cùng lắm thì chúng ta cùng chết”

Hồ hấp của Hạ Lưu có chút dồn dập, đôi mắt đen sau thẳm hung hăng trừng mắt nhìn Tàn tướng quân, giọng nói lạnh lùng nói: “Nếu người dám làm vương gia bị thương dù chỉ một chút, ta liền dùng tính mạng của Thái Tử để bồi lại”

Phong Húc cũng bị tình cảnh trước mặt làm kinh ngạc. Hắn vạn lần cũng không nghĩ đến sẽ có một ngày tiểu cô nương của hắn lại giống như một tử sĩ không quản mạo hiểm đến cứu mình.

“To gan! Người... người!” Tàn tướng quân vì tức giận mà không ngừng run rẩy, muốn nói cái gì đó nhưng lại không biết phải mở miệng như thế nào. Thái Tử vẫn đang nằm trong tay của nữ tử kia, nếu có chuyện bất trắc gì xảy ra thì mọi chuyện xem như xong.

“Đem kiếm trong tay người ném xa ra!” Hạ Lưu bình tĩnh ra mệnh lệnh, sau khi nhìn thấy hắn ngoan ngoãn nghe theo liền nhanh chóng tiếp tục ra lệnh: “Tất cả các người đều cách xa vương gia một chút”

Phong Húc lặng lẽ nhìn nàng, ánh mắt sâu thẳm khó dò.

“Tìm một con ngựa thật tốt cùng một trăm lượng vàng và thả vương gia ra khỏi thành, sau đó đợi đến khi trời sáng ta sẽ thả Thái Tử ra”

Hạ Lưu cắn chặt môi nhìn Phong Húc, đáng vẻ như muốn khóc nhưng lại cố gắng ngăn nước mắt chảy xuống. “Vương gia, bảo trọng”

“A Lưu ngốc, người không biết tối nay nếu người ngoan ngoãn đợi đến trời sáng, người liền có thể làm một Hoàng phi hưởng mọi vinh hoa phú quý sao?” Phong Húc khẽ mỉm cười với nàng, đứng dậy đập kiếm Tàn tướng quân mà đến.

“Nếu không có vương gia, A Lữ dù có làm Hoàng Hậu cũng không có ý nghĩa gì cả” sau khi nghe những lời Phong Húc nói, những giọt nước mắt nàng kiềm nén bao lâu đều không thể kiềm chế nữa rơi xuống. Nàng vừa khóc vừa nói với Phong Húc: “Vương gia nhanh chạy đi, chạy khỏi Đại Diệp thì sẽ ổn thôi”

“Nếu ta chạy thoát thì ngươi phải làm sao? Sẽ bị lăng trì, ngũ mã phanh thây thậm chí là lột da” Phong Húc chậm rãi bước đến, đột nhiên hỏi một câu như vậy.

“Chỉ cần vương gia còn sống, ta sẽ không sợ gì cả!” Hạ Lữ không chút do dự trả lời. Phong Húc nghe xong, thể nhưng ở trong tình thế này lại có thể cất tiếng cười to.

“Tiện nhân! Bản cung thể nhưng tin nhầm ngươi!” Phong Yến cắn răng nói: “Không hổ là tiện nhân thanh lâu, trong bản chất chính là phản bội chủ nhân...”

“Bốp!”

Phong Húc vẻ mặt không thay đổi đánh Phong Yến một bạt tai, trong ánh mắt không che giấu sự chán ghét, hần thân nhiên nói: “Ngươi của ta ngươi cũng dám mắng?”

Phong Yến cười lạnh: “Ngươi nghĩ ngươi có thể yên lành ra khỏi cung này sao? Chỉ cần ngươi vừa bước ra, sẽ có vô số thị vệ đang chờ để lấy đầu của ngươi. Hừ, chỉ cần có thể nhìn thấy ngươi chết trước mặt ta cũng thấy đủ rồi!”

“Bộ dáng này của ngươi thật khó coi” Phong Húc nhún vai, trong giọng nói chứa đựng ý tứ chán ghét, vân đạm phong khinh nói: “Rất giống với phụ hoàng của ngươi, đáng vẻ khiến người nhìn cảm thấy ghê tởm”

“Ngươi!”

“Chơi với ngươi như vậy là đủ rồi, trời cũng sắp sáng” Hần dừng lại một chút, nhìn về phía Phong Yến nói từng câu từng chữ rõ ràng: “Tần tướng quân có ý đồ mưu phản bức cung, trong sự việc lần này đầu của Thái Tử bị thương nên trở nên ngây ngốc” Phong Húc vỗ vỗ tay, hoàn toàn không để ý đến ánh mắt hoảng sợ của Phong Yến, chậm rãi nói với những thị vệ đang ở bên ngoài: “Nhanh chóng đem Thái Tử đi dưỡng bệnh đi”

Hần từ đầu đến cuối đều nhìn thấu mọi hành động của Thái Tử, tất cả mọi chuyện cùng với dự tính của hắn đều không có điểm sai lệch. Ngay cả việc Thái Tử cấu kết với Thiên Hành ý đồ muốn khống chế binh lực của hắn tại biên quan cũng bị thám tử của hắn tại Thiên Hành tra ra được, càng không cần phải nói đến chuyện nội bộ tranh đấu ở Đại Diệp.

Mượn cơ hội này để thấy rõ ai là người trung thành với mình, hắn nên đa tạ Thái Tử đã tạo cơ hội tốt như vậy cho hắn mới đúng.

Từ đầu đến cuối, duy nhất một chuyện nằm ngoài tính toán của hắn...

Là nàng.

Phong Húc nhìn Hạ Lữ vẫn đang nắm chặt chùy thủ mờ mịt nhìn hắn, bỗng nhiên mỉm cười với nàng. Nụ cười này đúng thật như gió xuân thảng tư âm áp quất vào mặt.

“A Lữ, không làm Hoàng Hậu của hắn, vậy làm Hoàng Hậu của ta có được không?”

[Chúc mừng bạn đạt được 9 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 100]

Nhiệm vụ công lược Nhiếp chính vương, hoàn thành.

Bạn đang đọc truyện *[Xuân Nhanh]* Tìm Kiếm Nam Chính được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 17: Ngoại truyện 2. Một cái bánh bao dẫn tới huyết án

Editor: Mèo lười

Ngoại truyện Nhiếp chính vương: một cái bánh bao đưa tới huyết án.

Năm đó Tuyên đế có ba người con trai.

Đại hoàng tử được Quý phi sinh ra khi Tuyên đế vẫn là Thái Tử.

Nhị hoàng tử là do Văn phi sinh ra, hai tuổi liền chết yêu.

Mà tam hoàng tử mới chính là trưởng tử do Hoàng Hậu sinh ra, cho nên khi ra đời liền được lập làm Thái Tử.

Trước lúc mười ba tuổi, Phong Húc chưa bao giờ nghĩ đến việc muốn làm Hoàng Đế, cho dù vị trí Đế vương của Đại Diệp này nhất định sẽ thuộc về hắn.

Nhắc tới tam hoàng tử, cung nhân đều lên bàn tán nói đứa bé kia tuần mỗ phi phạm, lại đối xử với người khác rất ôn hòa, tao nhã. Đáng tiếc hắn lại giống thư sinh hơn là một hoàng tử, suốt ngày chỉ thích ngâm thơ đánh đàn, đối với tranh quyền đoạt vị không hề có hứng thú.

Cho đến đêm đó, Hoàng Hậu bởi vì bị người khác phát hiện năng dùng vu thuật cổ nguyên rửa Tuyền đế, để con của mình nhanh chóng ngồi lên để vị nên bị biếm thành dân thường, sau đó lại bị ban cho ba thước lụa trắng.

“Mục Quý phi, con tiện nhân kia! Mẹ con các người nhất định sẽ không được chết từ tể!”

Mục Quý phi đến đưa lụa trắng, đối mặt với những lời mắng chửi của Hoàng Hậu lại còn có thể cười sung sướng, thân nhiên nói: “Những lời này người nên lưu lại để nói trên đường xuống hoàng tuyền đi. Ngày xưa ta quỳ dưới chân người vô số lần, sau này ta nhất định sẽ khiến cho con trai của người quỳ dưới chân con trai của ta suốt một đời”

“Húc nhi!”

Đêm đó, hắn thông qua khe hở của cánh cửa nhìn bóng hình màu đỏ chói mắt kia bị treo lên xà nhà. Mẫu hậu của hắn chỉ kịp bị thương kêu lên tên hắn liền bị mảnh lụa trắng ba thước kia chôn vùi sinh mệnh.

Bà vú sau lưng gắt gao che miệng của hắn để ngăn không cho hắn phát ra tiếng kêu. Nước mắt hắn như vỡ òa mà không ngừng tuôn trào. Trong khoảnh khắc đó, hắn đối với quyền lực mà trước kia không hề có hứng thú đột nhiên nổi lên dục vọng mãnh liệt. Phụ hoàng vì có quyền lực nên mới có thể tùy ý ban chết cho mẫu hậu hắn. Như vậy nếu hắn có quyền lực, phải chăng hắn có thể thay mẫu hậu đòi lại công đạo?

“Điện hạ, nếu người muốn thay nương nương báo thù, thì nhất định phải học cách ẩn nhẫn!”

Lần học cách nhẫn này, chính là hai mươi mấy năm.

Hoàng Hậu bị ban chết, nhi tử cũng vì vậy mà bị Tuyền đế ghét bỏ. Trong nháy mắt, chuyện Đế vị sẽ thuộc về Tam hoàng tử kia cũng trở thành trò cười cho thiên hạ. Trái ngược với Đại hoàng tử liên tiếp gặp chuyện vui, một tháng sau liền đón nhận đứa con trai đầu chào đời, Tuyền Đế vui mừng ôm hôn từ trong tiệc đầy tháng phong Đại hoàng tử trở thành Thái tử. Cũng trong năm đó, Tuyền Đế băng hà, Thái tử thuận lợi đăng cơ.

Đại hoàng huynh của Phong Húc, chính là phụ thân của Phong Yên.

Phong Húc vẫn giống như trước kia mỉm cười ôn hòa, cũng giống lúc trước khi mười ba tuổi chơi cờ chơi thuyền, cũng giống như những quan viên khác cung kính quý gồi dập đầu với vị tân đế kia.

~~~~~oOo~~~~~

“Tam vương gia, bệnh này của trẫm ngày càng nghiêm trọng, sau này... giang sơn Đại Diệp cùng Thái Tử, tất cả đều nhờ đệ”

Chiều mộ nhân tài khắp nơi rồi sắp xếp vào từng chỗ trong triều đình.

Tự mình lãnh binh chiến đấu bảo vệ biên quan, thu tâm chúng tướng sĩ.

Thu dưỡng, huấn luyện cô nhi, thông qua mọi con đường xếp đặt vào bên cạnh những nhân vật quan trọng để làm nội gián.

Những chuyện năm đó hắn từng khinh thường, bây giờ tiến hành lại giống như đánh thức tiềm năng vốn có, rất thuận buồm xuôi gió. Hắn nghĩ có lẽ cả đời này cứ như vậy mà trôi qua... Mỉm cười đối trả, dùng các loại thủ đoạn để nguy trang cho bản thân, từng chút từng chút đem con người thật che giấu đi.

Mãi cho khi tiểu khát cái (ăn mỳ) kia vì đói quá mà ngã phía trước xe ngựa của hắn.

“Ngươi tên là gì?”

“Tên ta là Hạ Lưu” đứa bé kia mở to đôi mắt đen, long lanh nhìn hắn.

“Đông Kiệt Hạ Lưu, trái lại là cái tên rất hay” hắn khẽ cười cúi đầu hỏi tiểu khát cái cả người bản thiêu: “Ngươi có muốn đi theo ta không?”

“Đi theo ngươi, sẽ có màn thầu ăn no bụng sao?”

“Muốn bao nhiêu màn thầu cũng đều có thể, bánh bao cũng được”

Hắn chẳng qua chỉ cười nói một câu như vậy, cũng không đoán được rằng, chỉ vì một cái bánh bao mà sinh mệnh của mình lại mãi mãi dây dưa không dứt với nàng, cuối cùng lại không thể thiếu nàng, không có cách nào thoát ra.

“A Luru, đến Di Hồng Viện học một vài thứ”

“Học cái gì? Hiện tại A Luru cái gì cũng đều biết rồi nha”

“Học cách câu dẫn nam nhân”

“Vương gia cũng là nam nhân, sau khi học xong, A Luru có thể tới câu dẫn người sao?”

“A Luru ngốc, người duy nhất ngươi không thể câu dẫn... chính là ta”

Rồi sau đó, nàng cùng hắn tựa hồ mất đi sự dè dặt trước kia. Phong Húc đứng xa xa nhìn nàng đang yêu kiều cười duyên rũ với đám quan khách ở trong Di Hồng viện, cây hoa cúc đại nhô nhỏ kia đã trưởng thành một đóa màu đơn rực rỡ. Cứ như vậy qua nhiều năm, hắn thì làm Nhiếp chính vương cao cao tại thượng, âm thầm tiến hành kế hoạch. Mà nàng thì ở trong thanh lâu bán rẻ tiếng cười, cười cho đến khi Thái tử nghe danh tìm đến.

Sau khi nàng nhập cung, cũng làm ra bộ dáng như không biết hắn. Mãi cứ như vậy cho đến ngày ấy, khi nàng nhìn thấy Liễu Mộc Lâm cùng hắn ngồi một chỗ, tất cả đều thay đổi.

“A Luru chỉ là ghen tỵ, ghen tỵ Thái tử phi có thể cùng ngài...”

Nàng quỳ trên mặt đất, vẻ mặt ủy khuất không nói hết lời.

Sau khi nhập cung, nếu nàng cũng thích Thái tử thì hắn nên làm cái gì bây giờ? Hắn nghĩ đến vấn đề này, nhiều năm đau khổ đã khiến hắn không thể tin vào bất luận người nào, vì thế hắn liền cho nàng một ly rượu độc. Hắn nghĩ, nàng là một đứa nhỏ thông minh, chắc chắn biết trong rượu có độc. Huống chi nàng đã rất nhiều lần xem bộ dáng ban rượu độc cho người khác của hắn.

Nhưng nàng lại không chút do dự liền uống hết.

Rồi sau đó...

Một lần lại một lần, hành động và lời nói đôi lúc lơ đãng nàng làm ra, còn có ánh mắt không chút che giấu tình yêu say đắm và sự ỷ lại ấy. Vì hắn, cái gì nàng cũng không để ý, làm rất nhiều chuyện khiến hắn không thể lý giải được.

“Bởi vì A Luru muốn vì người hỏi một chút, xem những thứ tốt đẹp mà vương gia đã làm với nàng có đáng giá hay không”

“A Luru ghen tỵ, vương gia cùng nàng ta trong đình hồ vui vẻ nói chuyện, người còn từng về tranh vì nàng ta, còn có ngày ấy đột nhiên mưa to, người vì sợ nàng ta ướt mà đưa ô, A Luru... đều biết”

Địch ý với Liễu Mộc Lâm, không phải bởi vì nàng ta là Thái tử phi, mà là vì Liễu Mộc Lâm tiếp xúc nhiều lần với hắn. Tiểu cô nương được hắn đích thân huấn luyện, số hai mươi lăm thông minh lợi hại như vậy, nhưng vẫn luôn ngu ngốc cố chấp với hắn mới chịu.

“A Luru mong muốn...”

“Là vương gia”

Lời thổ lộ bất ngờ này khiến hắn không kịp phòng bị, giống như một cục đá rơi xuống hồ nước yên tĩnh. Kể từ đó, hắn không có biện pháp nào để lừa gạt bản thân được nữa. Vì sao lại dứt giải được cho nàng, vì sao lại cố ý cho nàng cơ hội lựa chọn?

Đến cuối cùng nàng sẽ chọn gì? Là Hoàng phi hưởng vinh hoa phú quý suốt nửa đời sau, hay là hắn- một vị vương gia sắp mất hết tất cả? Sự so sánh quá rõ ràng. Trong nháy mắt đó, ngay cả bản thân hắn cũng không có dũng khí đối mặt với câu trả lời. Năm khối ngọc bội trong tay, hắn không tính sẽ trả lại cho nàng, cứ cho hắn một lần được mặt dày làm kẻ trộm đi. Nếu là nàng cũng bỏ rơi hắn, thì khối ngọc kia... hãy để nó làm vật tưởng niệm đi.

Vẫn chờ đợi như vậy, thẳng cho đến khi nàng giống như con thú nhỏ kềm chặt Thái tử với bộ dáng chặt vật đi đến trước mặt hắn.

“A Luru ngốc, ngươi không biết nếu tôi nay ngươi ngoan ngoãn đợi đến khi trời sáng, liền có thể làm một Hoàng phi cả cuộc đời sống trong vinh hoa phú quý sao?” phải ngu ngốc đến nhường nào mới dám làm ra hành động dù biết trước sẽ mất mạng này đây?

“Không có vương gia, A Luru dù có làm Hoàng Hậu cũng không có ý nghĩa gì!”

Phong Húc nhìn những đoạn ký ức ngắn lướt nhanh trong đầu, trong tầm mắt đều là bóng dáng của nàng. Bộ dáng nàng khẽ mỉm cười, bộ dáng mờ mịt khi bị hắn hôn, bộ dáng nàng sắc mặt tái nhợt ngã vào lòng hắn... Cuối cùng, hình ảnh dừng lại tại góc nào đó.

Nàng khóc, ôm đầu gối ngồi xổm trong một góc nhỏ trong Di Hồng viện che miệng khóc. Bên tai là tiếng cười đùa của nữ tử cùng giọng nói trêu đùa của hoan khách thính thoảng truyền đến. Ánh nến chập chờn lay động tỏa sáng khắp nơi, tiếng khóc của nàng cũng bị che mất bởi sự náo nhiệt trong tòa lâu này. Phong Húc đứng xa xa nhìn nàng, muốn bước thật nhanh tới đó để xoa đầu an ủi nàng, nhưng không ngờ tất cả đều biến mất.

Đột nhiên bừng tỉnh, Phong Húc mở mắt ra, nữ tử trong ngực vẫn an nhiên nằm trên khuỷu tay của hắn. Một tay nàng vòng bên hông của hắn, thoạt nhìn tựa như một đứa nhỏ. Trong lòng âm ập, hắn nhẹ nhàng mà xoa xoa tóc của nàng.

“Bệ hạ?” Hạ Lư mở hai mắt mông lung nhìn hấn, ở trong ngực hấn cọ cọ sau đó lại tính ngủ tiếp.

“A Lư...” hấn xoay người đè lên nàng sau đó hôn lên môi nàng...

(Mèo lười: khụ khụ...tự nhiên có cảm giác tụt hứng...)

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh]* *Tìm Kiếm Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Siêu sao thích ăn quà vặt

Editor: Mèo lười

“Khi Phó Tuyết đến tuổi 30 bởi vì cảm thấy không còn mục tiêu để phấn đấu nên quyết định rời khỏi ngành giải trí. Giang Thu Ngạn lúc đó đang là ngôi sao nổi tiếng nhất vì cô mà từ bỏ sự nghiệp, cả hai trở về quê chăn nuôi cá”

“Sau đó Giang Thu Ngạn vô tình trượt chân ngã xuống hồ cá chết đuối”

“Tổng cộng có 12 fan vì cái chết của Giang Thu Ngạn mà nhảy lầu tự sát”

“Bad end”

Về mặt Hạ Lư không thay đổi nhìn chăm chăm vào những hàng chữ cuối cùng kia, sau đó hỏi một câu quan trọng nhất với hệ thống quân: “Cấp B?”

Hệ thống quân không chút lưu tình đánh nát ảo tưởng của cô: “Không, là cấp A. Um... Cũng không đúng, trên thực tế là cấp A gần lên cấp S”

“Có vẻ không khó lắm” Hạ Lư giơ quyền sách trên tay lên, “Giang Thu Ngạn cũng không phải bị bệnh thần kinh”

“Cô còn phải vượt lên siêu sao Phó Tuyết ở mặt công việc nữa” Hệ thống quân nghiêm túc giải thích, “Cô gái, hãy tiến tới đỉnh cao của nhân loại và trở thành ảnh hậu đi nào!”

“Đến bây giờ ảnh hậu vẫn chưa nhận được tiền lương của mình đâu đấy” Hạ Lư đem sách để qua một bên, ánh mắt nhàn nhạt nhìn màn sáng xuất hiện. Sau đó cô để lại một câu nói cho hệ thống quân liền nhanh chóng bước vào:

“Lần sau khi trở lại, tôi muốn nhìn thấy tất cả tiền lương của mình”

Gần như chỉ trong nháy mắt, tất cả mọi thứ trước mắt cô đều thay đổi. Hạ Lư cúi đầu, nhìn máy tính bảng trên đùi mình, trên màn hình dường như đang mở ra một trang diễn đàn rất nổi tiếng.

“Thứ sáu lại tới a~ Ảnh mới nhất của Giang Thu Ngạn, nếu yêu thích thì vào bình luận không thích thì tránh xa đi nha~”

“(Trong cuộc đời nếu không nhìn thấy Giang Thu Ngạn, dù xưng là con dân của Đảng cũng uống công) tôi nghe nói Giang Thu Ngạn từ nhỏ đã khiến người khác phải kinh diễm, chẳng trách bây giờ lịch làm việc của anh ấy luôn dày đặc”

“Kỹ thuật biểu diễn bậc nhất cùng giọng hát cũng rất dễ nghe a! Ôi, trái tim tôi đã bị Giang Thu Ngạn chinh phục mất rồi!”

Hạ Lư nâng mắt nhìn diễn đàn bát quái, dường như cô cũng cảm nhận được sự tồn tại mãnh liệt của nhân vật nổi tiếng đang được nhắc đến kia trong lòng những người đó.

“Bà cô của tôi ơi, tôi xin cô nếu rảnh rồi thì làm ơn xem lại kịch bản giúp tôi đi, có được không hả?”

Hứa Hiền, người đại diện của Hạ Lư tức giận lấy đi máy tính bảng trong tay cô. Về mặt chỉ tiếc rèn sắt không thành thép chột trán của Hạ Lư, “Cô xem rốt cuộc lòng dạ cô làm bằng gì vậy? Đã bị đạo diễn mắng đến mức lời cả họ tên ra để nói vậy mà cô vẫn còn ngồi đây xem tin bát quái, rốt cuộc cô có biết suy nghĩ không a?”

Hạ Lư liếc mắt nhìn hấn, rất không tình nguyện cầm kịch bản đứng dậy, chậm rãi nói: “Nếu đã như vậy thì tôi sẽ cho anh thấy đỉnh cao của diễn xuất là gì”

Đại khái trong nguyên văn thì Hạ Lư chính là một minh tinh thất bại. Mặc dù được ông trời ưu ái ban cho gương mặt xinh đẹp và dáng người vưu vật, nhưng đáng tiếc tính cách lại không thích hợp với thể giới giải trí này. Vì vậy nên đến nay vẫn chỉ có thể làm khách mời cho các vai diễn phản diện ngu ngốc.

Cá tính của nàng nếu đặt trong tiểu thuyết thì được gọi là ngạo kiều, nhưng nếu đặt ở hiện thực thì chính là loại ngựa da cần đòn.

Ánh mắt Hạ Lư nhìn về vị trí đang quay, nơi đó đang diễn thử một phân đoạn do một nữ phụ khác và nam chính thủ vai.

So với Hạ Lư, Phó Tuyết chính là mẫu nữ chính trong tiểu thuyết, dù chỉ có gương mặt thanh tú dễ nhìn nhưng vẫn có thể hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người. Đồng thời cô cũng dựa vào hào quang của nữ chủ mà dễ dàng thuận lợi chinh phục nam chính, Thiên Vương Giang Thu Ngạn.

Bộ phim lần này là một bộ cung đấu do Trần Tử và Giang Thu Ngạn thủ vai chính. Lần này Phó Tuyết nhờ thông qua thử vai giành được vai diễn nữ chính số hai, còn Hạ Lư thì cũng giống như trước kia...

Là nhân vật bình hoa phản diện lớn nhất trong bộ phim này.

“Cô hãy nhìn Giang Thu Ngạn nhiều một chút, tốt nhất là nên học hỏi một chút kỹ năng diễn xuất từ cậu ta đi a” Hứa Hiền cũng ngồi xuống, chắc lưỡi cảm thán: “Cô không phải là fan cuồng của cậu ta hay sao? Lên wallpaper đều là cậu ta”

Hạ Lư vô ý thức vuốt phẳng cung trang trên người một chút. Cũng may thế giới trước chính là sinh hoạt theo kiểu cung đình, vậy nên đợi lát nữa vào lúc phải diễn trò cũng không cần phải tốn thời gian để thích ứng.

“Được, cắt!”

Đạo diễn đối với đoạn quay của Giang Thu Ngạn và Phó Tuyết vừa lòng phát phát tay. Sau đó quay đầu nhìn không được nhìn về phía Hạ Lư nói to: “Lần tiếp theo chuẩn bị!”

Cảnh tiếp theo là do Hạ Lư cùng Trần Tử thủ vai Thẩm tần diễn cảnh tranh đấu với nhau. Theo nguyên văn thì Hạ Lư ở trong cảnh quay này thể hiện ra hết bản sắc của một bình hoa, bị đàn chị Trần Tử hoàn toàn triệt để áp chế, cũng khiến cho Giang Thu Ngạn đang xem diễn không lưu lại bao nhiêu ấn tượng tốt về cô. Mà cảnh tiếp theo, Phó Tuyết cùng Trần Tử biểu diễn bất phân thắng bại, qua đó tương phản năng lực của hai người, Giang Thu Ngạn tất nhiên rất thương thức tài năng của Phó Tuyết.

Đối với loại Thiên vương có thói quen cao cao tại thượng này của Giang Thu Ngạn, phương thức công lực tốt nhất chính là phá vỡ nhận thức của hắn, khiến cho hắn lập tức ghi nhớ bản thân mình.

Hứa Hiền ở bên cạnh vẫn rất tận tình khuyên bảo giao phó cô: “Bà cô của tôi chắc hẳn đã học thuộc kịch bản đi? Còn nữa đợi lát nữa dừng lại để cho Trần Tử áp chế cô, cho dù là chen ngực cũng phải chiếm lấy màn hình ống kính a!”

“Được rồi, đã hiểu, đừng lo lắng nữa” Hạ Lư chỉnh sửa trang phục diễn, sau khi điều chỉnh tốt trạng thái thì trực tiếp đi đến phía trước máy quay. Diễn trò vốn là một trong những công việc cơ bản của loại nghề nghiệp tiến công chiếm đóng này, vậy nên hiện tại không còn gì đơn giản hơn.

“Được, tất cả vào vị trí, chuẩn bị, action!”

Cùng lúc lời nói của đạo diễn vừa dứt, biểu tình của Trần Tử bỗng chốc liền trở nên lạnh lùng. Nàng ta đứng lên, bước từng bước chậm rãi tới gần Hạ Lư, giọng nói khàn khàn đến đáng sợ, “Lệ quý nhân, hài tử là vô tội, vì sao ngươi lại muốn hại con của ta!”

Lúc này máy quay tựa hồ nhắm thẳng vào Trần Tử, kỹ năng diễn xuất kia khiến mọi người đều nín thở. Không hổ là phái biểu diễn kỹ năng, có thể lập tức đem một Thẩm tần ẩn nhẫn thù hận cùng thống khổ biểu hiện ra hết, triệt để đoạt đi ống quay trong vai diễn một nữ chính với vô vàn hào quang.

Giang Thu Ngạn nhàn nhã ngồi trên ghế. Hắn vẫn luôn rất thương thức những người có năng lực như Trần Tử, hay là người vừa cùng hắn đối diễn Phó Tuyết. Còn về loại bình hoa kia...

Giang Thu Ngạn đột nhiên nhũ mày, ánh mắt bỗng nhiên ngưng đọng, đôi mắt màu nâu trà có chút khó hiểu nhìn về phía Hạ Lư.

Cô cũng không giống như trong kịch bản lập tức nói lên lời kịch, mà giống như không nghe thấy câu hỏi của Thẩm tần. Về mặt cô nhàn nhạt giống như bầu trời âm trầm, trong ánh mắt tìm không ra nửa điểm tiêu điểm.

“Đạo diễn Lư, bộ dạng kia của cô ta có phải lại quên lời kịch hay không?” Phó đạo diễn đứng ở một bên nhìn chằm chằm bộ dáng trầm mặc của Hạ Lư. Chờ đến nửa ngày rồi cuộc không nhìn được nữa mở miệng, lại bị Lư đạo diễn không tiếng động ra hiệu im lặng.

Ánh mắt của Lư đạo diễn có chút hưng phấn nhìn Hạ Lư đang ở trong sân. Trừ hắn ra người khác đều không có chú ý, ống kính vừa rồi nhắm vào Trần Tử bất tri bất giác đã chuyển hướng về phía Hạ Lư.

Trần Tử ý thức được có điều gì đó không đúng lắm, lập tức cắn chặt môi, nháy mắt mấy cái liền rơi nước mắt. Cô ta muốn dùng cảnh khóc để đoạt lại ống kính, chỉ tiếc lần này lại không thể như ý muốn của cô ta.

Hạ Lư vẫn như trước nhìn vào không trung, rồi cuộc cũng mở miệng nói, ngữ khí bình thản như đang nói chuyện phiếm.

“Hài tử là vô tội, nhưng con của ta thì đáng chết...”

Cô quay đầu nhìn cô gái đang khóc thảm kia, đột nhiên cười rộ lên. Trong nháy mắt nụ cười kia thể nhưng lại điểm lệ đến chói mắt, như muốn làm điu mù tất cả mọi người, “Người nói có đúng không, Thẩm tần nương nương?”

Ông quay dừng lại tại hình ảnh mặt của Hạ Luru, đạo diễn Luru la lớn: “Cắt! Rất tốt!” hần vừa dứt lời ngay lập tức đến bên cạnh Hạ Luru cẩn thận đánh giá cô, dường như rất kinh ngạc đối với việc bình hoa di động đột nhiên có chuyển biến như vậy.

Hạ Luru lễ phép cười với đạo diễn Luru, sau đó trở về chỗ ngồi của mình cảm điện thoại ra chuẩn bị chơi.

Bởi vì có màn biểu diễn kia của Hạ Luru, vậy nên phân đoạn đầu của Phó Tuyết cùng Trần Từ cũng trở nên không có gì đặc biệt cho lắm. Hướng chi Trần Từ bởi vì tâm tình không tốt mà nhiều lần đạo diễn, vậy nên cơ hội tốt để hấp dẫn Giang Thu Ngan của Phó Tuyết cứ như vậy bị bỏ qua.

Hạ Luru nhìn bức ảnh trên diễn đàn, bỗng phóng đại lên, cố ý muốn nhìn thật kỹ người đàn ông trong bức ảnh. Sau một lát cô giống như chợt dạ lạnh lẽo ngẩng đầu nhìn Giang Thu Ngan ngồi cách đó không xa. Chỉ là ánh mắt này quá mức trực tiếp, khiến người kia khóe môi khẽ cong, cười híp mắt nhìn trả về phía cô.

Mắt hần vốn rất to và trong suốt, thoát nhìn giống như một khóa lưu ly trong suốt. Đã vậy còn cười rộ như vậy, càng là... có thể dễ dàng trực tiếp hút hết máu của người đối diện a. Cũng khó trách hần lại được fan hâm mộ tặng cho danh xưng 'Tiểu thiên sứ'.

Trên mặt Hạ Luru liền xuất hiện những mảnh đỏ hồng khả nghi. Thế nhưng cô lại không giống bộ dạng thẹn thùng cúi đầu cười nhẹ của nữ sinh. Cô trái lại nhanh chóng quay đầu đi, bộ dạng điềm nhiên như không có chuyện gì nhìn mọi thứ xung quanh, tính tình ngạo kiều bộc phát không bỏ sót chút nào.

Nụ cười trên mặt của Giang Thu Ngan càng sâu, vừa rồi hần còn cảm thấy kỹ năng biểu diễn của bình hoa này rất tốt, không ngờ hiện tại lại lộ ra nguyên hình ngạo kiều.

[Chúc mừng bạn đạt được 7 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 18]

Buổi quay phim hôm đó qua đi, người của đoàn phim đi ra ngoài ăn cơm lót dạ. Tuy rằng trong tổ có Thiên vương Giang Thu Ngan cùng đàn chị Trần Từ, nhưng trải qua mấy ngày làm việc tất cả đều quen thuộc, gần đây cũng không có nhân hàng lớn nào, vì thế mọi người quyết định vào một quán ăn vặt thông thường.

“Cũng đã vất vả cả ngày nay, mọi người không cần khách khí, cứ việc gọi com!” Đạo diễn Luru về mặt đồ bùng hào khí nói, sau đó bật mở một chai bia.

Hạ Luru vụng trộm liếc qua một cái, quả nhiên nhìn thấy Giang Thu Ngan chỉ khiêm tốn gọi một phần dưa chuột, cùng bản tính trong nguyên văn hoàn toàn bất đồng. Làm mình tỉnh, hần vẫn rất quan tâm tới hình tượng của bản thân.

Phó Tuyết là một nữ diễn viên chuyên nghiệp, cô chỉ muốn uống một cốc nước sôi.

Cùng so sánh với hai người này, Hạ Luru rất bình tĩnh nhìn menu, mặt không đỏ tìm không đập bắt đầu gọi món.

“Một phần muối hấp cánh gà, một phần hương lạt ngẫu đình, còn có một phần mực xé, hai phần Nhật thức dưa chuột, một phần hành tây quyền, một phần bông, tạm thời là như vậy, cảm ơn” (mèo: ta không rành về đồ ăn lắm vậy nên mọi người thông cảm đi a o’)

Nghe Hạ Luru gọi món không kịp thở, về mặt của những người đi cùng đều có chút quái dị. Trần Từ vẫn luôn không thích Hạ Luru nhướng mày, thần nhiên mở miệng nói: “Chúng tôi không cần cô gọi món giúp”

Hạ Luru làm ra bộ dáng như đang nhắc đến chuyện gì đó rất ngượng ngùng khó nói. Cô có chút không được tự nhiên nhìn chằm chằm vào menu, lẩm bầm nói: “Tôi biết, những món này đều là thức ăn tôi muốn ăn mà”

“... Một mình cô ăn?”

“Cô là con gái sao?!”

“Chẳng lẽ cô định không muốn tiếp tục lưu lại giới giải trí nữa sao?”

Đối mặt với biểu tình không thể tin của những người trong đoàn phim, Hạ Luru dùng hành động để chứng minh thực lực của bản thân. (Mèo: đọc đến câu này bỗng có cảm giác như đang đọc truyện kiếm hiệp, tu chân...).

Cô tay trái cầm cánh gà lên, tay phải cầm sấm dưa chuột, dùng tư thái ưu nhã mà nhanh chóng giải quyết thức ăn trên tay, sau đó lại tiếp tục ăn những phần còn lại.

Động tác ưu nhã nhai kỹ nuốt chậm ăn dưa chuột của Giang Thu Ngan bỗng dừng lại, nhìn đồng thức ăn trước mặt của Hạ Luru, đột nhiên cảm thấy không còn tư vị gì. Hần dùng sức cắn một ngụm dưa chuột, nhưng trong đầu lại tưởng tượng đang ăn mỹ vị cánh gà.

Hạ Luru dường như cũng chú ý đến tầm mắt của hần, theo ánh mắt của hần nhìn cánh gà trong tay mình, có chút ý khoe khoang hung hăng cắn một ngụm.

[Chúc mừng bạn đạt được 2 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 20]

Giang Thu Ngan xoa xoa trái dưa chuột cuối cùng trên bàn. Tuy rằng biểu tình bên ngoài của hần nhìn như rất thỏa mãn, nhưng cũng chỉ có hần biết được thật ra bản thân sớm hận không thể bay về khách sạn điên cuồng ăn những thức ăn vặt kia.

Không sai, luôn ở trước mặt mọi người bày ra dáng vẻ dịu dàng ưu nhã Giang Thiên vương, kỳ thật đã sớm không cảm lòng được đối với những thức ăn

trước mặt.

Bản thân Hạ Lưu vốn không có đam mê với ăn uống, thậm chí bụng cũng đã cảm thấy no, nhưng Hạ Lưu vẫn rất tận tâm bày ra bộ dáng háu ăn.

Những món thức ăn này không chỉ hấp dẫn cô, mà còn có đồng loại kia a~~

~~~~oOo~~~~

Tiểu kịch trường.

Giang Thiên vương: “Từ sau khi thành danh, tôi liền đem từ điển những món ăn yêu thích của bản thân đổi thành dưa chuột trộn, tôi làm người nổi tiếng như vậy đâu phải dễ dàng đâu a!”

“Mọi người có biết vì sao tôi muốn tiếp nhận bộ phim được gọi là tác phẩm thảm họa của ngành điện ảnh kia không?”

“Bởi vì tên của bộ phim là...”

“Đại căn tin”

(Mèo: cạ lời với tiểu bạch Thiên vương ;;__;;)

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Tìm Kiếm Nam Chính được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Siêu sao thích ăn quà vặt (1)

Editor: Mèo lười

Lúc mọi người về đến khách sạn thì cũng đã là đêm khuya, Giang Thu Ngạn sau khi nói chuyện quảng cáo tuyên truyền với người đại diện một chút thì tiễn anh ta ra đến cửa. Ngay lúc hắn đang chuẩn bị đóng cửa phòng thì bỗng nhìn thấy một bóng dáng cầm theo một cái túi lớn đang chậm rãi tới gần.

Rất đáng tiếc, nhưng thứ hấp dẫn ánh mắt của Giang Thu Ngạn không phải cô gái kia mà là... những túi to trong suốt kia trong tay của cô.

Dựa vào kinh nghiệm phong phú của Giang Thu Ngạn, dù cách một lớp ni lông nhưng hắn vẫn có thể nhạy bén nhận ra những thứ ở bên trong.

Bao lớn nhất kia chắc chắn là bánh bích quy vị việt quất được nhập khẩu, còn cái bao màu đỏ kia là thịt heo khô ngâm mật, cùng với món dưa Cáp vị mật được nhập từ Malaysia ở quán Tiểu Hùng?

Chỉ trong vòng 10 giây ngắn ngủi, hắn liền có thể điểm tên hết tất cả những món ăn trong tay cô, thật không hổ là Thiên vương.

Những ngày gần đây địa phương đoàn làm phim quay phim quả thực rất hoang vu, cho dù người được xưng là Thiên vương như hắn cũng không được đãi ngộ đặc biệt gì. Bởi vì khách sạn rất đơn sơ, thức ăn cũng không có gì đặc sắc, chỗ duy nhất có món ăn ngon chính là quán ăn vặt vừa đi đó. Thân là một diễn viên rất quan tâm đến hình tượng của bản thân, hắn làm sao có thể giống cô nữ diễn viên ham ăn kia không để ý đến hình tượng mà sáng khoái ăn uống?

Lựa chọn duy nhất của hắn chính là thức ăn vặt, đáng tiếc những siêu thị nhỏ ở nơi này phần lớn chỉ bán những món ăn như... Thịt bò xé lát, thịt bò nướng hương, vịt quay Bắc Kinh. Chính xác mà nói thì tên có vẻ rất hay, rất khoa trương nhưng thực ra chỉ là những mẫu bánh mỳ đáng giá năm đồng, chính là những món ăn mà tiểu học sinh rất yêu thích. Ôi, ký ức thời thơ ấu!

Hạ Lưu cố gắng dùng sức cầm túi lớn kia đi đến trước cửa của Giang Thu Ngạn. Sau khi nhìn thấy phản ứng sững sờ nhìn mình của Giang Thu Ngạn, bước chân cô có chút chậm lại, tay cũng rất phối hợp trượt tay khiến chiếc túi rơi xuống, tất cả những món thức ăn vặt đều rơi tán loạn lên mặt đất.

Hạ Lưu vội vàng ngồi xuống nhặt lại, nhưng trong nháy mắt cô vрон tay, một đôi bàn tay trắng nõn đã bắt đầu giúp cô nhặt giúp.

Cô ngẩng đầu, từ góc độ này vừa vặn nhìn thấy bộ lông mi dài đến mức khiến con gái phải ghen tỵ của Giang Thu Ngạn. Hắn dường như cũng cảm nhận ánh mắt nóng rực của Hạ Lưu liền ngẩng đầu, cong cong ánh mắt mỉm cười với cô.

Sau khi nhặt tất cả bỏ vào túi, Giang Thu Ngạn rất tự nhiên cầm túi to lên, ôn hòa hỏi cô: “Phòng của cô là phòng số mấy?”

“103” Hạ Lưu có chút khó hiểu nhìn hành động của Giang Thu Ngạn. Người kia ngược lại rất tự nhiên cầm túi đi lên phía trước, không hề có ý sẽ đưa túi đồ ăn vặt cho cô cầm.

“Giang Thiên vương...”

“Mọi người đều cùng làm việc trong một đoàn phim, không cần phải gọi tên khách khí như người ngoài như vậy, cứ gọi tôi là Giang Thu Ngan là được rồi” Hân vừa nói vừa quay đầu mỉm cười với Hạ Lưu. Làn da trắng nõn không tỳ vết kết hợp với nụ cười tỏa nắng kia, chỉ thiếu hào quang thiên sứ trên đỉnh đầu nữa mà thôi.

“Giang Thiên vương, cảm ơn anh” Hạ Lưu hoàn toàn không có ý định sẽ nghe theo lời của hân, vẫn rất khách sáo gọi hân là Giang Thiên vương.

“Vì người đẹp phục vụ là việc nên làm. Chỉ là Hạ Lưu, cô đây là chưa ăn no nên chuẩn bị ăn khuya sao?” trong ngữ khí của Giang Thu Ngan có chút ý tứ đùa giỡn. Hai người rõ ràng là không quen, nhưng có lẽ trời sinh đã có lực tương tác, lời nói của hân dễ lọt lòng như vậy thế nhưng lại có thể khiến người khác cảm thấy tự nhiên vô cùng.

“Tất nhiên không có chuyện ăn chưa no” Hạ Lưu lập tức phản bác lời nói của hân, chỉ là lời nói tiếp theo lại bỗng nhiên chuyển thấp xuống, có chút áp ảp ứng giải thích: “Những thứ này đều là do tôi đặt mua trên mạng vào hai ngày trước, nơi này cũng không có món gì ngon, cho nên tôi...”

Trong nháy mắt này, Hạ Lưu bất chợt nghe thấy giọng nói nhắc nhở của hệ thống vang lên.

[Chúc mừng bạn đạt được 5 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 25]

Quả nhiên, ham ăn gặp ham ăn, giữa đồng loại với nhau tự nhiên sẽ có tình cảm.

Hạ Lưu sau khi được hiệp sĩ đưa đến phòng khách bỗng nhìn chằm chằm vào thứ gì đó trong tay. Cuối cùng cũng không đành lòng thu hồi ánh mắt nhìn chăm chú miếng thịt heo, đưa nó cho Giang Thu Ngan.

“Đây là quà cảm ơn?”

Giang Thu Ngan cầm miếng thịt heo thân nhiên cười, bộ dáng hoàn toàn không có ý định từ chối, dịu dàng nói: “Tuy tôi thực sự không thích ăn thịt, nhưng vẫn rất cảm ơn cô” hoàn toàn không có ý định đem phần thịt không thích ăn này trả lại.

Thật không hổ là Thiên vương, lời nói trái lương tâm như vậy mà hân cũng có thể nói ra miệng.

Sau khi nghe đến câu này, Hạ Lưu bối rối tìm kiếm trong túi ni lông. Sau đó lại lần nữa không đành lòng dùng ánh mắt tiều tụy đưa một túi dưa chuột khô, thuận tiện hỏi một câu: “Anh chắc hân thích ăn dưa chuột đi?”

Không sai! Trên tư liệu người đại diện đưa cho hân đích xác (*đích thực + chính xác*) nói hân thích ăn nhất chính là dưa chuột. Vì thế Giang Thu Ngan đành gạt đầu, còn phải phối hợp bày ra bộ dáng kinh ngạc hỏi: “Làm sao cô biết được?”

“Tôi tất nhiên không phải là fan của anh”

Hạ Lưu đưa dưa chuột khô đến tay hân, còn đặc biệt ngao kiêu nói một câu giấu đầu lòi đuôi.

[Chúc mừng bạn đạt được 8 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 33]

Chỉ nói vài lời liền thành công thu hoạch được một miếng thịt heo cùng một hộp dưa chuột khô, tâm tình Giang Thu Ngan tựa hồ rất tốt. Sau khi nghe lời nói của cô cũng không nói gì, chỉ cười híp mắt sau đó nói vài câu tạm biệt trở về phòng của mình.

Mở ra miếng dán, hương vị quen thuộc liền bay tới chóp mũi, cả căn phòng cũng tựa hồ tràn ngập hương vị này khiến chóp mũi không ngừng động đậy.

“Ánh mắt không tồi, hộp thịt heo ngâm mật này độ ngọt vừa phải, ăn nhiều cũng không quá ngấy, hơn nữa chất thịt cũng rất tốt...” Giang Thu Ngan đem một miếng thịt khô mẽ người đưa đến trước mặt cẩn thận quan sát trong chốc lát, sau đó lẩm bẩm đưa ra lời đánh giá khá cao.

Vào lúc hân chuẩn bị cắn, ngoài cửa liền truyền đến tiếng gõ cửa dồn dập. Rõ ràng miếng mồi đã dâng đến tận miệng lại bị phá rối, đây quả thực là loại tra tấn đau khổ nhất.

Rất nhanh đem miếng thịt giấu đi, Giang Thu Ngan treo lên môi một nụ cười tươi ra mở cửa.

Thật không nghĩ đến, người tới thế nhưng lại là Phó Tuyết.

“Giang tiên bối, lúc này tôi thấy anh ăn như vậy có lẽ chưa no, cho nên mang tới một phần thức ăn khuya đến cho anh” Phó Tuyết khẽ cười đưa một cái túi qua, “Biết anh không thích thức ăn có nhiều dầu mỡ, cho nên đem đến một phần cháo hoa”

Vì duy trì hình tượng của mình, cho nên người đại diện vẫn luôn yêu cầu hân trước mặt công chúng phải duy trì hình tượng ưu nhã, cho nên thức ăn tất nhiên phải thanh đạm hết mức có thể. Nhưng trên thực tế ghét nhất chính là các loại cháo hoa này.

“Cảm ơn cô” Giang Thu Ngan gật gật đầu nhận lấy, khẽ cười nói lời cảm ơn với Phó Tuyết. Đồ cũng đã nhận, hân nghĩ cô có lẽ cũng nên ngượng ngừng rồi đi mới phải chứ?!

Phó Tuyết có chút ngượng ngừng mở miệng: “Hôm nay tại trường quay nhìn thấy tài năng biểu diễn của anh, cảm thấy thực sự có ích rất nhiều. Là như vậy, ngày mai tôi với anh có một cảnh quay, hi vọng đêm nay có thể cùng anh diễn thử một chút, anh xem có được không?”

Nếu ở trong tình huống bình thường, Giang Thu Ngan đối với một hậu bối có chí tiến thủ như thế này có lẽ sẽ rất thương thức, nhưng tình huống hôm nay lại khiến hắn cảm thấy có chút bị thương.

Nhưng thân là Giang Thiên vương, người được xưng là tiểu thiên sứ của ngành giải trí, hắn chỉ có thể khẽ cười mà đáp ứng.

Trong nguyên văn thì đúng lúc Giang Thu Ngan đang đói bụng, hành động săn sóc đưa cháo cùng với việc thỉnh giáo tiền bối này của Phó Tuyết đã trực tiếp nhận rất nhiều độ hảo cảm. Đáng tiếc lần này... trong phòng còn có thức ăn thịt heo mỹ vị kia, tuy rằng rất thương thức sự chuyên nghiệp của Phó Tuyết, nhưng tâm tình của hắn lúc này không thể nào thoải mái lên được.

Giang Thu Ngan nghiêm túc mà nhanh chóng đối diện với Phó Tuyết, sau đó lấy lý do bản thân mệt mỏi muốn nghỉ ngơi mà tổng xuất Phó Tuyết ra cửa. Tất cả đều rất thuận lợi, hắn dường như cảm thấy đã có thể bắt đầu nhấm nháp mỹ vị sau thời gian dài làm việc trong đoàn phim ở nơi thiếu thịt này.

Nhưng vấn đề là ở trên người của Phó Tuyết. Lúc cô rời đi không cẩn thận vấp chân vào chân bàn, khiến miếng thịt được giấu trong hộp giấy hoa hoa lệ lệ rơi xuống đất.

“...”

Phó Tuyết nghe âm thanh rơi rớt liền quay lại, đúng lúc nhìn thấy Giang Thu Ngan đang khom lưng nhặt hộp giấy ăn lên.

Sau khi đặt hộp giấy lên bàn hắn đứng thẳng người vẫy vẫy tay với cô, đôi mắt hoa đào cực kỳ mê người hơi híp lại, dưới ánh đèn trông cực kỳ sáng rực, khiến Phó Tuyết trong nháy mắt liền nhìn đến ngây người.

“Về sớm một chút nghỉ ngơi đi, ngủ ngon”

“Ngủ ngon... Giang tiền bối”

Sau khi nhìn Phó Tuyết đóng cửa rồi đi, nụ cười trên mặt Giang Thu Ngan như tảng băng chậm rãi tan rã, chỉ còn lông mi đen dày khẽ rung động, cho thấy chủ nhân của nó đang rất không vui.

Thật sự là, rất rất đáng tiếc...

Hắn dời chân, miếng thịt heo bị hắn đạp dưới chân cuối cùng cũng lộ nguyên hình. Chỉ vì duy trì hình tượng hoàn mỹ.... mà ngay cả quyền lợi ăn thịt trước mặt người khác cũng bị tước đoạt sao?

Có thể để cho người khác được thoải mái ăn thịt có được hay không a!

Ngày hôm sau, Hạ Lư từ sớm đã để đoàn phim bắt đầu chuẩn bị hóa trang. Đáng tiếc cô chỉ là nữ phụ thứ năm trong phim, hơn nữa hôm qua cô còn đắc tội Trần Tử, cho nên hiện tại ngồi ở đây nửa ngày cũng không có một thợ trang điểm đến hóa trang cho cô.

Trên người là một thân diễn phục diễm lệ nhưng gương mặt lại không được trang điểm, làm sao cũng khiến người khác cảm thấy không vừa mắt.

“Bà cô yêu dấu, cô nói chúng ta nên làm gì bây giờ a!” Hứa Hiền dùng sức gãi đầu, chạy khắp nơi tìm một thợ trang điểm. Đáng tiếc giới giải trí vốn là nơi dầm thấp phùng cao, làm gì có ai chịu đồng ý giúp họ đâu.

Cũng may Hạ Lư lúc này đã không còn là vị nữ phụ ngực to não như quả nho như trong nguyên tác kia nữa. Nếu tình huống này xảy ra trước kia, cô ta không chừng sẽ coi bỏ diễn phục không làm nữa.

Mất thấy sắp đến cảnh quay của cô, về mặt Hạ Lư bình tĩnh ngồi trước gương, đột nhiên cảm lấy bút kẻ mi vẽ lên mặt mình.

Đáng tiếc cô thân là con gái nhưng kỹ thuật hóa trang lại cực kỳ kém, lông mày bị cô vẽ cuối cùng lại trông giống như bị chó cắn, khiến những người bên cạnh đang chú ý đến cô không khỏi che miệng cười trộm.

Trợ lý của Giang Thu Ngan vốn đang đi tìm hắn, đúng lúc nhìn thấy tình huống này. Trong giới giải trí thì loại chuyện này cũng rất thường thấy, vậy nên hắn theo thói quen vốn định mắt điếc tai ngơ làm như không thấy. Đáng tiếc...

Đối với diễn viên Hạ Lư này, hắn cảm thấy cũng không tệ lắm..

Sự khác biệt lớn nhất giữa Thiên vương và các minh tinh khác được biểu hiện rõ nhất trong hoàn cảnh quay chụp gian khổ. Cho dù là công viên rừng rậm hay thâm sơn cùng cốc hắn cũng có thể có một gian phòng nghỉ và một đội hóa trang riêng của mình.

Trở về phòng phòng nghỉ nói mấy câu với thợ trang điểm của mình, sau đó tiễn bước những người với bộ mặt giả tạo kia, Giang Thu Ngan lúc này mới chậm rãi ngồi xuống ghế thành thói thường thức món dưa chuột khô hôm qua lấy được ở chỗ Hạ Lư.

Ừm, không tồi... Hương vị khi ăn vào rất là nhẹ nhàng khoan khoái và mát mẻ, cùng với mùi vị đặc trưng của nắng sau khi được phơi khô. Quả nhiên ánh mắt chọn đồ ăn vặt của Hạ Lư rất tốt.

[Chúc mừng bạn đạt được 1 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 34]

So với tình hình nhân nhĩ kia của Giang Thiên vương, tình hình bây giờ của Hạ Lư ở phòng hóa trang công cộng có chút lúng túng.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh]* *Tìm Kiếm Nam Chính* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 20: Siêu sao thích ăn quà vặt (2)

Editor: Mèo lười

Một vài nữ diễn viên chen chúc nhau trong một phòng hóa trang, đây chính là hiện thực phía sau giới giải trí. Lúc này Hạ Lư đang phải nhận những lời nói lạnh nhạt của đồng đạo nữ diễn viên, còn nói cô chỉ là một diễn viên hạng ba không có bối cảnh. Các cô ngay cả lời nói quanh co mỉa mai cũng lười, trực tiếp dùng lời nói thẳng thừng công kích.

“Bình hoa cuối cùng cũng chỉ là bình hoa, vậy mà còn không biết xấu hổ muốn vẽ hoa lên mặt?” một nữ diễn viên tiến đến bên cạnh Hạ Lư đang vẽ mi, cười híp mắt nói.

“Cô không biết người ta đang xoay sở trăm đường mới có được sự cố gắng hôm nay sao?”

“Thôi đi, ngay cả tự trang điểm cho mình cũng không làm được, cũng không biết sao lúc trước cô ta lại dám tiến vào ngành phức tạp này”

“Tên là Hạ Lư, thủ đoạn cũng thực hạ lư. Cũng không biết loại người không có kỹ năng biểu diễn này đã tốn bao nhiêu tiền mới có thể có nhiều ống kính hướng đến như vậy”

Hạ Lư giống như không nghe lời trào phúng của mấy ả, như trước bình tĩnh quét phấn mi, đôi lúc còn nhìn vào gương khẽ nhượng mày để xem kết quả.

Phó Tuyết ngồi bên cạnh Hạ Lư, nhưng cô lại không có ý tứ sẽ mở miệng giúp. Cô vốn là người không thích xen vào việc phiền toái, chuyện của người khác cô cũng không thích can thiệp vào.

Nhưng tình hình hiện tại của cô cũng không được tốt, bởi cô đang ngồi yên lặng để thợ hóa trang trang điểm lại thì cảm nhận được đau đớn từ lông mày truyền xuống. Người thợ hóa trang phạm sai lầm không ngừng nói lời xin lỗi, nhưng ánh mắt lại không nhìn được nhìn về phía cửa.

Phó Tuyết đè nén cảm giác không vui trong lòng. Bây giờ cô cũng chỉ là một diễn viên mới, cho nên chỉ có thể lặc đầu nói không sao. Cũng may chỉ là một vết thương cực kỳ nhỏ, miệng vết thương cũng không có bị thâm hay chảy máu, cũng không lo lắng sẽ mất công che dấu.

Hành động dị thường kia của thợ hóa trang cũng khiến Phó Tuyết chú ý vào người kia. Cô thường xuyên xem tin tức nên rất nhanh liền nhận biết, người này, không phải là thợ trang điểm riêng của Giang Thu Ngạn sao? Tại sao lại tới nơi này?

Giang Thiên vương là một người tốt trong lòng tất cả fan hâm mộ là chuyện mọi người đều công nhận, nhưng chuyện đội hóa trang riêng của hắn rất cao ngạo, lạnh lùng là chuyện ai cũng biết.

“Ai là Hạ Lư?”

Người thợ trang điểm này vừa đi đến liền rất cao quý lãnh diễm hỏi. Hạ Lư đang chuyên chú vẽ mi ngừng bút, mở miệng nói: “Ồ đây”

Người đó theo giọng nói tiến đến, nhìn bộ dáng của cô và những vật dụng không rõ nguồn gốc trên bàn, ngữ khí ghét bỏ nói: “Chắc chắc, lông mày này, cô đây là luyện chữ trên lông mày sao?”

“Luyện chữ cũng là một hình thức nghệ thuật” Hạ Lư không chút nhượng bộ đáp lời, quả thực rất cơ trí.

“Thôi được rồi, có người muốn tôi đến giúp đỡ cô. Đưa bút kẻ mi đây cho tôi!”

Phòng hóa trang ngay lập tức trở nên lặng ngắt như tờ, tất cả nữ diễn viên đều nhìn tình cảnh trước mắt đến mức quên hành động đang làm. Hắn nhận lấy bút từ tay của Hạ Lư, thợ trang điểm riêng của Thiên vương tất nhiên khác với các thợ trang điểm khác, động tác trên tay nhanh chóng thay đổi các loại vật dụng trang điểm. Chỉ trong vòng mấy phút ngắn ngủi đã chỉnh sửa đôi lông mày vốn đã bị Hạ Lư vẽ loạn trở nên thật tinh xảo.

“Miễn cưỡng xem như phù hợp” Sau khi quan sát toàn diện Hạ Lư một phen, lúc thợ trang điểm đang định đứng dậy rời đi, Hạ Lư nhanh chóng gọi hắn lại. Cô mở ra túi xách của mình, một đồng lớn đồ ăn vặt trước nhanh bại lộ trước mặt của mọi người.

“Cũng không biết lấy thứ gì làm quà cảm ơn, bao mực nướng này tặng cho anh” Hạ Lư do dự trong chốc lát, sau đó đau lòng lấy thêm một bao, thậm chí có chút không nỡ, một hồi lâu mới buông bao mực trong tay ra nói: “Bao này là quà cảm ơn cho Giang Thiên vương”

Lời này vừa ra, tất cả mọi người có trong phòng đều bật cười. Thậm chí còn có một người mang theo tâm tình cười nhạo nhắc nhở: “Chuyện Giang Thiên

vuơng không thích ăn thịt hay những thứ dầu mỡ linh tinh mọi người ai cũng biết, cô đưa cho anh ấy một con mực lớn như vậy, nói không chừng anh ấy sẽ bịt mũi vứt vào thùng rác luôn nha!”

Hạ Lư rất nghiêm túc nhìn mọi người, nội dung lời nói tuy rằng có vẻ khó tin, nhưng lại khiến cho mọi người bất giác cảm thấy rất đúng: “Tôi không tin trên thế giới sẽ có người cưỡng lại được mùi vị của mực nướng”

Sự thật cũng chứng minh, Giang Thu Ngạn quả thật không thể cưỡng lại món mực nướng mỹ vị này.

Mực này bởi vì được than nướng lên nên mặt vàng trông rất óng ánh. Cho dù cách một lớp bọc đóng gói nhưng dường như cũng có thể cảm nhận được mùi hương hấp dẫn khó cưỡng kia. Nếu cắn, nhất định sẽ rất vừa miệng, ăn vào một miếng, sẽ cảm thấy như hương thơm cùng mùi vị tuyệt diệu kia vẫn quần quýt nơi đầu lưỡi.

Giang Thu Ngạn tiếp nhận bao mực khô, làm như tùy ý bỏ vào túi của mình. Thợ trang điểm nhìn vậy, cũng chỉ có thể ngượng ngùng ho khan, mở miệng đề nghị: “Thu Ngạn à, không phải cậu nói không thích ăn những loại này sao? Vậy sao còn nhận làm gì?” không thích ăn thì nên đưa cho người thích ăn ăn mới đúng nha!

Giang Thu Ngạn ôn hòa cười, nhưng ngữ khí lại rất nghiêm túc nói: “Đối với món quà cảm ơn của người khác, mặc kệ có thích hay không thì chúng ta cũng phải cất giữ thật tốt, dù sao thì đây cũng là một mảnh tâm ý của người ta” sau khi về khách sạn nhất định phải chậm rãi nhấm nháp mảnh tâm ý này mới được!

[Chúc mừng bạn đạt được 2 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 36]

Loại lý do này của Giang Thiên vuơng quả thật rất chính đáng, người thợ trang điểm kia cũng chỉ có thể sờ sờ mũi, cầm túi mực khô của mình rồi khỏi.

Cũng giống như hôm qua, Hạ Lư tiếp tục triển khai toàn bộ kỹ xảo biểu diễn, cố gắng đoạt ống kính. Trần Tử và Phó Tuyết đối diễn với cô không chiếm được ưu thế, sắc mặt nhìn không thể được xem là tốt.

Cũng không phải do Hạ Lư không hiểu chuyện, không biết thu liễm, mà là lần diễn xuất này là cơ hội tốt đối với việc xoát độ hảo cảm của Giang Thiên Ngạn sau này. Trong nguyên văn nữ chính Phó Tuyết chính là nhờ ở trong bộ trong phim này có được biểu hiện tương đối tốt, mới được đạo diễn Lư đề cử cho một đạo diễn điện ảnh khác. Cũng nhờ diễn xuất trong lần này mà cô ta thành công đoạt được giải thưởng diễn viên mới có triển vọng nhất. Hơn nữa bộ phim này nam chính lại chính là Giang Thu Ngạn.

Trong lòng Hạ Lư quyết định phấn đấu, loại cơ hội tốt như vậy, cô nhất định phải giành lấy được. Nếu lại như lúc trước tiếp tục làm một người ngơ to nảo như quả nho kia thì cô chính là đồ ngốc.

Vai diễn của cô là Lệ quý nhân, chỉ cần nắm bắt rõ được cảm xúc của nhân vật và diễn thật thỏa đáng, như vậy nhân vật phản diện này cũng có thể nghịch thiên mà trở thành nhân vật được người xem yêu thích.

Vai diễn của Phó Tuyết là Mạc thường tại- tỷ muội tốt của nữ chính. Trong kịch bản thì Lệ quý nhân sau khi bị đề non, thất sủng thì hoàn toàn bị hất hóa, không có chuyện gì làm liền ngấm ngấm hăm hại vị nữ chính Thẩm tần đang được sủng ái. Cảnh quay lúc này chính là sau khi Lệ tần thành công hăm hại khiến Thẩm tần bị biếm vào lãnh cung, Mạc thường tại là tỷ muội tốt của Thẩm tần hiện tại đang cùng nhân vật phản diện là Lệ quý nhân giằng co bên ao sen.

Phó Tuyết là một người có dã tâm rất lớn. Hai ngày nay Hạ Lư biểu diễn quả thật rất tốt, không nghi ngờ sẽ trở thành vật cản đường của cô. Vậy nên trong buổi quay hôm nay cô làm như vô tình mà có ý chắn đi ống kính trước mặt Hạ Lư.

Đáng tiếc, mặc dù kỹ xảo lần này của cô rất tốt, nhưng thợ quay phim lại là người mới, cho nên những động tác này đều bị mọi người nhìn thấy rất rõ ràng.

Giang Thu Ngạn nâng cằm, vô tình nhìn vào màn hình, không khỏi hơi nhướn mày. Mặc dù hắn rất thương thức dã tâm của Phó Tuyết, nhưng vẫn đối với chuyện này cảm thấy tiếc nuối. Cô là một người mới rất có thực lực, đáng tiếc lại không biết cách thu liễm. Loại hành động trực tiếp chắn trước ống kính như thế này quả thật là một hành động không thông minh.

Hiện tại cũng phải xem Hạ Lư kia ứng phó như thế nào.

Hạ Lư không có động tĩnh gì lớn, chỉ là đứng im tại vị trí của bản thân. Trên màn hình không nhìn thấy mặt cô, chỉ có thể nghe giọng nói chậm rãi, bình tĩnh đến đáng sợ kia mà thôi.

“Bây giờ nói cái gì còn quan trọng sao?”

Dừng một chút, cô lại bắt đầu cười khề, giống như đang tự làm bảm một mình, lại giống như đang oán thán, càng tôn lên mảnh hoang vắng của bối cảnh. Cũng không nhìn thấy mặt của người nói chuyện, chỉ có giọng nói trầm thấp kia khiến cho người nghe bỗng đứng lên một cảm giác khó hiểu.

Phó Tuyết đối diễn cùng Hạ Lư có chút mờ mịt, cảm thấy có gì đó không đúng, nhưng lại không lý giải được tình huống hiện tại của bản thân. Theo như cô suy đoán, Hạ Lư sau khi ý thức được bản thân bị chắn ống kính nhất định sẽ trực tiếp ngừng diễn, hoặc là ngu ngốc trực tiếp hủy vai.

Như Hạ Lư hiện tại như vậy...

“Quá tuyệt vời! Lực không chế giọng điệu này thực sự quá lợi hại!” đạo diễn Lưu nhìn màn hình không ngừng lẩm bẩm cảm thán. Đợi lát nữa chỉ cần thêm nhạc phù hợp bối cảnh vào, thì hiệu quả nhất định sẽ tốt hơn cả dự đoán của mọi người.

Giang Thu Ngan vẫn nghiêm túc nhìn hai người đang biểu diễn, hẳn tin tưởng chắc chắn trong giới giải trí, trừ bỏ vận may và bối cảnh, thực lực chính là nhân tố quan trọng nhất để quyết định vị trí. Hắn cảm thấy biểu hiện của Hạ Lưu rất tốt, cũng không biết cô vì sao trước đây lại có biểu hiện kém đến vậy, đến bây giờ vẫn chỉ là một diễn viên nhỏ không được chấp nhận.

Sau khi đạo diễn Lưu kêu 'Cắt', Hạ Lưu theo bản năng nhìn thoáng qua Giang Thu Ngan. Người kia cũng vừa vặn đang nhìn cô, sau khi phát hiện ánh mắt của cô thì nhẹ gật đầu, mỉm cười với cô.

Hạ Lưu hai má ửng hồng, rất nhanh thu hồi tầm mắt, giả vờ như không nhìn thấy hắn.

[Chúc mừng bạn đạt được 6 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 42]

Sau khi thuận lợi quay xong cảnh này, Hứa Hiền- người đại diện của Hạ Lưu đã sớm bị chấn kinh (chấn động+ kinh ngạc). Giờ phút này hắn có cảm giác như trúng gà mình ấp không ngừng lại nở ra Không Tước.

“Tôi nói bà cô này, rốt cuộc cô lên học diễn ở đâu vậy? Làm sao có thể đột ngột thay đổi nhiều đến vậy?” Hứa Hiền đi đến đưa chai nước cho Hạ Lưu, sẵn tiện tò mò mà đánh giá cô. Mãi cho đến khi Hạ Lưu miến cưỡng liếc mắt nhìn hắn mới chịu cảm động.

“Đừng nói vì cô là một fan cuồng của Giang Thu Ngan, vậy nên khi nhìn thấy hắn thì trở nên kích động, muốn ở trước mặt của hắn biểu hiện tốt một chút?” Hứa Hiền vẫn không nhìn được mở miệng, thế nhưng lại ngoài ý muốn phát hiện Hạ Lưu không hề để ý đến hắn mà chỉ chăm chăm chơi với di động. Hắn tức giận nhìn vào màn hình, thế nhưng lại một lần nữa bị fan cuồng làm thương tổn.

Cô vì sao cứ rảnh rỗi lại lên diễn đàn xem những tin tức liên quan đến Giang Thu Ngan! Vì sao ID trên diễn đàn lại là tên gì mà 'Chiến 500 năm vì Thu Ngan' kiểu bệnh hoạn như vậy?

Tất cả 32G trong điện thoại cơ bản đều dùng để tồn trữ ảnh các loại của Giang Thu Ngan, từ nhỏ cho đến lớn, không thiếu loại ảnh nào. Hắn thấy, cô vẫn nên dứt khoát bỏ nghề diễn viên này, mỗi ngày như một chú cún theo dõi Giang Thu Ngan vẫn là tốt nhất!

Giang Thu Ngan phía bên này rảnh rỗi không có gì làm cũng lên diễn đàn, đúng lúc nhìn thấy tin tức tranh luận hắn có phẫu thuật thẩm mỹ hay không. Tin tức này rõ ràng hấp dẫn rất nhiều sự chú ý, cũng có rất nhiều người hăng hái góp vui. Lại phát hiện phản thắng đang nghiêng về phái bảo vệ hắn. Lý do cũng không phải vì hắn có nhiều fan cuồng, mà là vì phái này có một nhân vật đầu lĩnh rất lợi hại.

Bắt đầu từ tuần trước, một ID tên là 'Chiến 500 năm vì Thu Ngan' viết một bài viết văn hay tranh đẹp liệt kê ra những chứng cứ chứng minh Giang Thu Ngan không hề phẫu thuật thẩm mỹ. Sáng nay phái đối lập kia vốn còn muốn ương ngạnh tranh cãi thêm nữa, kết quả người hâm mộ kia lại lên tuyến, tiếp tục bình tĩnh phân tích tin tức, mỗi chữ như đang đánh vào mặt những người kia.

Giang Thu Ngan lên Wiebo tìm tòi một chút, thế nhưng quả thật tìm thấy một tài khoản tên 'Chiến 500 năm vì Thu Ngan'. Toàn bộ nội dung trên Wiebo của tài khoản đó đều có liên quan đến hắn, hơn nữa giọng điệu nói chuyện kia, quả thực rất giống với người trên diễn đàn kia. Nhìn thấy vậy, Giang Thu Ngan không nhìn được bật cười, trực tiếp đăng lên Wiebo:

“Cảm ơn bạn đã luôn tin tưởng @Chiến 500 năm vì Thu Ngan”

Sau khi đăng tin này lên Wiebo, Giang Thu Ngan liền cảm nhận được một ánh mắt nóng đến đáng sợ đang nhìn mình. Nhưng vào lúc ngẩng đầu tìm kiếm thì lại không tìm thấy. Cùng lúc đó, di động lại vang lên thông báo, tin trên Wiebo hắn vừa đăng đã có hồi âm.

“Nam thần Thu Ngan!!!! Nam thần gả cho tôi đi!!! Nam thần làm phi của tôi đi!! Nam thần tôi muốn sinh con cho anh!!!!”

Hạ Lưu sau khi đánh xong đoạn trả lời tràn ngập khí chất fan cuồng, bất giác nhìn màn hình mà mỉm cười.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh]* *Tìm Kiếm Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Siêu sao thích ăn quà vặt (3)

Editor: Mèo lười

Bộ phim Hạ Lưu tham gia này là một bộ cung đấu khá lâu đời. Giang Thu Ngan vốn là một ngôi sao nổi tiếng chuyên xuất hiện trên màn ảnh lớn cũng chỉ vì giao tình trước kia với đạo diễn, nên mới đồng ý nhận vai chính trong bộ phim này.

Đáng tiếc điều kiện hoàn cảnh quay phim quả thật rất tệ. Một ngày nay tất cả thành viên của đoàn phim đều bận rộn đuổi muỗi, nào có ai còn tâm tư ăn món ngon gì. Đó chính là lý do Giang Thu Ngan vì vấn đề thức ăn mà rất ưu phiền.

Chỉ là ban ngày sau khi buổi quay phim chấm dứt, Giang Thu Ngan bỗng chú ý đến Hạ Lư bưng thứ gì đó vào phòng bếp của khách sạn. Nói là khách sạn thì quả thật là có chút phô trương, chẳng qua chỉ là một nhà khách nhỏ bình thường mà thôi, mỗi bữa ăn cũng chỉ có một chút cơm thịt và một cái trứng gà là nhiều.

Chỉ cần nhắc đến nhà bếp, cơ bản người ta sẽ nghĩ ngay đến thức ăn. Giang Thu Ngan sờ sờ mũi, nói một vài câu với người đại diện sau đó lập tức đi theo.

Hạ Lư chỉ nói vài lời hay, thành công lấy được quyền tạm thời sử dụng phòng bếp từ đầu bếp nơi đó. Cô rất vui vẻ mở bì ni lông, cầm ra mấy cái nấm nhỏ.

“Chuẩn bị làm thêm thức ăn sao?” Vừa nhìn thấy hành động của Hạ Lư, Giang Thu Ngan liền biết được cô chuẩn bị làm cái gì. Bước chân vô ý thức bước đến bên cạnh Hạ Lư, cảm thấy rất hứng thú hỏi cô.

“Giang Thiên vương tại sao lại đến phòng bếp?” Hạ Lư bị người khác phát hiện tay chân có chút luống cuống, cuối cùng hỏi một câu ngu ngốc như vậy.

Giang Thu Ngan không nhanh chóng trả lời cô, ngược lại tò mò nhìn thứ Hạ Lư mang theo kia: “Đây là nấm gì vậy? Tại sao trước giờ tôi chưa từng thấy qua?”

“Đây là nấm gà mọc hoang, mấy ngày nay trời mưa xuống, tôi khi quay phim trên núi thì thuận tiện đi tìm thử, không ngờ lại may mắn tìm được” Hạ Lư cười híp mắt cảm nấm quơ quơ, rất có ý đắc ý dạt dào: “Tôi hôm nay tôi có thể sẽ nấu một nồi canh nấm thịt, mùi vị chắc chắn rất tuyệt vời!”

Giang Thu Ngan buồn cười, rất vui vẻ mà tỏ vẻ bộ phim kế tiếp của mình có liên quan đến nấu ăn, hi vọng Hạ Lư có thể không ngại dạy hán xuống bếp.

Nhìn Giang Thu Ngan thành khẩn hạ mình thỉnh cầu, Hạ Lư hơi do dự một chút nhưng vẫn đồng ý. Cô tay cầm dao phay nhìn Giang Thu Ngan, nghiêm túc nói: “Nếu muốn học nấu ăn, vậy kính xin Giang Thiên vương phối hợp phụ giúp tôi một tay!”

Vì thế ở trong đêm không một ai hay biết kia, Thiên Vương Giang Thu Ngan của giới giải trí trở thành chân chạy vặt cho một diễn viên hạng ba.

“Đem nấm rửa sạch, cẩn thận một chút, loại nấm này ở chân gốc có rất nhiều đất khó rửa!”

Giang Thu Ngan gật đầu, đôi bàn tay đẹp mắt cẩn thận chà sát rửa nấm. Đầu hán hơi cúi, môi hơi mím lại, thần thái nghiêm túc như đang làm một việc gì đó rất hệ trọng. Người ta thường nói đàn ông khi làm việc là đẹp nhất, nhưng theo cảm nhận của Hạ Lư, lúc Giang Thu Ngan xuống bếp còn đẹp hơn so với lúc hán biểu diễn.

“Xé nấm thành những mảnh nhỏ, tôi đi cắt thịt”

Hạ Lư nhìn động tác của hán, sau đó rất hài lòng mà giao nhiệm vụ kế tiếp. Mặc dù bị Hạ Lư đối đãi bằng giọng điệu ra lệnh, nhưng Giang Thu Ngan vẫn cười híp mắt gật đầu làm theo.

Hạ Lư nhanh chóng cắt thịt, sau đó dùng đồ gia vị ướp thật tốt, còn tỉ mỉ nhắc nhở Giang Thu Ngan chú ý động tác của mình. Cô thuần thục thả vài muỗng dầu vào, sau đó bỏ tỏi, gừng, đồ gia vị và nấm vào xào qua một chút, sau đó đổ tất cả vào một nồi nước, bật lửa.

“Sau đó anh hãy thả miếng thịt từ từ xuống”

Hạ Lư cùng Giang Thu Ngan có chút khần trương nhìn chằm chằm vào nồi canh nấm thịt kia, tay Hạ Lư cũng dùng tốc độ rất nhanh chóng cắt hành bỏ vào. Không lâu sau, một mùi thơm mê người nhanh chóng lan tỏa khắp căn phòng bếp nhỏ. Mùi hương của nấm hoang và thịt hòa quyện vào nhau, nhất thời khiến người khác phải cử động ngón trỏ. Hai người rất ấn ý nhìn đối phương, một người cầm chén một người cầm thìa chuẩn bị bắt đầu ăn.

“Ừng ực—”

Thoải thoải, nhanh chóng nuốt vào một ngụm canh nóng, Giang Thu Ngan nhất thời cảm thấy những cảm xúc bị thương tổn trong khoảng thời gian ở trong đoàn phim này toàn bộ đều được chữa khỏi. Nếu không phải nhờ Hạ Lư vẫn đang ở bên cạnh, hán liền muốn huyết sáo ăn mừng.

“Nấm dại cùng nấm trồng không giống nhau, khẳng định trước đây anh chưa từng được ăn loại thức ăn mỹ vị này đúng không?” Hạ Lư giống như nhất thời quên mất thân phận của người bên cạnh. Cô thỏa mãn liếm môi, hạnh phúc ngồi trên băng ghế nhỏ như một chú mèo ăn canh nấm.

“Đúng vậy, uống rất tốt” tuy rằng ở ngoài miệng nói lời đánh giá đơn giản như vậy, nhưng trong lòng Giang Thu Ngan lại là...

“Mặn nhạt vừa phải, mặc dù không có quá nhiều nguyên liệu phụ nhưng lại vừa vặn có thể đem vị tươi ngon của nấm dại lộ ra, hơn nữa miếng thịt cũng rất tròn mềm. Phần canh này quả thật có thể cho điểm tuyệt đối!”

Dù sao cũng đã mở miệng uống, Giang Thu Ngan cũng lười bộ làm tịch giống như lời của người đại diện nói khẩu vị ăn của bản thân thanh đạm, chỉ ăn salad, cháo hoa hay dưa chuột trộn. Sau khi uống hết lại tiến đến mức một đồng lớn nấm cùng thịt ra bát, rất là vui vẻ hưởng thụ quà tặng từ thiên nhiên.

“Hôm nào mình lại đi đến chợ nhỏ bên cạnh kia xem một chút, nghe nói trong thời gian này mọi người đều rất thích ăn tôm biển...” Hạ Lư hình như đang bhor giọng làm bữa kế hoạch ăn uống. Nhưng Giang Thu Ngan tai rất thính, khi vừa nghe đến tôm biển mình thích, liền nhìn về phía Hạ Lư dịu dàng cười...

“Hạ Lư, tôi không muốn trong vai diễn kế tiếp khi xuống bếp sẽ bị xấu mặt, cho nên lần sau nấu tôm biển lại phiên cô dạy tôi nấu”

Về vai diễn kế tiếp của hần kỳ thực chính là ông chủ tiệm ăn, cùng đầu bếp không hề có quan hệ. Nhưng thức ăn là trên hết, hần liền một chút cũng không để ý đến những chi tiết này.

[Chúc mừng bạn đạt được 5 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 47]

Cứ như vậy bất tri bất giác lại trôi qua ba tháng, Phó Tuyết và Trần Tử vẫn như trước mỗi ngày đều nghĩ biện pháp cướp ống kính của Hạ Lư. Nhưng kỹ xảo biểu diễn của Hạ Lư ngày càng tốt, cùng với sự vô tình hay cố ý giúp đỡ của Giang Thu Ngạn, cho nên Hạ Lư vốn theo nguyên văn bị ngược rất thảm bây giờ ở trong đoàn phim chiếm rất nhiều ưu thế.

Đặc biệt cô cùng Giang Thu Ngạn cách năm ba bữa lại nửa đêm đi làm thức ăn khuya. Nhiều lần sau đó, giao tình của hai người trong lúc đó ngày càng tốt, độ hảo cảm trực tiếp thăng lên 58, kém 2 độ là tròn 60.

Sau khi ăn bữa cơm chúc mừng bộ phim hoàn thành, đạo diễn Lư sắc mặt đỏ bừng vì uống nhiều rượu nhét tám danh thiếp vào tay Hạ Lư, sau đó vỗ vai cô nói: “Đây là danh thiếp của Lâm Nhạc, cô nhớ ngày mùng 4 tháng sau nhớ đi đến nơi của hần thử vai”

“Đạo diễn Lâm?” Hạ Lư có chút kinh ngạc nhìn hần, sau đó như không thể tin chỉ ngón tay vào mình, hỏi: “Tôi?”

Lâm Nhạc là một trong những đạo diễn đang nổi tiếng nhất hiện nay. Bộ phim mới lần này được hần đạo diễn mới được mọi người chú ý, trừ nhân vật chính là Giang Thu Ngạn đã công bố ra bên ngoài, những nhân vật khác vẫn đều là bí mật.

“Anh ta cùng tôi là bạn học cũ” đạo diễn Lư nhìn Hạ Lư, rất có ý tứ cảm thán: “Tôi không biết cô vì sao trước kia bị gán mác danh hiệu bình hoa di động, nhưng ở trong bộ phim lần này, mặc dù chỉ là nhân vật phụ nhưng cũng chứng tỏ được tài năng biểu diễn xuất sắc của cô. Cô cần phải có không gian lớn để phát triển, hãy chuẩn bị thật tốt cho lần thử vai lần này, nắm chắc cơ hội tốt!”

Hạ Lư bình tĩnh nghe ông nói, sau đó cung kính hơi cong eo khom người chào. Mặc dù không nói gì, nhưng ý cảm tạ chân thành trong mắt rất rõ ràng, điều này làm cho ấn tượng của cô trong lòng đạo diễn Lư lại tốt thêm vài phần.

Sau khi bộ phim được hoàn thành, không bao lâu sau liền chiếm cứ thời đại hoàng kim của rất nhiều đài truyền hình. Vai nữ chính Thẩm tần thông minh, mạnh mẽ, nữ số hai Mạc thường tại ngây thơ, lương thiện. Càng không cần nói đến vai nam chính, số lượng fan của Giang Thu Ngạn vẫn luôn đảm bảo.

Thế nhưng ngoài dự đoán của mọi người là, ngoại trừ ba vị này, nổi bật nhất chính là vị Lệ tần kia. Nàng cũng là bởi vì yêu sinh hận, trải qua đau đớn mà rơi vào vực sâu hậu phi.

Vốn là một người diễn vai phản diện lại có tài năng hơn cả nữ chính, đoàn làm phim cũng dựa vào đó thuận thế đẩy một chút, gia tăng tuyên truyền Lệ quý nhân. Hạ Lư vốn chỉ là một diễn viên nhỏ cũng nhờ vậy mà dần dần có fans chú ý tới cô.

Hạ Lư rất vui vẻ lướt Weibo, đứng dịp nhìn thấy một video được cắt ghép. Nhân vật chính trong đó không phải là nam chính với nữ chính hay nam chính với nữ số 2, mà là Giang Thu Ngạn vai Hoàng đế cùng Hạ Lư vai Lệ quý nhân.

Video này được cắt ghép thật sự rất tốt, hậu kỳ cũng làm tương đối khá. Hạ Lư nằm trên giường lớn, lười biếng xem video. Sau khi xem xong còn thuận tay gửi một hình trái tim.

Weibo này của cô mở không bao lâu, cũng chỉ theo dõi Giang Thu Ngạn và những người cô quen biết trong đoàn phim. Mà Giang Thu Ngạn vì thức ăn mà có giao tình với cô, cũng rất tốt bụng mà theo dõi lại cô.

Hạ Lư vừa gửi, lập tức liền có hai fans cũng gửi liền khen ngợi, chỉ là hơn mười phút sau...

Giang Thu Ngạn cũng giống cô gửi một tin lên Weibo, thậm chí cũng giống như cô, là một hình trái tim đáng yêu.

Nhất thời, Hạ Lư cảm thấy Weibo của mình sắp nổ tung. Rất nhiều bình luận ầm ầm gửi đến, trong đó có người ủng hộ cặp đôi này yêu nhau, cũng có người cảm thán Giang Thiên Ngạn đẹp trai quá mức, nhưng nhiều nhất chính là nghi ngờ quan hệ của hai người.

Đã có người bắt đầu ở Weibo của Hạ Lư mắng. Cô trái lại không hề nóng nảy, chỉ yên lặng cảm điện thoại di động lên, tìm danh bạ, đây là lần đầu tiên cô gọi điện thoại cho Giang Thu Ngạn.

“Giang Thiên vương, thật ngại quá, muộn như vậy còn gọi điện thoại quấy rầy anh”

Giang Thu Ngạn ngồi xếp bằng trên ghế vừa lướt Weibo xem tiết mục ngắn vừa ăn khoai tây chiên nhanh chóng bắt máy, chỉ là từ giọng nói có thể cảm nhận được tâm trạng của hần hiện tại đang rất tốt.

“Hạ Lư, làm sao vậy?”

“Tôi thật ra chỉ muốn đề nghị anh hãy xóa cái tin nhắn trên Weibo kia đi. Nếu để như vậy sẽ khiến người khác hiểu lầm, sẽ ảnh hưởng không tốt với thanh danh của anh”

Cách nói khách khí của Hạ Lư khiến Giang Thu Ngạn nhìn không được bật cười. Hắn đôi mắt cong cong mà nhìn bình luận dưới Weibo, “Cô gửi được, chẳng lẽ tôi không được gửi?”

“...”

“Được rồi, không đùa cô nữa, chỉ là nói đùa thôi mà” Quen với Hạ Lư khá lâu nên Giang Thu Ngạn nói chuyện cũng trở nên tùy ý, hắn rất nghiêm túc nói với Hạ Lư: “Hiện tại cái này chính là cơ hội tốt để truyền bá cho bộ phim kia. Cô nếu muốn trở nên nổi tiếng thì phải biết nắm bắt cơ hội. Lăn lộn trong giới giải trí hỗn độn này, cô trừ bỏ năng lực cũng cần những thứ khác. Nếu cô đã gửi, tôi cũng chỉ là thuận tay gửi lại mà thôi”

“Tôi biết Giang Thiên vương là muốn giúp tôi, nhưng là...”

“Không có nhưng là, cùng lắm thì qua vài ngày tôi lại làm sáng tỏ mọi chuyện là được rồi” Giang Thu Ngạn rất dịu dàng mà an ủi Hạ Lư, “Hai ngày nay cô tạm thời không nên nhìn bình luận, có lẽ đa số đều là những lời lẽ khó nghe mà thôi”

“Không phải chuyện này” Hạ Lư đột nhiên mở miệng. Mặc dù chỉ nghe giọng nói, nhưng Giang Thu Ngạn cũng đại khái đoán được mặt người kia chắc hẳn đã đỏ bừng lên, sau đó lại là bộ dáng ngạo kiều giả vờ như không có chuyện gì.

“Tôi là chuẩn bị gửi trả lại họ, nhưng chỉ là thay đổi tên đăng nhập mà thôi”

Hạ Lư di chuyển con chuột, đăng nhập Weibo tên là 'Chiến 500 năm vì Thu Ngạn’

Lặng lẽ, gửi một tin lên Weibo kia.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] Tìm Kiếm Nam Chính được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 22: Siêu sao thích ăn quà vặt (4)

Editor: Mèo Lười

Theo bộ phim “Cung truyền” được truyền bá ra, trên mạng internet liên trào dâng một luồng khí nóng. Ngoài trừ đội hình diễn viên to lớn ra, nội dung cùng đạo cụ cũng có thể nói là hoàn mỹ. Cũng không thể trách lúc trước sinh hoạt của đám người Hạ Lư quá khó khăn, chung quy đạo diễn đã đem phần lớn tài chính đầu tư vào trang phục cùng đạo cụ.

Sau khi đến thế giới này, Hạ Lư dường như rất thích lướt Weibo. Bởi vì hoạt động kế tiếp của cô không nhiều, cho nên bây giờ cô có vẻ rất thành thoi.

Người đại diện Hứa Hiền rất phẫn nộ đối với hành vi sa đọa truy lạc này của cô. Thừa dịp hiện tại bộ phim “Cung truyền” đang được yêu thích, hắn thuận thể tìm cho Hạ Lư vài hợp đồng quảng cáo, thế nhưng đều bị cô từ chối.

“Tôi nói cô tại sao lại ngang bướng như vậy! Cô cho rằng cô cùng một con đường với Trần Từ sao? Cô bây giờ không thừa dịp có chút danh tiếng mà nhận vài hợp đồng quảng cáo tiếp tục phấn đấu thì muốn làm gì? Tôi hỏi cô đấy, rốt cuộc cô muốn làm cái gì đây?!”

Hạ Lư ở trên sofa ngo ngoáy lật người, đưa lưng với Hứa Hiền, còn thuận tiện kéo chăn che lỗ tai. Theo Hứa Hiền nhìn thấy thì bộ dạng của cô có vẻ như không hề có lòng cầu tiến.

“Hạ Lư!”

“Tôi hôm qua ở trên diễn đàn tranh đấu với người ta đến 3 giờ sáng. Bây giờ anh giúp tôi mua bánh bao và bánh bột tằm làm bữa sáng. Đúng rồi, mua thêm một tô mì vằn thắn nữa. Còn bây giờ thì để tôi ngủ một lát, lúc tỉnh lại sẽ nói một sự kiện trọng đại cho anh biết, được không?” trong chăn truyền ra tiếng nói chuyện mơ hồ của Hạ Lư. Hứa Hiền cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể làm theo lời cô. Ai bảo hắn là người đại diện của một diễn viên nhỏ bé, dưới tay cũng chỉ có một nghệ nhân là Hạ Lư đâu?

Đội đến sau khi Hạ Lư chậm chạp ăn xong, Hứa Hiền rốt cuộc nhìn không được lên tiếng: “Cô nhanh nói cho tôi biết, vì sao không chịu đi quay quảng cáo?!”

“Không có kiện phẩm bảo đảm an toàn, không có đồ ăn vặt an toàn, vấn đề đồ trang điểm xảy ra nhiều lần. Hứa Hiền, nếu quả thật nhận những hợp đồng đó, sẽ có kết cục gì xảy ra chắc hẳn anh cũng biết rồi?” Hạ Lư một ngụm cắn bánh bột tằm, mặt da trơn mềm của bánh kết hợp cùng sự co dãn mùi thơm của thịt tằm, còn có mùi hương như có như không của cà rốt. Bên trong nhân là những món mỹ vị như vậy còn bên ngoài được phủ một màu vàng óng ánh. Tất cả khiến cho người nhìn chỉ muốn nhanh chóng nuốt vào những miếng còn lại để giải thêm nỗi khổ dần vạt.

Hứa Hiền im lặng, cảm thấy tức cười. Không sai, hắn đích xác chính là người đại diện của một diễn viên nhỏ bé, nhưng như vậy cũng không có nghĩa hắn không hiểu những chuyện kia của giới giải trí.

“Nhưng Hạ Lư a, hiện tại cô ngoài trừ những hợp đồng quảng cáo kia thì không có hợp đồng nào khác đâu. Mặc dù chỉ là những hợp đồng quảng cáo nhỏ, nhưng ít nhất vẫn có vài đồng để cầm cự nha”

“Ai nói tiếp theo tôi không có hợp đồng?” Hạ Lư trực tiếp bùng canh lên uống, sau đó không chút hoang mang lau khô miệng, nói với Hứa Hiền: “Chuyện vừa rồi tôi muốn nói chính là cái này. Tôi thực ra mấy ngày nay không hề rảnh rỗi, chính là đang xem những bộ phim Lâm Nhạc làm đạo diễn để học tập biểu diễn. Cuối tuần này tôi còn muốn đến bộ phim mới này của ông ấy để thử vai”

Khi nghe đến hai chữ Lâm Nhạc, Hứa Hiền phút chốc chấn kinh đến nỗi không nói ra lời. Ấp a ập ứng một hồi lâu mới không thể tin hỏi Hạ Lư: “Bộ phim mới do Lâm Nhạc làm đạo diễn? Cô là nói đến bộ phim 'Bình thủy tương phùng'?”

“Đúng vậy, chính là bộ phim sắp tới Giang Thu Ngan làm nam chính” Hạ Lư cầm một cái bánh bao bỏ vào miệng, sau khi nhai kỹ nuốt chậm ăn xong mới tiếp tục nói: “Là đạo diễn Lư đã đề cử tôi cho Lâm Nhạc, lấy được tư cách thử vai”

“Cô, cô, cô!” Hứa Hiền lắp bắp nửa ngày cũng không thể nói ra một câu hoàn chỉnh. Hạ Lư ngáp một cái, thuận tiện nhét cái bánh bao vào trong miệng đang mở to của hắn.

Cô cười híp mắt nhìn hắn, chậm rãi nói một câu: “Da mỏng nhân dày, thịt nước phong phú”

“Ừm!”

“Ngày kia sắp xếp xong lịch trình thì theo tôi thử vai đi”

“Không cần sắp xếp lịch trình” Hứa Hiền gian nan nuốt bánh bao, lúc này mới có thể nói một câu.

“Humm?”

Hứa Hiền bị áp bức hồi lâu cuối cùng cũng có cơ hội trở mình, hung hăng khinh bỉ: “Cô căn bản không có hợp đồng nào khác, sắp xếp cái rắm!”

Bởi vì bản thân không có hợp đồng gì, Hạ Lư mấy ngày gần đây đều chuyên chú ở nhà suy nghĩ về bộ tiểu thuyết 'Bình thủy tương phùng' kia. Sở dĩ dụng tâm như vậy bởi vì cô đã quyết tâm phải giành lấy vai diễn nữ chính, chứ không phải là vai nữ phụ kia.

Trong nguyên văn thì Phó Tuyết cũng chỉ lấy được vai diễn nữ số 3, nhưng dã tâm của Hạ Lư không nhỏ. Trước kia đạo diễn Lư từng tiết lộ qua với cô, trước mắt họ chỉ mới xác định Giang Thu Ngan là nam chính, những nhân vật khác đều chỉ mới bắt đầu thử vai lựa chọn.

“Ngực của cô khá lớn, muốn đạt kết quả mong muốn thì phải phát huy ưu thế của bản thân mới đúng” Hứa Hiền một bên nói, một bên đem một bộ lễ phục trẻ cô đưa cho Hạ Lư.

“Bộ này không được, giúp tôi tìm một cái áo sơ mi cũ, một cái quần bò rộng rãi và một đôi giày thể thao, lát nữa trên đường đi tiện ghé vào bên đường mua thêm một cái kẹp tóc màu đen nữa”

“Cô nói cho tôi biết trước cô lại muốn làm ra loại chuyện gì nữa đây a!” đối mặt với loại yêu cầu như cổ tình gây sự này của Hạ Lư, người đại diện như hắn quả thật muốn nổi điên.

“Yên tâm đi, tôi đi làm ảnh hậu thì anh vẫn là sẽ là người đại diện cho tôi” tối qua ở trên diễn đàn dành được thắng lợi cho nên bây giờ tâm trạng Hạ Lư rất tốt, hào sảng vỗ vai Hứa Hiền. Sau đó xoay người vào phòng cột mái tóc đen nhánh thành một đuôi ngựa.

“Nghe nói hôm nay cô sẽ đến đoàn làm phim 'Bình thủy tương phùng' thử vai?”

Hạ Lư nhìn màn hình di động, rất ngạc nhiên khi thấy Giang Thu Ngan gửi đến tin nhắn hỏi chuyện này. Rõ ràng hôm nay Giang Thiên vương ất hẳn rất bận rộn, cũng không biết sao lại có thể rảnh rỗi như vậy.

“Anh đang ở trường quay?” Hạ Lư ngồi trên chiếc xe second-hand của Hứa Hiền, khẽ tựa lưng vào ghế ngồi, nhanh chóng trả lời tin nhắn cho hắn.

“Đến thời điểm anh sẽ biết”

Cô thật ra biết Giang Thu Ngan đang làm gì. Với tư cách là bạn thân với Lâm Nhạc và là nam chính của bộ phim mới này, hôm nay Giang Thu Ngan sẽ đến trường quay hỗ trợ lựa chọn diễn viên. Trong nguyên văn thì sở dĩ Phó Tuyết lấy được vai Hdiễn, cùng với độ hào của Giang Thu Ngan đối với cô cũng là có chút quan hệ.

Vừa xuống xe, Hạ Lư vẽ mặt bình thản đi xuyên qua một đám mỹ nữ chân dài. Vóc dáng của cô không tính là cao, hơn nữa những diễn viên ở đây đều có chiều cao lý tưởng, trong tình huống này trái lại giống như một chú vịt hoang lạc vào bầy thiên nga trắng.

“Cô qua đây, rót cho tôi ly nước” đột nhiên nghe một câu nói như vậy, Hạ Lư nâng mắt nhìn. Đó là một nữ diễn viên hạng 2 nổi danh nhờ diễn trong phim thần tượng. Có vẻ như cô ta đã đem cô trở thành chân chạy vặt của đoàn phim.

Hạ Lư cũng không dừng lại mà lập tức tiếp tục bước về phía trước.

“Tôi nói cô đứng lại cho tôi!” Sắc mặt của diễn viên kia đen đi một bậc, bước nhanh về phía trước giữ chặt Hạ Lư, “Thái độ làm việc của cô như vậy là

như thế nào hả?”

“Tiểu thư, phiền cô buông tay ra, tôi không có thời gian” Hạ Lưu dừng bước, rất nghiêm túc cẩn thận nhìn nữ diễn viên kia. “Nếu như cô thật sự muốn uống nước, kỳ thật máy làm nước đang ở sau lưng của cô”

Hứa Hiền đứng một bên sớm bị cục diện này làm mụ mị đầu óc, ngay lúc hần định tiến lên khuyên giải thì những diễn viên bên cạnh đột nhiên kinh hô lên.

“A, xem bên kia kia! Là Giang Thu Ngạn!”

“Trời ạ! Hôm nay Giang Thu Ngạn cũng đến nơi này sao?!”

Giang Thu Ngạn một bên ôn hòa mỉm cười chào hỏi với tất cả diễn viên, một bên đi đến bên cạnh Hạ Lưu.

“Ăn sáng rồi chứ?” Hần vừa đến liền ân cần hỏi câu hỏi khiến người nghe cảm thấy quan hệ của hai người rất thân cận này. Hạ Lưu thuận miệng đáp một tiếng, lại nói tiếp một câu: “Ăn bánh bột tằm, bánh bao, còn có mỳ vằn thắn hải sản. Còn Giang Thiên vương ăn gì?”

Trong ánh mắt nhìn Giang Thu Ngạn mười phần đều là ý tứ khoe khoang.

“Sáng sớm liền đến nơi này, vẫn chưa ăn” Giang Thu Ngạn chịu đựng kích thích trong lòng nhất thời cảm thấy khó chịu. Hần khách sáo cười với nữ diễn viên bên cạnh Hạ Lưu, sau đó nói với cô: “Đi thôi, tôi dẫn cô đi thử vai”

Có Giang Thu Ngạn ở phía trước dẫn đường, Hạ Lưu cũng rất hưởng thụ đãi ngộ của khách quý này một lần. Đột nhiên cô trầm mặc một lát, nói: “Giang Thiên vương, nếu anh cứ như vậy sẽ rước lấy phiền phức”

“Sao vậy? Cô sợ trở thành đề tài bát quái của người khác?” Giang Thu Ngạn quay đầu cười trêu chọc cô.

“Tuần trước bởi vì anh gửi tin nhắn đó, tôi đã trở thành đề tài bàn tán trên Weibo” Hạ Lưu rất nghi ngờ mà nhìn Giang Thu Ngạn, “Anh thì không cần phải tuyên truyền làm gì, vậy giúp tôi như vậy là vì cái gì?”

Nếu hai người thật sự náo loạn gây nên chuyện phiền phức, người được lợi chắc chắn là Hạ Lưu. Đối với Giang Thu Ngạn mà nói căn bản không có chỗ nào tốt, hần không cần dùng những tin tức bất lợi và anti để vang danh.

“Bởi vì kỹ năng biểu diễn của cô rất tốt, tôi có chút mong đợi được diễn chung với cô” Giang Thu Ngạn không chút hoang mang nói, “Đối với một người có thực lực nhưng không có may mắn như cô vậy tại sao không cho cô một cơ hội?”

Không thể không nói, kỹ năng biểu diễn của Hạ Lưu trong bộ phim 'Cung truyền' đã khiến cho Giang Thu Ngạn có một sự quan tâm đặc biệt với cô. Nếu muốn nói đến người có lời nói có giá trị nhất thì người đó chắc chắn là Giang Thu Ngạn. Trong nguyên văn sở dĩ Phó Tuyết có thể hấp dẫn Giang Thu Ngạn cũng bởi vì hần ở phương diện kỹ năng biểu diễn trời sinh đã có thiên phú, cũng rất hứng thú với nó.

Đương nhiên, lý do Hạ Lưu hấp dẫn được Giang Thu Ngạn chỉ sợ còn có những hoạt động bí mật trong mấy tháng kia.

“Cám ơn anh” Hạ Lưu thấp giọng nói cảm ơn, ngữ khí rất nghiêm túc.

“Đợi lát nữa lúc thử vai biểu hiện tốt một chút, đừng làm ảnh hưởng xấu danh tiếng của tôi. Nền biết, trừ đạo diễn Lưu, tôi cũng đề cử cô với Lâm Nhạc”

“Chắc chắn sẽ không làm ảnh hưởng xấu đến danh tiếng của anh”

“Được! Nhưng bộ đồ cô đang mặc, chẳng lẽ muốn mang loại khẩu vị lớn như vậy đi tranh đoạt vai nữ chính?” Ánh mắt của Giang Thu Ngạn rất tinh tế, chỉ nhìn lướt qua liền đại khái đoán được tâm tư của Hạ Lưu, cũng khiến hần có chút kinh ngạc. Tóm lại mà nói một nữ diễn viên nhỏ không có danh tiếng muốn lấy được vai nữ chính của một đạo diễn nổi tiếng quả thực không dễ dàng.

“Tôi sẽ không nhận thua” Hạ Lưu nhìn thoáng qua Giang Thu Ngạn, rất nghiêm túc mà nói một câu như vậy.

[Chúc mừng bạn đã đạt được 3 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 61]

“Vậy thì cố gắng lên! Đi, chúng ta đi gặp đạo diễn”

Lúc đi vào, nơi đó đã có mặt khoảng chừng bảy, tám nữ diễn viên, trong đó cũng không thiếu nhân vật cấp bậc ánh hậu.

Hạ Lưu cũng ngồi xuống, lẳng lặng nhìn những người đó biểu diễn, chờ đợi đến lượt của mình.

Hứa Hiền chờ ở bên ngoài đang đau đầu nhìn vào diễn đàn đang không ngừng cập nhập tin tức kia. Không biết lúc này khi Giang Thu Ngạn ra đón Hạ Lưu kia đã bị ai chụp được. Vị trí chụp lên cũng rất vị diệu, nhìn vào giống như Giang Thu Ngạn đang ôm Hạ Lưu.

“Mối quan hệ thân mật của Giang Thu Ngạn và Hạ Lưu đã sáng tỏ!”

Tiêu đề này nghe có vẻ rất thật, giống như người này biết rất rõ chuyện của họ vậy!

“Con đường đi lên của nữ diễn viên hạng ba trong giới giải trí là nhờ dựa hơi vào nam diễn viên nổi tiếng”

Chỉ trong một khoảng thời gian ngắn liền có nhiều tin tức đến vậy, đây là chuyện gì đây a.

“Sáng tỏ tình nhân của Giang Thu Ngạn, tiết lộ chuyện có khả năng Hạ Luru có thai với Thiên vương!”

Hứa Hiền cảm thấy mắt của mình dường như cũng muốn rớt xuống luôn rồi. Những tin tức bát quái chó má này quả thật quá lăm rồi!

Chuyện phiền phức lần này so với sự kiện trên Weibo kia phiền phức hơn rất nhiều. Cái tên Hạ Luru rốt cuộc cũng từ trong suốt trở thành màu hồng đen, chỉ là...

Hứa Hiền bắt đầu lo lắng vị nghệ sĩ thích ăn quà vặt kia sẽ đối phó như thế nào.

Bạn đang đọc truyện [Xuyên Nhanh] *Tìm Kiếm Nam Chính* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Siêu sao thích ăn quà vặt (5)

Editor: Mèo lười

Quá trình thử vai nơi này của Lâm Nhạc quả thật vô cùng đơn giản. Chỉ cần nói vai mình muốn nhận sau đó rút thăm lựa chọn một đoạn ngắn để biểu diễn là được. Mà chỗ Hạ Luru ngồi, chính là nơi Lâm Nhạc dành cho những người muốn thử vai nữ chính.

Hôm nay Giang Thu Ngạn đến đây là vì đối diễn với những người muốn thử vai nữ chính. Hắn vẫn như trước một bộ dáng mỉm cười dịu dàng phối hợp diễn một đoạn ngắn với tất cả nữ diễn viên, cũng không hề có chút không kiên nhẫn hay chỉ qua loa cho có lệ. Ngay cả Hạ Luru cũng nhận không được cảm thán trong lòng, nếu không phải trong nguyên văn Phó Tuyết muốn về quê nhận trâu nuôi cá gì đó, thì việc Giang Thu Ngạn trở thành nam tài tử nổi quốc tế có lẽ chỉ là vấn đề thời gian.

“Tiếp theo, nữ diễn viên Hạ Luru”

Hạ Luru không hề cảm thấy vì mặc một bộ quần áo không nổi bật mà rối loạn, nội tâm của cô cực kỳ bình tĩnh. Trong nguyên tác thì nữ chính kia từ đầu đến cuối đều một bộ dáng bần thiêu. Những nữ diễn viên luôn thích chạy theo thời trang kia rất chú trọng mặt mũi, căn bản sẽ không suy xét đến điểm này. Đối với chuyện phối hợp tạo hình phù hợp với vai diễn, kỳ thực cũng là một kỹ xảo biểu diễn quan trọng ít người biết.

Tùy tay rút một cái.

“Đoạn thứ tư”

Người phụ trách rút thăm đưa đoạn văn thứ tư cho Hạ Luru, “Cô có 10 phút để chuẩn bị, sau 10 phút nữa sẽ bắt đầu thử vai”

Hạ Luru sau khi nói lời cảm ơn với người đó thì trở lại ghế của mình, rất nghiêm túc nhìn đoạn văn mà mình sắp diễn.

Là cảnh nữ chính Chu Bình Thủy và nam chính Lăng Phong lần đầu tiên gặp nhau ở phòng bếp. Chu Bình Thủy vốn ở trong núi thì bị lừa đến thành phố này, cuối cùng cũng ở trong nhà hàng này tìm được công việc—rửa chén. Nam chính Lăng Phong là giám đốc nhà hàng này, lúc đến phòng bếp thị sát thì bởi vì gặp vũng nước nên trượt chân, làm vỡ hết tất cả đồ dùng chén bát sang quý mà nữ chính vừa rửa sạch.

Trong lòng Hạ Luru càng suy tư, sau đó buông kịch bản đứng dậy ra hiệu có thể bắt đầu diễn.

Cô đứng trước bồn rửa chén rất chăm chú rửa chén, động tác thuần thục mà nhanh chóng, người không biết còn tưởng cô là người chuyên rửa chén bát. Bộ áo quần đơn giản kia trong tình huống này ngược lại trở thành phụ trợ tốt nhất.

Giang Thu Ngạn chậm rãi đi đến, rõ ràng trên sân lúc này chỉ có hắn và Hạ Luru, nhưng hắn dường như nhìn thấy rất nhiều đầu biếp đang bận nấu ăn. Bước chân chậm rãi, còn có đôi lúc dừng lại gạt gạt đầu hoặc nói chuyện, rất nhanh chóng diễn ra cảnh tượng náo nhiệt của phòng bếp.

Lúc Giang Thu Ngạn đến bên cạnh cô thì diễn xuất rất tự nhiên mà trượt chân ngã vào đồ dùng chén bát Hạ Luru vừa rửa sạch kia.

Hạ Luru xoay người, không hề để ý đến Giang Thu Ngạn mà lập tức tra xét những cái đĩa kia. Sau khi nhìn đồ dùng đĩa mà đầu bếp từng nói rất là đắt giá vỡ tan nát, trong mắt cô đều là lo lắng và tức giận, mở miệng liền hỏi vị 'khách nhân' này vì sao lại bước vào phòng bếp gây nên phiền phức.

Lâm Nhạc chăm chú nhìn hai người biểu diễn trên sân. Tính cách Chu Bình Thủy nóng nảy mong theo một chút ngây thơ thô tục, còn Lăng Phong tính cách trầm ổn và nội tâm. Màn biểu diễn của hai người họ đã diễn tả ra cảm giác mà hắn muốn tìm.

So với những diễn viên khác mà nói. Lâm Nhạc cảm thấy tốc độ nhập diễn của Hạ Luru quả thực khó có thể tin được. Trước khi cô biểu diễn, Lâm

Nhạc cũng không thể nghĩ đến nữ diễn viên có gương mặt tinh xảo kia cũng có thể lộ ra vẻ mặt mệt mỏi, suy sút ở nơi đó rửa từng cái đĩa, cũng không dự đoán được cô thật sự lấy... về mặt của bà già chanh chua như vậy mà bắt đầu tranh chấp với Lăng Phong.

Khi Hạ Lư đi cùng Giang Thu Ngạn làm cho người khác cảm thấy rất tốt, có cảm giác như thật sự nhìn thấy Chu Bình Thủy và Lăng Phong. Có lẽ vì kỹ xảo biểu diễn của hai người rất tự nhiên, không có bất kỳ ý tứ áp chế bên nào cả.

Sau khi diễn xong, Hạ Lư hơi khom người cúi chào cáo lui. Chỉ là Giang Thu Ngạn lúc đi xuống cùng cô dùng giọng nói cực thấp nói một câu: “Phi thường đặc sắc”

[Chúc mừng bạn đạt được 5 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 66]

“Tốt, hiện tại đều đã thử vai xong, kính xin các vị về nhà chờ thông báo”

Sau khi ra đến bên ngoài liền gặp Hứa Hiền vẫn luôn đứng chờ, hắn không ngừng hỏi kết quả thử vai, lại rất bí ai mà thử dài: “Vừa rồi tôi nhìn thấy Lý ảnh hậu và Phùng ảnh hậu liền nhìn thấy tương lai u ám của cô, tại sao cứ phải một mực muốn đi thử vai nữ chính làm cái gì nha? Cô nghĩ đi nếu đã tâm của cô nhỏ một chút đi thử vai nữ số gì đó nói không chừng đã có thể được chọn rồi đúng không?”

Hạ Lư gật đầu cho có lệ, nghe đến đó cảm thấy đã đủ liền móc trong túi áo một thanh chocolate bỏ vào miệng của Hứa Hiền.

Giang Thu Ngạn bước ra đứng dịp nhìn thấy một màn này, không nhịn được bật cười.

“Giang Thiên vương tốt” Hạ Lư rất lễ phép chào hỏi hắn. Sau khi phát hiện hắn quan sát bọc giấy chocolate mà mình chưa vớt trong tay liền dứt khoát lấy một thanh chocolate khác từ trong túi áo khoát bỏ vào trong tay Giang Thu Ngạn.

“Ném thử xem sao, ngày hôm qua tôi vừa mới mua một hộp chocolate”

Hiện tại nơi này người đến người đi, hắn làm sao dám ăn thử chocolate này?!

Giang Thu Ngạn suy nghĩ một chút liền trực tiếp bắt cóc nhân khẩu, nói với Hứa Hiền: “Tôi mang Hạ Lư đi đến nơi này một lát, anh Hứa có việc thì cứ về trước, không cần lo lắng”

Cứ như vậy, Giang Thu Ngạn mang Hạ Lư bước lên chiếc xe hào nhoáng của mình, phóng đi. Còn Hứa Hiền mở ra chiếc xe second-hand của mình chậm rãi về nhà, bộ dáng như vậy so với cặp đôi kia có chút bị thương nhân nhật.

“Giang Thiên vương, chúng ta đang đi đâu vậy?”

“Lúc trước nhờ phước của cô mà tôi nhận được không ít đồ tốt, lần này tôi dẫn cô đi ăn chút thức ăn ngon” Giang Thu Ngạn vừa lên xe liền đem miếng chocolate kia bỏ vào miệng, cảm nhận vị ngọt ngào kia quả thực không gì tuyệt vời hơn.

Đợi đến lúc Giang Thu Ngạn dừng xe trước một ngôi nhà trong một cái hẻm nhỏ, Hạ Lư mới hiểu hắn định làm gì. Đây là nơi Giang Thu Ngạn thích đến nhất trong nguyên văn, không nghĩ đến hắn cư nhiên lại mang bản thân đến nơi này.

“Mời” hắn rất ga lăng mở cửa xe cho cô, mang theo cô đi sâu vào hẻm nhỏ kia.

Hạ Lư chậm rãi bước đi trong ngõ hẻm, những hòn đá phủ đầy rêu xanh, ngay cả những chân tường cũng mọc đầy cỏ dại xanh biếc, màu xám tro của tường gạch, những mạng nhện trên cửa gỗ, chú mèo nhỏ ngủ bên cửa sổ. Tất cả những thứ ở nơi này đều rất yên bình, bất giác khiến cho người khác cảm thấy an bình.

Hạ Lư đi phía sau Giang Thu Ngạn, có chút tò mò đánh giá sự vật xung quanh, nhìn không được mở miệng hỏi: “Nơi này hoang vu như vậy, anh làm sao tìm đến được?”

“Vàng thật không sợ lửa, rượu thơm không sợ ngũ sâu” Giang Thu Ngạn thần bí nói một câu như vậy với cô.

Kỳ thực ý tứ chân chính chính là ham ăn không sợ mỹ thực được cất giấu kỹ càng đi. Nghĩ như vậy, nhưng ở bên ngoài Hạ Lư rất phối hợp mỉm cười với hắn, thật sự không hề có ý tứ ghét bỏ nơi này, trái lại trong mắt có chút chờ mong mơ hồ: “Thật tốt quá! Tôi rất mong chờ bữa ăn lần này!”

“Quả nhiên là đồ ham ăn” Giang Thu Ngạn không hề đồ mặt mà nói một câu như vậy với Hạ Lư, thuận tay gõ cửa: “Di Vương, con lại tới ăn nhờ đây!”

Mở cửa là một người phụ nữ trung niên bình thường, sau khi nhìn thấy Giang Thu Ngạn liền nở một nụ cười hiền từ, “Thu Ngạn à, hôm nay lại muốn ăn món gì?”

Giang Thu Ngạn nói chuyện với bà rất tùy ý, rất giống như đang nói chuyện với trưởng bối trong nhà: “Hôm nay con mang theo bạn đến, phiền di Vương bọc lộ tài năng”

Hai người ngồi trong nhà của di vương, nghe đầu tủa ra mùi hương, không khí trái lại rất hài hòa.

“Lúc trước thường nhìn thấy đưa tin nói anh không thích ăn các loại thức ăn dầu mỡ gì đó, thì ra là giả a” Hạ Lư cười híp mắt nhìn Giang Thu Ngạn, “Lúc trước khi quay chung bộ phim 'Cung truyện' kia, còn nói bản thân tiếp theo có vai diễn đầu bếp, thật ra Giang Thiên vương ăn muốn ăn nhờ đi?”

Giang Thu Ngan không hề có nửa điểm ngại ngùng, trái lại khở nảo cười, thuận tiện còn buồn cười xoa bụng: “Không có biện pháp nào khác, khi mới bắt đầu công ty xây dựng hình tượng chính là không ăn những thức ăn khói lửa nhân gian, chỉ có thể ủy khuất dạ dày này của tôi. Thế nào, cảm thấy hình tượng đồ vớ?”

Hạ Luru lắc đầu, có chút ngượng ngùng mà nói: “Không có, tôi cảm thấy anh như vậy trái lại rất chân thật, tôi rất thích”

[Chúc mừng bạn đạt được 2 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 68]

Giang Thu Ngan khẽ nhướn lông mày, cười dịu dàng hỏi: “Hửm? Rất thích?”

Hạ Luru dường như đến bây giờ mới ý thức được bản thân vừa nói cái gì, mặt lập tức đỏ bừng, chối bay chối biến: “Tôi mới không nói thích hay không thích gì đó!”

Giang Thu Ngan lập tức không thể nhịn được mà bật cười ra tiếng, mất một thời gian mới có thể nén cười trấn an nói: “Ừm, chưa nói, vừa rồi cô cái gì cũng đều chưa nói”

Những lời này nghe vào tai rất có ý tứ cứng chiều. Hạ Luru lăm bắm một lát, không hề nhìn thẳng vào hắn.

[Chúc mừng bạn đạt được 2 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 70]

Trên bàn nhanh chóng dọn ra ba món ăn một món canh, đều là những món ăn bình dân: cá cuốn kho tiêu, cua cay, củ cải trắng, còn có canh củ cải hầm xương.

Hạ Luru rất tự nhiên đưa chén để Giang Thu Ngan bới thêm một chén com nữa, bộ dáng đương nhiên giống như trước kia bọn họ thường lén lút nấu ăn ở trong phòng bếp kia. Hành động đó khiến di Vương đang muốn chuẩn bị đi bới com kia cảm thấy có gì đó không bình thường. Bà nhanh mồm nhanh miệng liền trực tiếp hỏi ra câu hỏi: “Thu Ngan, vị Hạ Luru tiểu thư này là bạn gái của con à? Nhìn rất hiền lành, gương mặt và dáng dấp còn xinh đẹp như vậy”

Giang Thu Ngan cố nén cười, rất nghiêm túc gật đầu với di Vương, “Ừm, đích thật là bạn nữ giới, tên gọi tắt là bạn gái”

“Con lại nói đùa với bà già này! Con nhìn đi, cũng đã hơn ba mươi tuổi mà còn chưa chịu cưới vợ sinh con, Lý Cầu Đan ở sát vách con trai đều đã học cấp hai rồi... Thôi hai người trẻ tuổi các người nói chuyện với nhau đi, đi đi xem tivi”

Giang Thu Ngan cười híp mắt nhìn về mặt quần bách của Hạ Luru, gắp cho cô một miếng cá cuốn tươi ngon, “Không cần phải ngại ngùng, mỗi lần tôi đến ăn com di Vương đều sẽ nhắc nhở một lần, đại khái là lo lắng tôi ham mê công việc không chịu kết hôn đi?”

“Nếu anh muốn kết hôn, có lẽ sẽ có vô số người đẹp xếp hàng từ Bắc Kinh đến Thượng Hải tha hồ cho anh lựa chọn”

Hạ Luru cúi đầu cắn một miếng cá cuốn, mùi vị cay của tiêu làm tiêu trừ hết mùi tanh của cá, mùi vị của nấm kim hợp cùng thịt cá trơn mềm càng tăng thêm mùi vị, hoàn toàn không thua gì những món ăn ở những nhà hàng nổi tiếng!

“Ăn rất ngon đúng không?” Giang Thu Ngan rất chăm sóc đưa cho cô một ly trà lạnh giải cay, lại nhắc nhở cô: “Chỉ là chú ý đừng ăn nhiều quá, nếu cô có vấn đề gì tìm tôi tính sổ lúc đó tôi sợ là không bồi thường nổi”

Hạ Luru không có dừng lại hành động xâm lược thức ăn của mình, không có chút hình tượng dùng bàn tay đầy dầu mỡ cầm cang cua, ánh mắt mang theo sự chờ mong nhìn Giang Thu Ngan: “Tôi có thể nhờ di Vương dạy tôi làm được không? Tôi cảm thấy di ấy làm sao với tôi ăn ngon hơn rất nhiều”

Giang Thu Ngan phát hiện khi hắn ở cùng một chỗ với Hạ Luru luôn muốn cười. Cô gái trước mắt này không hề có tự giác của diễn viên, tướng ăn quả thực thô bạo đến đáng sợ. “Nếu muốn ăn thì cứ nói, tôi sẽ đưa cô đến đây ăn”

“Không được, ở trong đoàn phim không nên nhắc đến chuyện ăn uống. Hơn nữa nếu tôi học xong, chúng ta có thể tự mình làm”

Cô nói là chúng ta, không phải tôi.

Chú ý đến điểm này khiến ánh mắt Giang Thu Ngan trở nên nhu hòa hơn, gật gật đầu đáp: “Được, ăn xong rồi tôi sẽ nói với di ấy”

Lúc Hạ Luru đang cầm cua ăn đến hăng say, bỗng nhiên điện thoại di động reo lên, cô giờ hai tay dính đầy dầu mỡ của mình lên nói: “Có thể xem giúp tôi một chút không? Bây giờ tôi không tiện để cầm máy”

Giang Thu Ngan không có cách nào khác, chỉ có thể cầm lấy điện thoại xem. Thế nhưng vừa nhìn, liền phát hiện không phải cuộc gọi đến, mà là chuông báo thức.

“Cô lúc này cắt đặt báo thức để làm gì?”

Hạ Luru ăn rất vui vẻ, cũng không ngần ngại đầu lên trả lời: “A, quên mất hủy bỏ... Giờ này hai tuần trước là lúc tôi rời giường”

Giang Thu Ngan rất bất đắc dĩ, chỉ có thể giúp cô tắt báo thức. Chỉ là không có nghĩ đến, sau khi hắn bấm trở về màn hình chính...

Trên màn hình di động hẳn nhìn thấy ảnh của mình.

Bức ảnh này khi bọn họ quay bộ phim 'Cung truyển' cô đã kén chụp. Hẳn lúc đó đang chuyên cần cắt rau, xung quan phòng bếp lại có không ít tạp âm, hẳn thế nhưng cũng không phát hiện bản thân bị Hạ Lư chụp lên.

Không nghĩ đến cô sẽ đem ảnh của mình làm hình nền. Vậy mà lúc trước còn một mực cường điệu nói không thích hẳn, không phải fan của hẳn. Quả nhiên là ngạo kiều.

Giả vờ như cái gì cũng chưa từng nhìn thấy, Giang Thu Ngạn cầm điện thoại bỏ lại túi của cô. Sau đó cười híp mắt múc một chén canh xương đầy qua, giống như đang nói chuyện với con gái của mình: “Nào, uống nhiều canh xương một chút mới có thể cao dài”

Hạ Lư ghét bỏ nhìn hẳn một cái, rất kiên định nói: “Tôi không cần thiết phải cao hơn nữa”

“Chúng ta đến lúc nào đó nói không chừng sẽ đối diện với nhau, cùng đứng chung một chỗ với tôi trông cô có vẻ hơi thấp”

“Tôi có thể mang giày cao gót!”

“Tôi cũng có thể mang giày đế cao ở bên trong. Nào, nghe lời một chút, nhanh uống canh đi”

[Chúc mừng bạn đạt được 6 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 76]

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh]* *Tìm Kiếm Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Siêu sao thích ăn quà vặt (6)

Editor: Mèo lười

Sau khi hai người ăn xong bữa cơm này thì trời cũng đã tối.

Không khí giữa Hạ Lư và Giang Thu Ngạn lúc đó có chút tùy ý, hai người vừa cười nói vừa đi đến đầu hẻm. Chỉ là lúc gần đến xe, Hạ Lư nghe được đầu hẻm vang lên thanh âm, hơn mười phóng viên cầm máy ảnh và micro bắt đầu nhắm phía họ, bộ dáng rất giống sói đối nhìn thấy cừu non.

“Xin hỏi anh Giang Thu Ngạn anh cùng cô Hạ Lư thực sự đang quen nhau sao?”

“Giang Thiên vương, hiện tại hai người đang chuẩn bị sinh đứa bé ra sao?”

“Hạ Lư xin hỏi cô làm cách nào đến được với Giang Thiên vương...”

Trường hợp càng ngày càng loạn, phóng viên liều mạng xô đẩy để có thể gần với hai người hơn. Giang Thu Ngạn nhướng mày, nắm chặt cổ tay của Hạ Lư, nhanh chóng quay đầu chạy về hướng ngõ hẻm kia. Hạ Lư lúc này cũng không làm một con heo tri độn, phối hợp rất ăn ý với Giang Thu Ngạn nhanh chóng chạy đi.

Hạ Lư cùng Giang Thiên Ngạn quần áo nhẹ nhàng ra trận tất nhiên chạy nhanh hơn so với những phóng viên còn bận mang theo máy ảnh, máy quay kia. Hơn nữa Giang Thu Ngạn đối với địa hình nơi này quen thuộc vô cùng, chạy qua vài đường cua liền thành công thoát khỏi đám ký giả.

“Ha ha, xong đời. Những fan nữ hâm mộ Giang Thiên vương bây giờ nhất định rất hận anh” Hạ Lư mệt đến nỗi gấp người lại, trực tiếp ngồi xuống đất. Bộ dáng chật vật như vậy nhưng vẫn có thể vừa cười vừa nói một câu khiến cho lòng Giang Thu Ngạn cảm thấy ngọt ngào. Đáng tiếc câu nói kia đối với Giang Thu Ngạn không hề có lực sát thương, hẳn cũng thờ phỉ phò ngồi xồm bên góc tường, “Vốn chỉ là muốn giúp cô gây nên một trận xôn xao nhỏ, ai ngờ lại nháo lớn đến vậy”

“Xin lỗi”

Nhìn biểu tình áy náy trên mặt Hạ Lư, Giang Thu Ngạn trái lại nhìn không được bật cười ra tiếng, bàn tay vươn ra vỗ vỗ vai Hạ Lư, “Áy náy cái gì nha? Cô không biết tôi mỗi tuần đều bị đám chó săn kia soạn ra tin tức bát quái sao? Cùng một nữ diễn viên cùng đoàn phim ăn một bữa bị bọn họ viết thành ra mất cha mẹ, con của tôi bị họ viết thành mỗi tháng có một đứa. Cô chỉ cần không để ý tôi, qua một thời gian ngắn chuyện xấu của tôi sẽ đổi một nữ chính khác”

“Tôi làm sao có thể biết chứ? Tôi cũng không phải là fan của anh, mới lười chú ý đến những bóng hồng của anh đâu!”

“Đừng đừng đừng, cô không chú ý đến tôi nhất định sẽ không biết việc này. Cho nên vừa rồi tôi mới nói cho cô biết nha, không cần lo lắng tôi có thể bị chuyện xấu ảnh hưởng hay không” Trên mặt Giang Thu Ngạn đều tràn đầy ý cười, đôi mắt xinh đẹp màu trà dưới ánh đèn khê lóe sáng. Chỉ là khi nhìn

thấy hắn cười đều có một loại cảm giác ôn nhu và hạnh phúc.

“Ha ha...” Hạ Luru ôm đầu gối cười sáng lạn, không tìm không phải hỏi hắn: “Giang Thiên vương, anh nói coi bộ dạng của chúng ta bây giờ có thể dùng thành ngữ 'Chó nhà có tang' để hình dung hay không?”

Lúc này Giang Thu Ngan không thể cười được, vẻ mặt bất đắc dĩ trả lời: “Hạ Luru, tuy nói chúng ta là dựa vào diễn trò mà sống, nhưng ngẫu nhiên cũng nên có chút thường thức văn hóa nha!”

“Tôi chỉ là nói một cái tương tự thôi mà, là so sánh! Chẳng lẽ như vậy cũng không được sao?”

“Đương nhiên là được, điều cô nói trăm phần đều đúng. Bộ dạng này của chúng ta tuyệt đối có thể dùng từ 'chó nhà có tang' để hình dung!”

Hai người sau một trận nôi đùa, Giang Thu Ngan liền đứng dậy, vươn tay với Hạ Luru, nói: “Đứng lên đi, có khả năng bọn họ vẫn đang ở cửa ngõ canh chừng, chúng ta từ hướng khác ra bên ngoài”

Hạ người sống vai đi xuyên qua con hẻm nhỏ, đèn đường nho nhỏ quả thực hơi mờ, nhưng cũng may ánh sáng hắt ra từ cửa sổ của cư dân cũng đủ hai cho hai người nhìn thấy rõ con đường dưới chân. Tiếng trẻ con khóc nỉ non, mùi thơm của rau xào, ánh sáng của tivi, tất cả những thứ đó đều làm cho người khác cảm nhận được khí tức nồng đậm của sinh hoạt.

“Tôi cảm thấy nếu sau này về hưu, ở chỗ này dưỡng lão cũng rất tốt” Hạ Luru như có điều suy nghĩ nói một câu như vậy, khiến cho Giang Thu Ngan nhìn không được quay đầu lại nhìn cô, hỏi: “Cô thật sự muốn như vậy?”

“Ừm, thật sự!”

[Chúc mừng bạn đạt được 2 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 78]

Hạ Luru biết nơi này thật ra là nơi Giang Thu Ngan lớn lên. Chẳng qua cha mẹ hắn đều đã qua đời, cho nên hắn cũng rất ít khi trở về. Nhưng hắn vẫn như trước xem nơi này là nhà của mình, cũng từng nghĩ ngày sau khi giải nghệ sẽ về đây dưỡng lão.

Trong nguyên văn nếu không có chuyện Phó Tuyệt đột nhiên muốn về quê nhận thầu nuôi cá kia, nói không chừng hắn thật sự sẽ ở trong hẻm nhỏ này bình tĩnh đi hết cuộc đời.

Hạ Luru ngẩng đầu, mỉm cười với hắn: “Đi, chúng ta có thể ai về nhà này tắm rửa ngủ nghỉ rồi!”

~~~~o0o~~~

Kết quả thử vai cũng không nằm ngoài dự đoán. Đối với một người mỗi giây mỗi phút đều suy nghĩ phải diễn trò như thế nào như Hạ Luru mà nói, có thể đây là nhiệm vụ đơn giản nhất.

“Trời ạ trời ạ, cô thật sự rất may mắn đó!” Hứa Hiền khi vừa biết được tin Hạ Luru được nhận vai nữ chính trong bộ phim 'Bình Thủy tương phùng' liền chưa đến một giờ đã đến bên giường của Hạ Luru bắt đầu lái nhai nhắc nhở: “Cô có biết hay không đây là tin tức Lâm Nhạc tự mình công bố nha! Trời ạ, đã có mấy nhà quảng cáo gọi điện thoại cho tôi, công ty cũng cấp cho cô một chiếc xe cùng một trợ lý đó nha! Thật tốt quá, không uổng công ba năm nay tôi cố sức dạy dỗ cô, cuối cùng cô cũng trở nên nổi tiếng!”

“Hứa Hiền đại ca, xem như tôi van xin anh dù có chìa khóa nhà người ta cũng không nên trắng trợn không kiêng nể vào phòng đến bên giường mà biểu đạt nội tâm kích động của mình như thế đâu nha” Hạ Luru bọc chăn ở trên giường lăn hai vòng, lẩm bẩm: “Thật là kỳ lạ, đột nhiên lại muốn ăn mì thịt bò...”

“Tôi đi mua cho cô! Bà cô cứ ngủ tiếp một lát chờ tôi mua rồi sẽ về ngay!” lần này Hứa Hiền trở nên đặc biệt tích cực.

“Còn có trứng luộc trong nước gà, hai cái nha!”

“Đã biết, còn có cháo hạt dẻ của nhà kia ở thành Đông đường kia đúng không? Chờ!”

Hạ Luru cũng không tiếp tục ngủ nướng, rời giường vệ sinh cá nhân xong liền trực tiếp mở máy tính, bắt đầu xem xét tin tức hai ngày gần đây.

Không hề nghi ngờ, hiện tại cái tên Hạ Luru này đã trở nên rất nổi tiếng. Anti nói này nói nọ, còn không ngừng bị đề cập trên internet. Mà vốn dĩ bị nhào lón đến vậy, ít nhiều đều là do tin tức bát quái của cô và Giang Thu Ngan.

Những đề tài được tìm kiếm nhiều nhất trên Weibo:

#Hạ Luru cút khỏi giới giải trí#

#Câu đối nữ chính của Bình Thủy tương phùng#

Hạ Luru nhìn không được lười biếng ngáp một cái, chỉ trong vòng hai ngày mà có đến hơn tám ngàn tin nhắn trên Weibo có liên quan đến cô. Ở phía dưới Weibo của cô cũng có không ít tin nhắn mắng chửi, có thể nói là dày đặc luôn nha!

Trái ngược với cô, Weibo của Giang Thu Ngan vẫn bình thường như cũ, cũng dường như không có ý định sẽ tiến hành giải thích cái gì. Hạ Luru rất bình tĩnh chú ý đến Weibo của Lâm Nhạc và đoàn phim 'Bình Thủy tương phùng' xong thì dứt khoát tắt máy vì tính.

Nếu muốn ở trên vị trí cao thì không cần phải đối mặt với những tin đồn nhảm này. Thay vì càng không ngừng giải thích, không bằng trực tiếp dừng hành động để chứng minh cho họ thấy những phán đoán lúc trước của họ đều là sai lầm. Mà bộ phim 'Bình Thủy tương phùng' này, chính là cơ hội tốt nhất để cô có thể làm được điều đó.

Sau khi tiến vào đoàn phim tham gia nghi thức khởi động máy quay, tiếp theo chính là thời hạn nửa năm để quay phim. Giang Thu Ngan thừa dịp lúc ít người trùng mắt nhìn Hạ Luru: “Có muốn giành lấy ngôi vị ảnh hậu hay không?”

“Anh lấy ảnh đế, tôi lấy ảnh hậu, chúng ta đem hai vị trí đó bao bọc lại”

Đối mặt với lời nói hùng hồn của Hạ Luru, Giang Thu Ngan nhin không được vỗ vỗ đầu của cô: “Được, nếu đúng thật là như vậy chúng ta khiến Lâm Nhạc xuất máu mời khách ăn Cua Đế Vương”

“Còn muốn ăn cả ...”

“Không sai!”

“Hắc xì!”

Lâm Nhạc đang nói chuyện với thợ trang điểm không nhin được hắt hơi một cái. Hắn xoa xoa mũi, quay đầu lại có chút nghi ngờ nhìn Giang Thu Ngan, nhìn thấy người kia khẽ nhún vai, tỏ vẻ như hắn chưa từng nói bậy gì.

Đương nhiên, chỉ là nhớ kỹ khiến cho hắn mời khách mà thôi.

Lúc mới bắt đầu mọi người trong đoàn phim bởi vì nghe những lời đồn đãi về Hạ Luru nên đôi khi nói vài câu khó nghe. Nhưng sau khi Hạ Luru hiển lộ ra thực lực, những lời đồn đãi như 'Dựa vào Giang Thu Ngan mới lấy được vai chính' cũng dần dần tan biến. Mà Hạ Luru bây giờ đã không còn giống như trong nguyên văn một bộ không quen ở chung với người khác, một người có thực lực lại đối xử với người ngoài rất tốt như cô ngược lại rất được lòng mọi người. Lúc bình thường rảnh rỗi sẽ đăng vài tin nhắn lên Weibo biểu lộ tâm tình, chỉ là không phản ứng đáp trả những chuyện xấu kia, khiến cho những anti fan lúc trước nháo đến ồn ào cũng dần dần bình thường trở lại.

“Mấy ngày nay không có cảnh quay của cô, đợi lát nữa bót ra chút thời gian đi quay quảng cáo cho Lam Á”

“Còn có công ty cho cô nhận làm đại diện cho một nhãn hiệu trang phục thiếu nữ, hai ngày nữa thì đi chụp, cũng nên tuyên truyền trên Weibo một chút”

Thừa dịp lúc Hạ Luru vừa quay xong cảnh quay ngày hôm nay nghỉ dưỡng một lát, Hứa Hiền liền đưa cho cô không ít hợp đồng. Sau đó nhớ đến chuyện Hạ Luru từ chối mình lúc trước, hắn nhanh chóng bổ sung thêm một câu: “Hai công ty này đều có danh tiếng, cô không cần lo lắng”

Hạ Luru rất tự nhiên đáp ứng, sau khi chào hỏi Lâm Nhạc thì cùng Hứa Hiền rời khỏi trường quay.

Lúc sắp quẹo cua, Hạ Luru đột nhiên mở miệng: “Đi đường Tân Hải đi”

“Sao phải đi đường vòng?”

“Tiệm bánh Diêm Mật mới ra một loại bánh mới, tôi muốn đi mua một cái”

“Thật là, cô đúng là một người ham ăn nha...” Mặc dù miệng nói như vậy, nhưng tay của Hứa Hiền vẫn làm theo lời cô.

Sau khi xe dừng lại ở đường Tân Hải, Hạ Luru nói thẳng một câu: “Anh chờ một chút, tôi xuống mua rồi sẽ quay lại ngay”

Hứa Hiền ở trên xe nhàm chán nhìn Hạ Luru vào tiệm bánh Diêm Mật, qua một lúc lại nhìn thấy cô cầm theo một hộp bánh tinh xảo đẩy cửa đi ra.

Nhưng vào lúc này, một đám người đột ngột xông đến bên cạnh Hạ Luru. Trong miệng bọn họ dường như đang mắng gì đó, một bên vừa mắng vừa ném đồ linh tinh vào người Hạ Luru. Trứng thối cũng có, thuốc màu cũng có, rau héo cũng có, tất cả những thứ không dùng được đều vút lên người Hạ Luru.

Mà cô thể nhưng lại chỉ cố gắng bảo vệ chiếc hộp bánh trong lòng, cúi đầu ngồi xổm dưới đất.

“Này! Dừng tay!” Hứa Hiền luống cuống, vội vàng tháo dây an toàn xông xuống xe, “Cái đám người vương bát cao tử (*) kia dừng lại ngay cho ông!”

(*) *Wang bát cao tử: đây là từ lóng hay dùng để mắng chửi người, người không đoàng hoàng, lưu manh, gần như chửi như súc vật, như hay nói “*** má”.. vậy đó.*

Nhìn thấy Hứa Hiền chạy tới, nhóm người kia nhất thời giống như ong vỡ tổ tản ra, chỉ còn lại một mình Hạ Luru còn ngồi xổm đằng kia.

“Bà cô à... Trời ạ, chuyện này... Đây... Thôi đừng khóc, chúng ta về nhà, về nhà” Hứa Hiền một bên lấp bắp nói một bên kéo Hạ Luru. Người sau vẫn cúi đầu, cả người bần thiêu, trên tóc và quần áo đều là những thứ linh tinh thoỉ rửa kia.

“Hứa Hiền” Sau khi lên xe cuối cùng Hạ Lưu cũng mở miệng, giọng nói bình thản khiến Hứa Hiền cũng không xác định được ngữ khí của cô: “Anh lại đến tiệm bánh Diễm Mật mua giúp tôi một cái bánh nữa, được chứ?”

Đến lúc này mà cô còn muốn ăn, Hứa Hiền rất muốn mở miệng mắng cô ham ăn,. Nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ của cô, những lời nặng lời đều không thể thốt ra khỏi miệng, chỉ có thể xuống xe đi mua cho cô.

Sau khi về nhà tắm rửa thay quần áo, Hạ Lưu ra về như không có chuyện gì như trước đến công ty Lam Á quay quảng cáo. Nhưng cô càng như vậy, Hứa Hiền càng cảm thấy không an lòng.

Càng khiến hần cảm thấy bất lực chính là, chuyện xế chiều hôm nay lại bị một chó săn chụp được, đã điên cuồng truyền lưu khắp trên internet. Có lẽ Hạ Lưu sẽ phải dùng bộ dạng chật vật kia để treo lên vị trí trang đầu của những tờ báo lá cải ngày mai.

Hứa Hiền vội vàng liên lạc với công ty, nhưng họ không chịu giải quyết giúp cô. Liên hệ với tòa soạn báo người đó lại trực tiếp đưa ra giá 300 vạn. Quá hoảng loạn hần bất chợt nghĩ đến chuyện nhờ Giang Thu Ngạn giúp đỡ, chung quy Hạ Lưu sở dĩ có nhiều anti fan như vậy cũng là nhờ hần ban tặng.

Nhưng không đợi Hứa Hiền đi tìm Giang Thu Ngạn, hần không biết từ chỗ nào tìm ra số điện thoại của Hứa Hiền gọi cho anh ta.

“Chính là... như vậy... sau đó...” Hứa Hiền hai năm rưỡi mười đêm chuyện ngày hôm nay nói rõ ra, “Tôi chưa nói chuyện này với cô ấy, điện thoại di động của cô ấy bây giờ cũng đang ở đây, có lẽ đến bây giờ vẫn chưa biết chuyện này đã bị truyền đi”

“Khẳng định là các anti fan tìm hiểu hành trình của cô ấy sau đó mai phục sẵn ở các con đường...”

“Tôi cũng không biết tại sao hành trình của cô ấy bị tiết lộ ra, người biết được cũng chỉ có công ty đối phương và công ty chúng tôi, cùng với cô ấy nữa mà thôi!”

“Nhất định phải giấu cô ấy, về phía đoàn phim bên kia phải làm phiền Giang Thiên vương anh rồi”

Sau khi ngắt điện thoại, Hứa Hiền dứt khoát lấy pin điện thoại của Hạ Lưu ra ném vào nước, sau một lát thì đem đi lau khô và bỏ lại vị trí cũ.

Đợi đến lúc Hạ Lưu đi ra, cô nói muốn ghé đoàn phim một lát, Hứa Hiền cũng không phản đối đưa cô đi, hiếm khi không nhiều lời như trước hỏi này hỏi kia.

Đoàn phim hiện tại vẫn đang quay những cảnh đêm tối, Giang Thu Ngạn đang quay phim, Hạ Lưu liền cầm bánh ngọt an tĩnh chờ ở bên cạnh.

Đạo diễn vừa nói 'cắt', Giang Thu Ngạn liền nhanh chóng chạy đến bên cạnh Hạ Lưu. Sau khi quan sát cô một phen, sắc mặt hần có chút khó coi, mím môi không nói lời nào. Nhưng Hạ Lưu lại làm như không có chuyện gì, cười híp mắt nói bản thân gần đây không có vai diễn nên có thể nghỉ ngơi hai ngày, sau đó nhìn thấy vai diễn lần này của hần rất nặng, liền nhẹ nhàng nói vài câu khích lệ. Cuối cùng cô đem chiếc bánh ngọt kia đưa vào tay Giang Thu Ngạn, bộ dáng không chút để ý nói: “Có người đưa cho tôi, tôi không thích ăn nên đưa cho anh”

Cô diễn rất tự nhiên, rất giống như chưa hề có chuyện gì xảy ra, giống như cô thật sự chỉ tiện tay cho hần cái bánh ngọt mà thôi.

Nhưng hần đều biết, cái bánh ngọt này chính là loại mà trước đây hần từng nói với cô rằng rất muốn ăn, hần cũng biết hôm nay cô đã chịu rất nhiều ủy khuất. Trong những bức ảnh đang điên cuồng lưu truyền trên mạng hần không nhìn thấy mặt cô, cho nên cũng không biết được cô lúc đó có khóc hay không. Nhưng những bình luận phía dưới có một vài người quá phận, cũng có một vài người nói những lời linh tinh vui sướng khiến người nghe không khỏi cảm thấy khó chịu.

Thật ra cô vẫn luôn cố gắng và rất có thiên phú, nhưng bởi vì hần mà luôn dính vào những chuyện xui xẻo. Cô chẳng những không nói một câu oán giận gì, còn luôn luôn nói cảm ơn hần. Cũng không biết vì sao, hần cảm thấy trong lòng như bị cái gì đè nặng, làm cho hần cảm thấy rất khó chịu.

[Chúc mừng bạn đạt được 10 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 88]

“Hạ Lưu” hần mở miệng gọi Hạ Lưu đang xoay người chuẩn bị rời đi, trước ánh mắt kinh ngạc của cô bước lên một bước về phía trước đem cô ôm vào ngực.

“Xin lỗi”

Hần tựa cằm lên đỉnh đầu của cô, giọng nói âm trầm khẽ nói.

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh]* *Tim Kiếm Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25: Siêu sao thích ăn quà vặt (7)

Editor: Mèo lười

Từ sau sự kiện đó, thái độ của Giang Thu Ngạn đối với Hạ Lư càng trở nên kỳ quái.

Mỗi khi quay phim, nếu hôm đó hân không có cảnh quay, nhưng Hạ Lư có thì hân cũng sẽ đến im lặng ở bên cạnh chăm chú nhìn, chờ sau khi cô diễn xong thì đưa cho cô một ly trà sữa. Khi cô ngồi đọc kịch bản hân cũng sẽ ngồi bên cạnh không nói một lời nhìn cô.

'Bình Thủy tương phùng' cũng đã quay đến phần cuối, chuyện xấu của Hạ Lư cũng dần dần lắng đọng, nhưng mỗi ngày vẫn bị vây đến nỗi trạng thái đen. Cô cùng Giang Thu Ngạn rất ấn ý không hề tỏ thái độ gì, trái lại Hứa Hiền hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, hận không thể mướn thủy quân mắng lại.

Ở trong đoàn phim 'Bình Thủy tương phùng' đã nửa năm, quan hệ của Hạ Lư với mọi người đều rất tốt. Đối với loại hành vi này của Giang Thu Ngạn, họ đều nhìn không được mà cười trộm.

“Thu Ngạn, sáng hôm nay lại dậy sớm như vậy mua cháo thịt nạc?” Chính Lâm Nhạc là người nhìn không được mở đầu trêu chọc hân, ánh mắt mập mờ nhìn Giang Thu Ngạn cầm theo một túi lớn đến đoàn phim.

Người kia ánh mắt thản nhiên, cười híp mắt sửa lại chỗ sai trong câu nói của Lâm Nhạc: “Hôm qua mới là cháo thịt nạc, còn hôm nay là sủi cảo hấp và bánh bao sữa”

Loại tiết mục Thiên vương biến thân thành bảo mẫu đã sớm thay đổi tam quan của mọi người, chỉ là hiện tại Lâm Nhạc đã sớm nhìn mãi thành thói quen, hân đưa tay chỉ, lười biếng nói: “Đi đi, cô ấy bây giờ có lẽ vẫn đang chờ hóa trang”

Nói cảm ơn với Lâm Nhạc, Giang Thu Ngạn mang theo bữa sáng đi tìm Hạ Lư. Chỉ là người kia không chút do dự từ chối hân, lý do là đã ăn sáng xong.

“Phần bữa sáng này tôi mua ở cửa hàng Bách Vĩ, chắc chắn...” Giang Thu Ngạn gấp lên một miếng sủi cảo hấp đặt trước mũi mà ngửi, vẻ mặt thỏa mãn nói: “Hương vị cổ này, quả thực rất có sức khiêu chiến với vị giác nha. Đáng tiếc tôi cũng vừa ăn sáng xong, chỉ có thể đưa cho Lâm Nhạc giải quyết” hân vừa nói vừa làm ra bộ dáng muốn đứng dậy đi ra ngoài.

“...” Hạ Lư không nói một tiếng nhanh chóng cầm lấy đôi đũa gấp một miếng sủi cảo hấp, giống như chỉ sau khi thức ăn đưa vào miệng mới có thể an tâm

“Tôi miễn cưỡng còn có thể ăn thêm một chút, đưa đây cho tôi!”

Vì thế miễn cưỡng còn thể ăn thêm một chút của Hạ Lư chính là trong vòng 10 phút giải quyết sạch sẽ mười cái sủi cảo hấp và ba cái bánh bao sữa.

Giang Thu Ngạn giống như có phép thuật biến ra một hộp sữa và một tờ giấy đưa cho cô, cười nói: “Chậm một chút, không có ai giành với cô đâu”

Hạ Lư đứng lên uốn éo eo, nói với hân: “Hôm nay là cảnh quay cuối cùng, Giang Thiên vương anh kiểm chế một chút chó curop đi ống kính của tôi đây!”

Đoạt ống kính của cô? Giang Thu Ngạn nhìn không được cười khò, cũng không hiểu Hạ Lư đang lo lắng chuyện gì. Trước đây hân cũng từng xem cô đoạt diễn, đó thật sự là phân phút ra mà diễn, khiến cho hân không đành lòng nhìn thẳng. Mà nay, đừng nói hân cầm trong tay vô số giải thưởng ảnh đế, lúc đối diễn cùng cô thế nhưng cũng phải xuất 100% thực lực mới không bị cô áp chế.

Cảnh quay cuối cùng là một đoạn hôn ngắn. Hạ Lư nhìn Giang Thu Ngạn, người kia vô tội nhìn cô, nhìn không được hỏi một câu: “Nhìn tôi nghiêm túc như vậy làm gì? Sẽ không phải là nộ hôn đầu tiên đi?”

“Nhân vật phụ bình thường không có phúc lợi cảnh hôn” Hạ Lư rất đứng đắn mà trả lời như vậy, chọc Giang Thu Ngạn nhìn không được bật cười. Hân cũng bày ra bộ dáng nghiêm chỉnh, trả lời câu nói của Hạ Lư: “Thì ra là vậy! Vậy bây giờ cô đã là nhân vật chính, đợi kế tiếp lần đầu diễn cảnh hôn đi”

“Ánh sáng vào chỗ, tiểu Trương cậu điều chỉnh hạ vị trí máy quay xuống một chút. Tốt, chuẩn bị-- action!”

Ngon đèn mờ lung, hèm nhỏ cổ xưa, người đối diện quen thuộc. Mặc dù là đang diễn phim, nhưng Giang Thu Ngạn lại không tự chủ được nhớ lại hình ảnh bọn họ đêm hôm đó ở trong hèm nhỏ tránh né phóng viên, ánh mắt càng thêm ôn nhu. Hân cúi đầu, hai bàn tay giao triển cùng tay cô, áp cô lên tường, cúi đầu.

Trước khi nhắm mắt, hân chắc chắn đã nhìn thấy cô đỏ mặt.

[Chúc mừng bạn đạt được 2 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 90]

Sau khi kết thúc, Hạ Lư lại nhận vai phụ cho hai bộ phim và một hợp đồng đại diện quảng cáo, trái lại cùng Giang Thu Ngạn rất ít khi chạm mặt. Hai người đều bận rộn công việc, cũng chỉ có ở lễ khai chiếu phim mới cùng nhau chạm mặt.

Phòng bán vé phim đang có một trận bão lớn, ngày đầu khai chiếu bán đến 7000 vạn tám vé. Mà Hạ Lư lúc trước từng bị nghi ngờ không có kỹ xảo biểu diễn cũng ở trong ngành điện ảnh Trung Quốc hoa lệ xoay người, diễn ra một nhân vật Chu Bình Thủy rất hoàn mỹ. Thậm chí chính miệng tác giả nguyên tác cũng tỏ vẻ Hạ Lư chính là cô gái Bình Thủy kia trong lòng mình.

“Chương trình tổng nghệ ngoài trời?” Hạ Lư nhìn Hứa Hiền, chờ hắn giải thích.

“Đúng vậy! Cuộc chiến của những cặp tình nhân mạnh nhất có ratings rất cao. Sở dĩ lần này mời cô cùng Giang Thu Ngạn cũng là do những Fan của 'Bình Thủy tương phùng’”

Hạ Lư một bên nghe một bên lên mạng tìm kiếm chương trình này, cùng với những gì Hứa Hiền nói cũng không sai biệt lắm, chương trình này ở trong nước đích xác xem như là một chương trình có danh tiếng lâu đời. Đường như nghĩ đến điều gì đó, cô không để ý hỏi một câu: “Giang Thiên vương có tham gia chương trình này không?”

“Hắn nói nếu cô tham gia hắn liền tham gia” sau khi nói ra những lời này, Hứa Hiền nhin không được bắt đầu tự hào chính bản thân mình. Rất giỏi nha Hứa Hiền ca, đã đào tạo ra một nghệ nhân có thể làm mê đảo Thiên vương!

Hạ Lư mỉm cười: “Vậy thì nói với hắn, chúng ta cùng đi”

Giang Thu Ngạn nở nụ cười lớn, vui vẻ gặp mặt Hạ Lư ở trường quay Cuộc chiến tình nhân mạnh nhất, cả người đều tỏa ra hào quang sáng lạn. Chẳng quan sau khi chú ý thấy sắc mặt của Hạ Lư có chút tái nhợt, hắn lại bắt đầu chuyển hóa thành một bảo mẫu.

“Sao vậy, chưa ăn no sao?” sau khi nhìn thấy Hạ Lư lắc đầu, hắn lại cau mày đoán tiếp: “Tối qua thức khuya chơi game?” “Ăn thức ăn hỏng nên bị tiêu chảy?”

Đoán nhiều lần như vậy, cuối cùng hắn có chút xấu hổ hỏi: “Có phải là... sinh lý đau?” (Mèo: haha, ý anh hỏi là có phải bà 'đi' đến thăm hay không ấy, mà ta thấy đề như vậy sẽ hay hơn ^_^” Ngạn ca dễ thương quá đi~)

Mặt Hạ Lư đột nhiên đỏ rực lên, đáp án không cần nói cũng biết. Giang Thu Ngạn có chút xấu hổ ho khan vài tiếng, quay đầu che dấu vẻ không tự nhiên của mình: “Chương trình ngoài trời lượng vận động rất lớn, tại sao không từ chối?”

“Dù sao cũng không có khả năng vì tới gặp anh, anh đừng loạn tưởng”

Giang Thu Ngạn thuận theo lời nói của cô mà gật đầu: “Không sai, khẳng định không phải là vì muốn thấy tôi. Đợi lát nữa chương trình bắt đầu cô đừng để ý quá nhiều, người chủ trì hỏi thì nói chân bị trật, còn cái khác tôi sẽ lo”

Cuộc chiến tình nhân mạnh nhất mời có những cặp tình nhân trên màn ảnh và những cặp tình nhân trong đời thực, mỗi kỳ sẽ có bốn tổ tình nhân hợp tác tiến hành nhiều loại trò chơi.

Có lẽ do năm này đề tài về bọn họ rất nhiều nên Giang Thu Ngạn và Hạ Lư vừa lên sân liền được đặc biệt nhiệt tình 'chiêu đãi'.

Nữ chủ trì gương mặt hớn hở giới thiệu với khán giả: “Tổ thứ tư, chính là hai diễn viên sắm vai Bình Thủy và Lăng Phong của chúng ta, Hạ Lư và Giang Thu Ngạn. Anh nói xem họ là tình nhân trên màn ảnh hay là tình nhân thực thụ?”

“Đúng vậy, tôi rất tò mò về vấn đề này nha, hai vị có thể trả lời vấn đề này không?”

“Vấn đề này kính xin mọi người ở trong chương trình tự mình phán đoán” Giang Thu Ngạn nở nụ cười ôn hòa né tránh vấn đề, Hạ Lư cũng rất ăn ý đứng trước ống kính nói: “Chỉ sợ không ai là không muốn làm bạn gái của Giang Thiên vương đi? Cho nên nói thật, tôi cũng rất muốn” không trực tiếp trả lời, nhìn như yêu sách gì kỳ thực không hề liên quan đến nội dung câu hỏi. Giang Thu Ngạn trong lòng cười trộm, Hạ Lư này né tránh vấn đề quá thực rất thuần thực.

Trong những phân đoạn cần vận động, Giang Thu Ngạn rất cẩn thận mà che chở Hạ Lư 'chân bị thương', khiến người chủ trì đứng bên cạnh nhìn không được liên tục nói Thiên vương lần này thực sự là rất liều mạng.

Cửa ải cuối cùng chính là khảo nghiệm sự ăn ý phối hợp của tình nhân.

Người chủ trì sẽ ngẫu nhiên rút ra một vấn đề của đối phương và yêu cầu bên kia trả lời, Giang Thu Ngạn đang cố nhớ lại những tin tức của Hạ Lư đưa lên mạng, hy vọng có thể trả lời vài câu thì Hạ Lư đã lặng lẽ bước lên vị trí trả lời, có chút nóng lòng muốn thử cảm giác.

“Được, bây giờ là đề thứ nhất, câu hỏi từ một bạn trên Weibo cung cấp: “Chiều cao, cân nặng, mã số giày và mã số quần áo của đối phương là bao nhiêu? Hai cái trước thì còn tốt, nhưng hai cái sau có vẻ tương đối khó nha”

Giang Thu Ngạn vừa viết xong đáp án của mình, liền nhìn thấy Hạ Lư đã ấn xuống nút màu đỏ đại biểu đã có đáp án.

“70kg, 184m, XL, mã 43!” cô xỏ ra một tổ số liệu, không hề có nửa điểm tạm dừng. Đối với việc nhớ kỹ những số liệu này, đây chính là tu dưỡng cơ bản của Fan cuồng

“Lần đầu tiên đối phương xuất hiện trên màn ảnh là khi nào? Phim gì? Nhận vật gì?”

Hạ Lư lại tiếp tục là người đầu tiên ấn đèn: “Mười lăm năm trước trong bộ phim truyền hình 'Mưa gió trên đường', ở phút 32 xuất hiện một người qua đường...”

...

“Loại hình đối phương thích?”

Hạ Lư lại ần ần, chỉ là lần này cô nhìn thoáng qua Giang Thu Ngạn một chút mới hỏi đáp: “Lúc trước tuyên bố là thích loại hình ôn nhu sẵn sóc, nhưng là hai tháng trước đột nhiên trong một lần thăm hỏi thì đã đổi thành thích loại hình ngạo kiều”

Dù là người bình tĩnh như Giang Thu Ngạn cũng nhịn không được bật cười ra tiếng, mấy câu hỏi này quả thực hỏi rất gian xảo, trừ bỏ là fan cuồng lâu năm chỉ sợ không ai có thể trả lời được. Lúc trước còn cường điệu nói bản thân không phải ngạo kiều, miệng nói không phải, nhưng hành động lại rất thành thực nha.

“Tốt, tiếp theo chính đoạn mọi người thích nhất, các vị tình nhân hãy đưa di động của mình cho đối phương, để đối phương đăng lên Weibo của mình một tấm ảnh làm kỷ niệm”

“...”

Hạ Lư trơ mắt nhìn di động của mình vào tay Giang Thu Ngạn, sắc mặt trước ống kính trở nên rất đặc sắc. Giang Thu Ngạn sau khi chú ý đến sự không thích hợp của cô cũng chỉ nghĩ cô lại đau bụng, ...

Cầm lấy di động của Hạ Lư, màn hình nền đã thay đổi, chỉ là vẫn là ảnh của hắn. Trong mắt Giang Thu Ngạn mang theo ý cười mở trang Weibo của cô, tự động đăng nhập...

'Chiến 500 năm vì Thu Ngạn'

Trong nháy mắt trang chủ của tài khoản này xuất hiện trên màn hình, kinh ngạc đến ngây người không chỉ có Giang Thu Ngạn, còn có một đoàn fan cuồng kia của hắn.

Không chỉ là bởi vì những loại nội dung đáng khinh không có tiết tháo trên Weibo như: “Thu Ngạn gả cho tôi!!” “Thu Ngạn theo tôi đi chúng ta cùng nhau sinh khi con”, còn bởi vì cái ID này ở trong nhóm fan Giang Thu Ngạn quá nổi tiếng. Đây không phải là vị fan cuồng đại tỷ dẫn dắt mọi người chém giết anti fan đây sao?

Cô ấy thế nhưng lại chính là Hạ Lư bị mọi người liều mạng phi nhổ anti hơn nửa năm? Bởi vì đây là chương trình trực tiếp, cho nên trong nháy mắt những hình ảnh này xuất hiện, phía dưới hai cái Weibo của Hạ Lư có khuynh hướng bị xoát bạo.

Hạ Lư vẻ mặt cứng ngắc đăng nhập vào tài khoản của Giang Thu Ngạn, quả nhiên phát hiện bản thân bị hắn đặc biệt chú ý. Sau khi chụp một bức ảnh của mình đăng lên Weibo Hạ Lư nhanh chóng trả di động về, mà bên kia Giang Thu Ngạn cũng nín cười đăng ảnh lên bằng tài khoản của Hạ Lư.

Cảm giác biết được chuyện khó lường gì đó sắp xảy ra rồi nha.

[Chúc mừng bạn đạt được 3 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 93]

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh]* *Tìm Kiếm Nam Chính* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26: Siêu sao thích ăn quà vặt (8)

Editor: Mèo lười

“Ừm... Sinh con khi” chương trình thu vừa kết thúc, Giang Thu Ngạn liền trực tiếp kéo Hạ Lư lên xe của mình. Một người vừa lái xe vừa rất là ý vị thâm trường lâm lâm những từ khó hiểu.

Hạ Lư ngồi bên cạnh hắn toàn bộ hành trình đều duy trì trạng thái mắt nhắm tai ngơ quay đầu nhìn ngoài cửa sổ xe, mặc kệ hôm nay chưa uống thuốc mà nổi điên đang tự nói một mình kia.

“Sinh con khi~ Khi con~ Chúng ta cùng nhau sinh một đám khi con đáng yêu~”

Cuối cùng Giang Thu Ngạn thế nhưng liền trực tiếp dùng những câu nói đáng xấu hổ đó tạo thành một bài hát hát ra, khiến cho Hạ Lư đang ngồi vị trí kế bên tài xế quay đầu nhìn hắn chăm chăm, vẻ mặt thẹn quá hóa giận, đặc biệt ngạo kiều quát: “Sinh khi con cái đầu anh! Con khi Giang!”

“Tốt, con khi Hạ”

Giang Thu Ngạn quay đầu nhìn Hạ Lư, còn không biết xấu hổ nhếch miệng cười, tiếp tục hát bài hát tra tấn người kia: “Sinh con khi~ Khi con~ Chúng ta sinh một đám khi con đáng yêu~”

“...”

Giang Thu Ngan dừng xe trước ngõ nhỏ, mở cửa xe thành thói quen ngậm nga ca khúc ở phía trước, hoàn toàn không có khí chất đẳng cấp thần tượng 'Ưu nhã cao quý' nên có trước mặt fan và bạn bè.

Hạ Lư cũng không còn cách nào, chỉ có thể xuống xe đi theo phía sau hắn. Giang Thu Ngan quay đầu nhìn, sau khi phát hiện Hạ Lư đang đi theo phía sau tâm tình càng trở nên tốt hơn, một đường vừa hát bài ca con khỉ kia vừa đi đến nhà của Di Vương.

“Di Vương, làm phiền đi lần này cho bọn con gan heo hầm củ từ, thịt nạc chưng rượu táo đỏ, canh đậu tương cánh gà, còn có một phần cháo gừng táo” Giang Thu Ngan vừa vào cửa liền cười híp mắt nói ra danh sách món thích ăn, chỉ là những món ăn lần này có chút đặc biệt, Di Vương nhìn không được mở miệng: “Những món này đều là thức ăn bồi bổ cơ thể, sao vậy, chẳng lẽ trong bụng tiểu Hạ có?”

Vừa nhắc tới trong bụng có, nụ cười của Giang Thu Ngan liền trở nên sáng lạn hơn, hắn dành trước lời nói của Hạ Lư mà trả lời Di Vương: “Đi đừng có đoán bậy bạ, cô ấy sẽ ngược ngược”

Di Vương lộ ra một nụ cười ý vị thâm trường, liên tục nói đã hiểu, lại rất nhiệt tình giới thiệu với Hạ Lư vị bác sĩ rất am hiểu về lĩnh vực an thai, đợi lát nữa ăn cơm xong nhất định phải đi xem thử.

“Giang Thiên vương, tôi cảm thấy chúng ta cần nói chuyện” Hạ Lư rất nghiêm túc ngồi thẳng nhìn chằm chằm Giang Thu Ngan, nhưng người kia lại không chút hoang mang mức canh cho cô, còn sẵn sốc nhắc nhở cô uống chậm một chút vì canh vừa ra nồi, còn rất nóng.

Hạ Lư bị kiềm hãm, tiếp tục nói: “Tôi cảm thấy giữa hai người chúng ta cần phải...”

“Những món ăn này để bổ máu, cô nên ăn nhiều một chút, ngày mai tôi lại mang cô đến đây” Giang Thu Ngan làm như không nghe thấy lời cô nói, như trước tự nhiên giải thích: “Đặc biệt là cháo này, uống có thể giảm đau”

“Giang Thiên vương, dáng vẻ hiện nay của anh là...”

Giang Thu Ngan gấp một miếng gan lợn cho Hạ Lư, ánh mắt lấp lánh nét cười nói: “Ngày mai tôi sẽ nói người đại diện của tôi đến công ty của cô một chuyến, làm phiền cô vất vả đảm đương vai nữ chính trong album mới của tôi”

Hạ Lư liên tiếp bị cắt ngang có chút bức bối đứng lên, giọng nói vô cùng nghiêm túc nói: “Giang Thiên vương, chúng ta cần nói chuyện chuyện ngày hôm nay!”

“Chuyện ngày hôm nay?” Giang Thu Ngan khẽ nhướn mày, lười biếng nâng cằm nghiêng đầu nhìn Hạ Lư, ngữ khí rất nghiêm túc, nhưng lời hẩn hoi cô lại là...

“Ừm... là chuyện nói sinh con khi, hay là chuyện cô nói muốn gả cho tôi?”

“...”

Nhìn biểu tình ghen đến mức không nói nên lời giống như ăn phải ruồi bọ của Hạ Lư khiến Giang Thu Ngan phải quay đầu che miệng, bả vai điên cuồng run rẩy.

Quả nhiên, đùa kiểu người ngao kiều chính là chuyện vui lớn trong cuộc đời.

Chuyện đầu tiên Giang Thu Ngan làm sau khi về nhà chính là chạy lên Weibo xem những bài viết của ID 'Chiến 500 năm vì Thu ngan'. Lúc này không chỉ có hắn đang xem, mà còn có rất nhiều người biết đây là tài khoản phụ của Hạ Lư.

Tài khoản này cơ bản mỗi ngày đều đăng những bài viết gì đó liên quan đến Giang Thu Ngan. Những lời bình luận dưới còn khoa trương đến nỗi khiến người khác không dám nhìn thẳng như: “Liếm màn hình” “Hung hăng vén” các loại bình luận khác, loại 'sinh khi con' gì gì hầu như mỗi ngày đều có người gửi.

Mà bài mới nhất cô vừa đăng đã có ba vạn bình luận, thế nhưng tất cả nội dung đều đồng loạt giống nhau.

“Hoàn thành giám định, xem ra là tình yêu thật sự”

Giang Thu Ngan nhìn không được bật cười, hắn không ngờ fan của hắn thế nhưng lại chấp nhận Hạ Lư. Hơi suy nghĩ một chút, hắn nghiêm túc gõ ra một đoạn, gửi đi.

“Một người vẫn luôn cô độc suốt 33 năm, vào mấy tháng trước tôi còn nghĩ rằng bản thân sẽ tiếp tục cô độc một mình đón nhận tuổi 34, thế nhưng lại có một người xuất hiện khiến tôi muốn mình dừng mãi ở tuổi 33 này. Tôi rất thích cô ấy, cũng hi vọng các bạn cũng thích cô ấy”

Đoạn Weibo này vừa phát ra ngoài, trên cơ bản chẳng khác nào là đang tỏ tình, tất cả các fan đều cao hứng nghênh đón tập thể, điên cuồng xoát Weibo, nhanh chóng đem tin này trở thành tin đứng hạng đầu tiên trên Weibo.

Hạ Lư nhìn tin tức này trên Weibo, lười biếng nằm trên giường cầm đi động xem những bình luận phía dưới. Nhưng ngoài dự liệu của cô là, những bình luận kia thế nhưng tất cả đều là chúc phúc.

Cô bỏ đi động xuống, ôm chầm lấy hai vòng ở trên giường, nhắm mắt lại dưỡng thần. Xem ra, ngoài Giang Thu Ngan đối với sự kiện đáng xấu hổ này của cô mà độ hào cảm tăng mà cả với đám fan kia cũng rất đồng cảm với cô.

Nói chung cô bây giờ còn có thân phận 'Fan cuồng Giang Thu Ngan', đồng dạng đều là fan, nên rất dễ dàng khiến các fan sinh ra loại cảm giác 'nam thân bị người của chúng ta bắt lại', đại khái chính là tâm lý phù sa không chảy ruộng.

Sau khi 'Bình Thủy tương phùng' đạt đến doanh thu siêu cao là 6,2 tỷ ở phòng bán vé, thành công đoạt được một trong bảy giải thưởng lớn, trở thành người chiến thắng lớn nhất năm nay.

Sau khi làm diễn viên chính trong bộ phim 'Bình Thủy tương phùng', trong năm nay Hạ Lư lại lần lượt nhận hai giải thưởng vai nữ phụ xuất sắc nhất, hơn nữa còn trở thành người đại diện cho ba nhãn hiệu nổi tiếng trong nước, lập tức từ một nữ minh tinh hạng ba một đường đi lên.

Giang Thu Ngan mặc một bộ âu phục màu bạc, Hạ Lư cũng mặc một bộ lễ phục ngắn màu bạc nhìn cực kỳ tương xứng với hân. Hai người dặt tay tiến vào thăm dò khiến những người đứng xem phía ngoài hưng phấn hết to, quả thực ở độ tuổi thành niên quan tâm rất quan tâm đến chuyện tình cảm. Giang Thu Ngan đột nhiên mỉm cười trêu chọc với Hạ Lư bên cạnh: "Hạ Lư, hôm nay chúng ta liền có thể khiến cho Lâm Nhạc mời khách"

Hạ Lư nhớ đến chuyện khi hai người còn ở trong đoàn phim có lần nói đến nếu sau này hai người bọn họ trở thành ảnh đế, ảnh hậu sẽ khiến cho Lâm Nhạc mời bọn họ ăn của đế vương, liền nhin không được mà bật cười.

Hắn hơi cúi đầu dùng tư thế rất mập mờ nói chuyện cùng Hạ Lư, lúc nhìn cô, trong mắt đều là ôn nhu sùng nịnh. Mà cô cũng ngẩng đầu nhìn hắn, trong mắt mang theo ý cười, ánh đèn flash sáng lên, ghi chép lại khoảng khắc trong chớp mắt này trên thảm đỏ.

Hai người họ ngồi vào vị trí của mình ở đoàn phim 'Bình Thủy tương phùng' chưa bao lâu, hai MC liền bước ra nói cười và bắt đầu trao giải. Phó Tuyết thành công lấy được giải thưởng diễn viên mới xuất sắc nhất, mà đoàn phim 'Bình Thủy tương phùng' cũng một lần hành động thu được ba mục giải thưởng lớn là: nhiếp ảnh tốt nhất, chỉ đạo mỹ thuật tốt nhất và biên kịch tốt nhất. Hạ Lư thì nhờ có biểu hiện xuất sắc trong một bộ phim khác mà lấy được giải thưởng vai nữ phụ xuất sắc nhất.

"Lần này những vị nữ chính xuất sắc lọt vào vòng trong đều rất lợi hại nha, hai vị Uông ảnh hậu cùng Trần ảnh hậu lại một lần đụng độ nhau, thế nào? Lần này có xem phim của đối phương không nào? Hahah, chúng ta cũng không nên kéo dài thời gian nữa, bây giờ trực tiếp tuyên bố kết quả đi. Và người đoạt được giải thưởng vai nữ chính xuất sắc nhất chính là---- Hạ Lư!"

"Tân ảnh hậu năm nay của chúng ta quả thực rất xuất sắc, chẳng những lấy được giải nữ phụ xuất sắc nhất mà còn lấy được cả giải thưởng vai nữ chính xuất sắc nhất"

"Hahah, có lẽ lợi hại nhất vẫn là bất được Thu Ngan của chúng ta đi?"

Hai vị tiền bối MC ở trên đài mở đầu trêu chọc Hạ Lư và Giang Thu Ngan, dưới đài Giang Thu Ngan vẽ mặt mỉm cười, khẽ vẫy tay với ống kính. Loại hành động thân thiện và trực tiếp khẳng định này khiến các fan đang xem truyền hình trực tiếp không thể nhịn được gào thét tên hắn.

"Cảm ơn tất cả mọi người trong đoàn phim 'Bình Thủy tương phùng' đã giúp đỡ tôi trong thời gian qua" Hạ Lư cầm giải thưởng trên tay dừng một chút, bỗng nhiên cười, nói tiếp: "Cảm ơn nhất là người là ở dưới đài kia, nếu như không có anh ấy, có khả năng bây giờ tôi vẫn chỉ là một diễn viên diễn những vai nhỏ như nha hoàn hay cổ thi thể mà thôi. Cũng bởi vì muốn gần anh ấy thêm chút nữa, cho nên tôi mới nỗ lực để bản thân có thể vươn cao hơn một chút, ở chỗ cao nhất để anh ấy có thể nhìn thấy, cảm ơn anh"

[Chúc mừng bạn đạt được 4 điểm độ hào cảm, hiện tại độ hào cảm là 97]

Sau khi nhận xong giải thưởng, Hạ Lư gần như là trốn chạy về chỗ ngồi của mình. Hắn nhìn cô ngồi xuống bên cạnh mình, đột nhiên vươn tay nắm lấy tay cô.

"Giang Thiên vương!" Hạ Lư muốn giãy giụa, kết quả hắn vẫn luôn nắm chặt không buông, lại trưng ra vẻ mặt vô tội hỏi: "Hạ ảnh hậu, làm sao vậy?"

"Buông tôi ra"

Hắn thoáng nghiêng người tới gần cô, lúc này đây khoảng cách giữa cô và hắn rất gần, trong đôi mắt màu trà kia chỉ còn lại hình bóng phản chiếu của cô. Hắn nhếch miệng lên, khẽ giọng đáp: "Không buông"

Hạ Lư vẽ mặt quần bách, cũng may lúc này đã đến giờ phát giải thưởng vai nam chính xuất sắc nhất đã cứu cô một màn.

MC trên đài trực tiếp mở miệng nói: "Giang Thiên vương không cần lời kéo Hạ ảnh hậu của chúng ta như vậy đâu, mau lên đây nhận giải thưởng của anh đi này, đừng nói đã nhận quá nhiều giải thưởng nên bây giờ cũng không hiếm lạ giải thưởng này nữa đi?"

Giang Thu Ngan đến lúc này mới buông tay của Hạ Lư ra, mỉm cười ôn hòa tiến lên lĩnh thưởng.

"Vừa rồi tôi nghĩ Hạ ảnh hậu tỏ tình với anh, chẳng lẽ ảnh đế anh cũng định tỏ tình lại với cô ấy sao? Như vậy buổi trao giải cho các minh tinh xuất sắc này của chúng ta thật muốn trở thành nơi tỏ tình rồi!" MC kia rất thân quen với Giang Thu Ngan, vỗ bả vai hắn trực tiếp trêu chọc. Giang Thu Ngan lại lắc đầu, cười nói bản thân sẽ không tỏ tình.

“Rất cảm ơn toàn bộ nhân viên của 'Bình Thủy tương phùng', các ơn các bạn fan của tôi, có thể lần nữa lấy được giải thưởng này cũng là nhờ sự giúp đỡ và tin tưởng của tất cả mọi người. Bây giờ cũng nhờ mọi người một lần nữa, ở đây, tôi muốn chính thức cầu hôn Hạ Lư tiểu thư, xin mọi người làm người chứng kiến giúp tôi”

Hắn đột nhiên đi về phía của Hạ Lư, sau đó quỳ một gối trên đất, dè dặt cẩn trọng lấy từ trong túi ra một chiếc nhẫn trong suốt lấp lánh. Hắn ngẩng đầu nhìn về mặt quần bách của cô, vô cùng chăm chú hỏi: “Hạ Lư tiểu thư, anh muốn gả cho em, muốn em sinh khi con cho anh, em có nguyện ý không?”

Đây có lẽ là lời cầu hôn kỳ lạ nhất đối với mọi người, nhưng cũng chỉ có những fan hiểu rõ chuyện của hai người bắt đầu nở nụ cười, liều mạng ở trên Weibo tìm cho lời bình luận bị Giang Thiên vương đem ra sử dụng này.

Hạ Lư nhìn chàng trai trước mắt này, đem bàn tay của mình như trước kia đặt vào bàn tay của hắn, khẽ giọng trả lời: “Em đồng ý”

[Chúc mừng bạn đạt được 3 điểm độ hảo cảm, hiện tại độ hảo cảm là 100]

[Chúc mừng bạn thành công nhiệm vụ công lược nam chính siêu sao Giang Thu Ngạn! Cấp độ khó khăn là A, độ hoàn thành là 100%]

Lại là những tiếng pháo hoa nổ mạnh đại biểu cho chuyện nhiệm vụ đã hoàn thành, hệ thống quân lâu nay biến mất bỗng nhiên xuất hiện vui mừng hoan hỉ thông báo bên tai cho Hạ Lư biết cô đã có thể rời đi.

Nhưng Hạ Lư cũng không có lập tức lựa chọn rời khi thế giới này, cô nhìn Giang Thu Ngạn bởi vì vui quá nên có chút ngây ngốc kia, bỗng nhiên cười, mở miệng nhắc nhở: “Giang con khi, nhanh đeo nhẫn cho em đi!”

“Nha... Tốt, tốt, tốt!” Lúc này Giang Thu Ngạn mới có phản ứng, trong tiếng cười vang của mọi người đeo chiếc nhẫn tinh xảo kia lên cho cô, khí chất Thiên vương mới vừa rồi tràn đầy bây giờ tiêu tan không sót lại một chút. Lúc này đây Giang Thu Ngạn chỉ là một kẻ lấy được vợ nên vui sướng, khỏe miệng nhin không được từ từ giương lên.

“Giang con khi, sau này anh sẽ là người làm điểm tâm”

“Được!”

“Đội lát nữa chúng ta đi ăn lẩu uyên ương đi”

“Rất tốt!”

“Giống như trước kia, sau này em nấu cơm anh rửa bát”

“Tất cả đều nghe theo em!”

Bạn đang đọc truyện *[Xuyên Nhanh] Tìm Kiếm Nam Chính* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.